

ครึ่งหนึ่งในชีวิต



หนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุ ระดับมัธยมศึกษา

เรื่อง

ครึ่งหนึ่งในชีวิต

ห้ามจำหน่าย

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ



กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ



**หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาสุศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง ครึ่งหนึ่งในชีวิต**

พิมพ์แจกครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๙ จำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-268-1368



องค์การค้าของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๐

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-00-7757-9



ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ครึ่งหนึ่งในชีวิต
ระดับมัธยมศึกษาชั้น เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาต ให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียน
ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่อง ครึ่งหนึ่งในชีวิต เล่มนี้ กรมวิชาการ จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา ใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการป้องกันและหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุที่อาจเกิดจากการจราจรได้ การนำเสนอเรื่องใช้ลักษณะบันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้นรวม ๗ เรื่อง คือ บทเรียนอันเจ็บปวด ความรู้ข้างถนน จุดจบนักชิ่ง ภัยเย็น น้ำใจ โดยสารรัก และกำลังใจ เนื้อหาสาระของเรื่องทั้งหมดล้วนสร้างความตระหนักถึงภัยที่เกิดจากการจราจรในรูปแบบทั้งทางบกและทางน้ำ อันเป็นอุทาหรณ์เตือนใจในการดำเนินชีวิตอย่างไม่ประมาทและมีความรอบคอบมากยิ่งขึ้น

กรมวิชาการหวังว่า นักเรียนและผู้สอนจะได้รับประโยชน์และความบันเทิงจากหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย

สม อรุณ

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

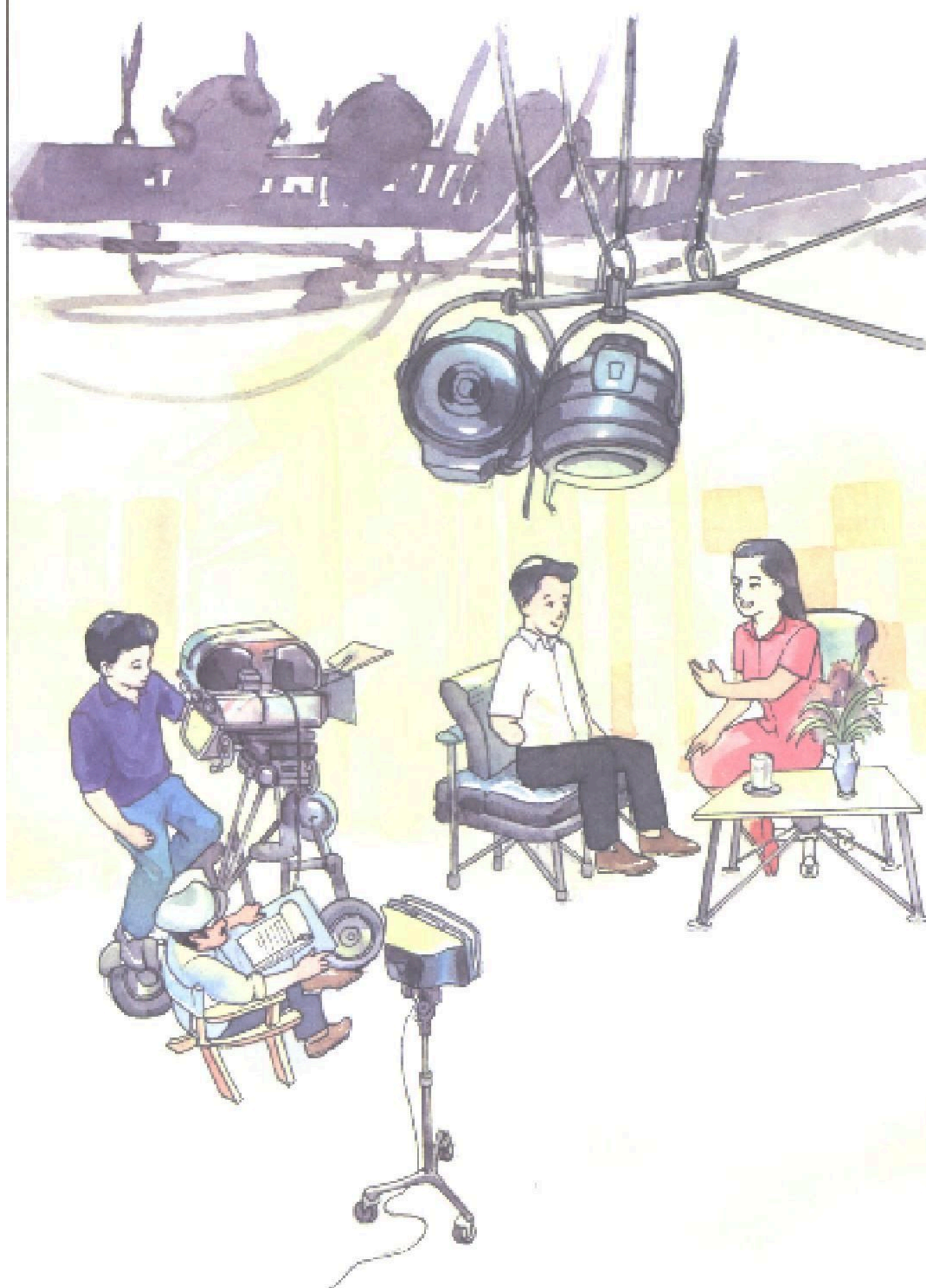
อธิบดีกรมวิชาการ

๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๘

สารบัญ

หน้า

บทเรียนอันเจ็บปวด	๑
ความรู้ข้างถนน	๑๔
จุดจบนักชิง	๒๘
ภัยเย็น	๕๒
น้ำใจ	๖๗
โดยสาร์รัก	๘๐
กำลังใจ	๙๕



บทเรียนอันเจ็บปวด

แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปและแสงไฟจากการถ่ายทำรายการโทรทัศน์ กระทบดวงหน้าของเฉลิมวুবาวอยู่ตลอดเวลา มันไม่ใช่สิ่งที่เขาภาคภูมิใจที่มีคนมาให้ความสนใจในตัวเขาแต่อย่างใด ที่เขาต้องออกมาเสนอหน้าในจอโทรทัศน์และนิตยสารบางฉบับนี้ก็เพื่อใช้ชีวิตของเขาเป็นบทเรียนแก่คนอื่น ๆ ต่อไป

“คัท...ใช้ได้ พักก่อนก็แล้วกัน” เสียงผู้กำกับรายการสั่ง หลายคนเดินกันขวักไขว่ มีคนยกน้ำมาให้เฉลิม

“พักผ่อนก่อนนะ” ในขณะที่พิธีกรสาวเดินไปให้ช่างแต่งหน้าแต่งเติมสีส้นอยู่อีกมุมหนึ่ง

“ขอบคุณครับ” เมื่อพักได้ครู่หนึ่งผู้กำกับรายการก็สั่งเดินเครื่องต่อ ความซุกซนเมื่อครู่สงบลงอีกครั้ง

“เอ้า...เริ่มได้ พร้อมนะ ๔..๓..๒..”

เฉลิมเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่าก่อนจะออกมาเป็นรายการโทรทัศน์ให้คนทางบ้านดูได้นั้น ต้องผ่านขั้นตอนอะไรต่างๆ มากมาย เจ้าหน้าที่แต่ละคนต่างเอาจริงเอาจังกับการทำงาน งานเช่นนี้ต้องใช้ความอดทนอย่างมาก ถ่ายออกมาแล้วเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นก็ต้องถ่ายใหม่ถ่ายแล้วถ่ายอีกจนกว่าพอใจจึงจะผ่านไปได้

เฉลิมชัยเหงื่อหลายครั้งด้วยความร้อนทั้งจากแสงไฟ และความคับแคบของห้องส่ง รวมทั้งความตื่นเต้นด้วย กว่าที่จะผ่านวันนี้ไปได้ก็เหนื่อยพอดู

“เฮ้ย...ไอ้เฉลิมกลับมาแล้ว เป็นไงพระเอกเจอนางเอกบ้าง หรือเปล่าวะ” เพื่อนๆ ส่งเสียงกระเซ้าเฉลิมตลอดทางเดิน

“เอาไว้ดูเสาร์หน้าก็แล้วกัน เขาจะออกอากาศวันนั้น” เฉลิมตัดบท ไม่รู้ว่าเมื่อออกอากาศแล้วจะเป็นอย่างไรบ้าง เฉลิมรอคอยให้ถึงวันนั้นเร็วๆ เขาอดตื่นเต้นไม่ได้

วันนี้เป็นวันที่เรื่องของเฉลิมจะออกอากาศ เพื่อนบ้านต่างก็มานั่งดูโทรทัศน์กันมากหน้าหลายตา เนื่องจากบ้านของเฉลิมเปิดเป็นร้านขายของชำ จึงมีลูกค้ามานั่งมากมาย

“นี่ไง...มาแล้ว รายการนี้แหละ เฮ้ย...คอยดูไอ้เฉลิม” เพื่อนคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมา ทุกคนต่างจ้องที่จอโทรทัศน์เป็นตาเดียวกัน เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจเมื่อครู่ก่อนเงียบลงไปนิดใจ

“สวัสดีค่ะ ท่านผู้ชม พบกันอีกแล้วนะคะ รายการเกร็ดชีวิตขอเสนอเรื่องราวของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่เป็นบทเรียนแก่ทุกคนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าท่านจะเป็นใครหากท่านมีเกร็ดชีวิตที่น่าสนใจ ทางรายการยินดีต้อนรับค่ะ ก่อนที่เราจะพบกับเด็กหนุ่มคนนั้น ช่วงนี้เราพบกับสิ่งที่น่าสนใจก่อนค่ะ”



“เป็นไงอะเฉลิม ได้กระทบไหล่ดาราดังจริงสวยเหมือนในจอหรือเปล่าวะ” เจ้าโฮคถามด้วยความใคร่รู้

“ก็สวยเหมือนกับที่เห็นในจอนั่นแหละ” ในคำตอบของเฉลิมนั้นแฝงความภูมิใจเอาไว้ด้วย เพราะเฉลิมเป็นคนแรกในละแวกนี้ที่ได้ออกโทรทัศน์ มันปลื้มน้อยชะเมื่อไหร่ล่ะ

“มาแล้ว มาแล้ว เจียบก่อนพวกเรา” ทุกคนให้ความสนใจกับจอโทรทัศน์อีกครั้ง เสียงพิธีกรคนเดิมกล่าวต่อ

“เอล่ะค่ะ ตอนนี้อันจะให้ท่านพบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่จะมาเล่าเรื่องราวของเขาให้เราได้รับรู้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์กับใครอีกหลายคน ขอเชิญทุกท่านพบกับ คุณเฉลิม รุ่งแสงทอง ได้แล้วค่ะ” เสียงปรบมือดังกึกก้องออกมาจากจอโทรทัศน์ เฉลิมสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นและกางเกงขายาวเดินออกมา ยิ้มที่มุมปากนิดๆ ท่าทางเคอะเขิน ดวงตาหลุบต่ำ โคล้งท่านผู้ชมและนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งข้างพิธีกร

“สวัสดีค่ะ อยากให้คุณเฉลิมช่วยเล่าย้อนไปเมื่อคุณเฉลิมยังไม่พบกับเหตุการณ์ที่ถือว่าเป็นช่วงสำคัญที่เปลี่ยนชีวิตคุณเฉลิมก่อนค่ะ” พิธีกรป้อนคำถามตามที่คุยกันไว้ก่อนแล้ว

“ครับ” เฉลิมรับคำ “เมื่อก่อนผมเรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งแถวคลองบางกอกน้อย ไปบ้าง ไม่ไปบ้าง เกเรครับสมัยนั้น เพื่อนชวนไปยิงนกตกปลาที่ไหนก็ไปหมด จนกระทั่งชั้น ม.๓ ผมก็ออกทั้งๆ ที่ยังไม่จบ ตอนนั้นใจผมมันไม่อยากเรียนเอาเลย แม่ผมเสียใจมาก” เฉลิมสายตาระยะสับัดหน้าไล่ความรู้สึกผิด ที่เขาไม่เคยลืมให้ออกไปจากใจ

“ถ้าเป็นไปได้คุณเฉลิมอยากกลับไปเรียนอีกไหมคะ” เฉลิมหันมามองพิธีกร ก่อนที่ตอบว่า

“ตอนนี้คงไม่ไหวแล้วครับ แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ผมจะตั้งใจเรียน เพื่อตัวผมและพ่อแม่จะได้ภูมิใจ” แววตาของเฉลิมจริงจัง

“หลังจากออกจากโรงเรียนแล้ว คุณเฉลิมทำอะไรคะ” เฉลิมก้มมองมือซ้ายของตนเอง แล้วเงยหน้าขึ้น

“ไม่ได้ทำอะไรครับ อยู่ไปวันๆ ผมไม่รู้จะทำอะไร จะให้ผมเรียน
ผมก็เรียนไม่ได้ เพราะช่วงนั้นผมขาดโรงเรียนมาก เรียนไม่ทันเพื่อน
อีกอย่างหัวสมองผมก็ไปไม่ไหวด้วยครับ ต่อมาผมถูกแม่บ่นทุกวัน ว่า
ไม่ทำมาหากิน ผมยังมีน้องอีกหลายคน”

“คุณเฉลิมเป็นคนี่เท่าไรคะ”

“ผมเป็นคนี่ห้าครับ พี่น้องผมมีทั้งหมดเก้าคน”

“หลังจากนั้นคุณเฉลิมทำอะไรต่อไปคะ”



“ผมติดไปกับรถสองแถวครับ เป็นคนเก็บเงิน ได้ค่าจ้างวันละ ๓๐-๔๐ บาท ก็เอามาให้แม่ ทำอยู่ได้ปีกว่าผมก็เลิก หันมาขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง” เฉลิมหยุดเล่าเพียงเท่านี้ พธีกรถามต่อ

“แล้วช่วงที่เสียแขนไปข้างหนึ่งนี่ เป็นช่วงไหนคะ อยากให้เล่าถึงเหตุการณ์ตอนนั้นค่ะ” พธีกรวกถามในสิ่งที่ต้องการ เฉลิมเหลียวมองแขนข้างขวาของตนเอง ซึ่งขณะนี้ไม่มีอวัยวะส่วนนี้อยู่อีกแล้ว แวตาสลดลง เขากล่าวว่า

“ตอนนั้นผมอายุประมาณ ๑๖ ปี” เฉลิมนึกย้อนถึงความหลัง “คืนหนึ่งผมกับเพื่อนชวนกันแข่งมอเตอร์ไซด์บนถนน รถใครไปถึงจุดหมายปลายทางก่อนเป็นผู้ชนะ” พธีกรละสายตาจากเฉลิมหันมามองกล้อง

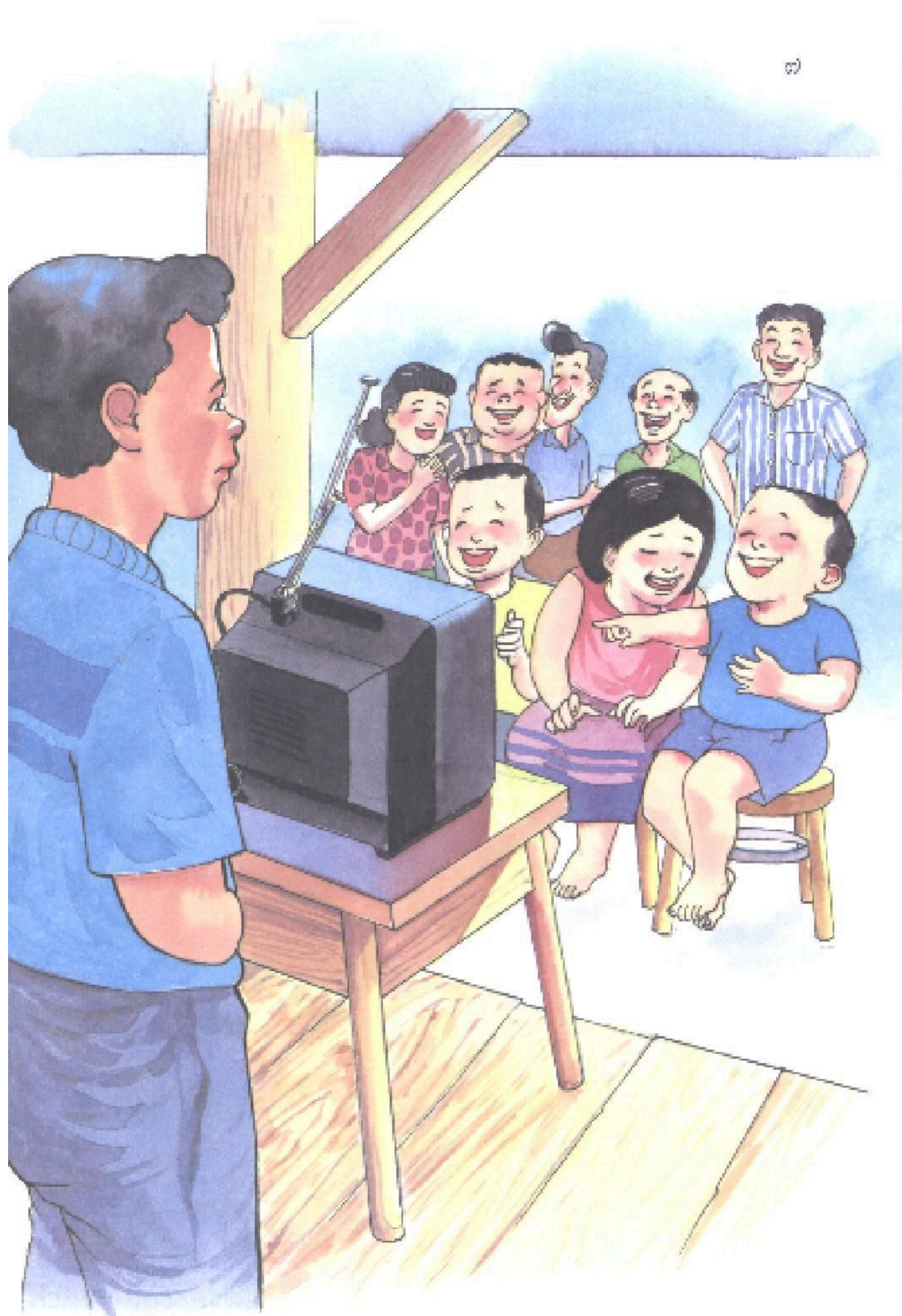
“กำลังจะถึงเหตุการณ์สำคัญแล้วนะคะ ตอนนี้ให้คุณเฉลิมได้พักสักครู่ เดี่ยวเรากลับมาพบกันค่ะ” ภาพโฆษณาค้นรายการเข้ามาแทนภาพเฉลิมและพธีกร

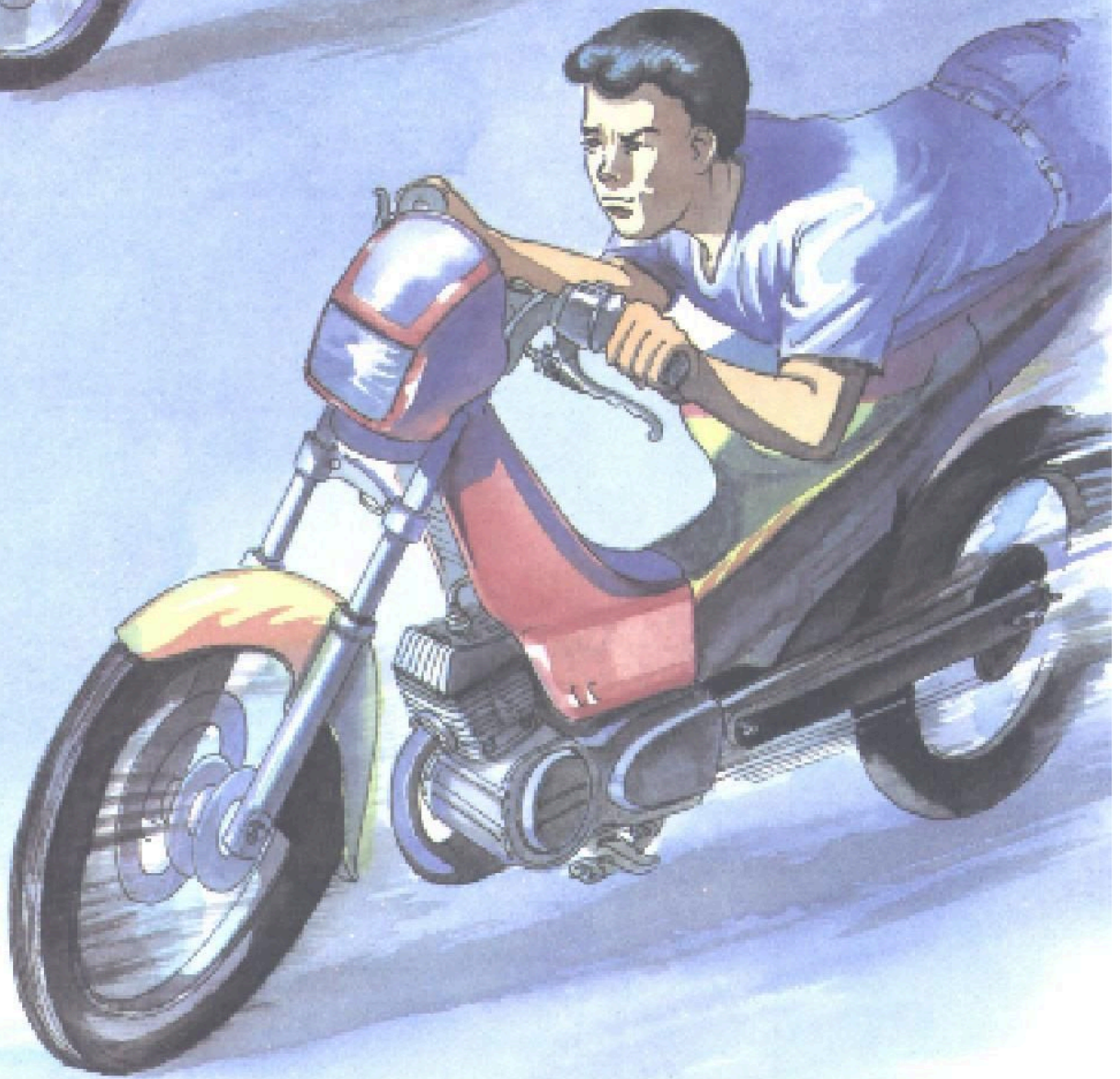
“ไอ้เฉลิมมันพูดเก่งนี่หว่า หรือว่าอยู่ใกล้คนสวยวะ” ลุงชินว่าเจ้าโชคลูกชายเสริมต่อทันทีว่า

“นั่นซี ไอ้เด็กพวกนี้มันยังว่า ไอ้เฉลิมเป็นพระเอกแขนเดียว” โชคบู้ยไ้ไปที่เด็กๆ ที่นั่งเฝ้าหน้าจอ เด็กๆ หัวเราะและพูดว่า

“อ้าว...ก็พระเอกหนึ่งจิ้นใจพี” ทุกคนต่างหัวเราะชอบใจ

เฉลิมซาซนเสียแล้วกับคำล้อเลียนของเพื่อนๆ และเด็กเหล่านี้ เขารู้ดีว่าพวกนี้พูดไปเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน แต่ใจของพวกเขา





ไม่เคยคิดแสดงท่าทางรังเกียจเฉลิม ทุกคนยังเห็นเฉลิมเป็นเพื่อนเหมือนเดิม อาจจะเป็นเพราะว่า เฉลิมสามารถทำอะไรต่างๆ ได้เหมือนที่คนปกติทำ

“ขอเชิญคุณเฉลิมเล่าต่อเลยนะคะท่านผู้ชมกำลังตั้งใจฟังอยู่ค่ะ”
พิธีกรเริ่มรายการ

“ครับ ตอนนั้นเราสัญญากันว่าห้ามเปิดไฟ อาศัยแสงไฟข้างถนนและรถบนถนนก็พอแล้ว แต่ถนนตามต่างจังหวัดมันมีแสงไฟไม่สว่างมากนักหรอกครับ เรารีบเร่งเครื่องแล้วก็ออกรถพร้อมกันด้วยความแรงและเร็ว”

“คิดอย่างไรคะตอนนั้น กลัวไหมคะอันตรายออก” พิธีกรทำสีหน้าสงสัย

“ไม่กลัวครับ โดยปกติผมเป็นคนชอบขับรถเร็วเพราะสะใจและเชื่อมั่นตัวเองมากเกินไป ความเร็วของรถทำให้ผมรู้สึกว่ามีลมตีใบหน้าดังเปรี้ยะๆ น้ำตาผมไหลทั้งสองข้าง แสบตาเพราะแรงลมและแมลง ขับมาสักครู่มีรถบรรทุกคันหนึ่งแซงผมขึ้นไป ผมหันไปดูข้างหลังเห็นเพื่อนตามมาอย่างกระชั้นชิด ผมตัดสินใจเร่งความเร็วเต็มที่ ก็จะแซงรถบรรทุกให้ได้ ขณะนั้นก็มีรถกระบะคันหนึ่งขับแซงรถข้างหน้าตรงเข้ามา ผมหลบไม่ทัน เบรคก็ไม่ได้ ชะลอก็ไม่พ้นแล้วผมก็นอนทับมาด้วย เพราะเห็นรถมันไม่มากนัก” เฉลิมเงยหน้า ถอนใจออกมาเบาๆ เสียงพิธีกรกล่าวว่า

“โอ้โฮ...ผาดโผนเสียด้วย แล้วทำไมถึงไม่หยุดชะลอะคะ”
พิธีกรถามด้วยความสงสัย

“หยุดไม่ได้ครับ มันเป็นสัญญาของลูกค้า ความคึกคะนอง ทำให้ผมลืมอันตรายต่าง ๆ จนหมดสิ้น”

“แล้วก่อนที่จะแข่งรถบรรทุกขึ้นไป คุณเห็นรถข้างหน้าสวนมา หรือเปล่าคะ” พิธีกรรุกเร้า

“เห็นครับ แต่ความมืดทำให้ระยะรถที่สวนมาไม่ถูก เมื่อเห็นรถถนัด มันก็สายเกินไป จนไปเบียดกับรถกระบะที่สวนมาอย่างจัง ผมเสียแขนในตอนนั้น” เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ เฉลิมหลับตานึกถึงเหตุการณ์ในคืนนั้นด้วยความปวดร้าว

“ตอนนั้นคุณรู้สึกอย่างไรบ้างคะ”

“ผมไม่รู้สึกตัวอีกเลยครับ มารู้สึกตัวอีกทีก็เสียแขนข้างขวาไปแล้ว”

“คะ ท่านผู้ชมคะ อันตรายเกิดขึ้นได้เสมอถ้าเราประมาท ดังตัวอย่างของคุณเฉลิม แต่เราขอยกย่องคุณเฉลิมมากคะ ที่ถึงแม้จะมีแขนเพียงข้างเดียว เขาก็ไม่ท้อแท้ต่อความพิการ เป็นนักสู้ชีวิตที่แท้จริงทำอะไรได้เหมือนคนปกติทั่วไปทำ บางครั้งก็อาจจะดีกว่าด้วยซ้ำไป นอกจากนั้นยังขับมอเตอร์ไซด์ได้เหมือนเดิม วันนี้เราได้รับเกียรติจากคุณเฉลิมเขาจะมาขับมอเตอร์ไซด์อย่างไม่ธรรมดาให้เราได้ดูกัน ขอเชิญชมพร้อม ๆ กันเลยนะคะ”

ภาพตัดกลับมาที่ถนนสายหนึ่ง เป็นภาพของเฉลิมที่กำลังสตาร์ทเครื่องโดยใช้เท้าและมือซ้ายเร่งเครื่อง เมื่อเครื่องยนต์ติดแล้วก็เปลี่ยนจากมือซ้ายมาเป็นเท้าขวาบังคับเร่งแทน เขาขับรถไปตามถนนอย่าง

สบายๆ จากนั้นจึงหงายตัวลงนอนราบ เงยหน้ามาเพียงนิดเดียวเท่านั้น
เสียงผู้ชมในห้องส่งปรบมือให้ ภาพตัดมาที่เฉลิมในห้องส่งอีกครั้งหนึ่ง

“คุณเฉลิมคงจะชอบขับมอเตอร์ไซด์ผาดโผนมากนะคะ”

“ครับ”

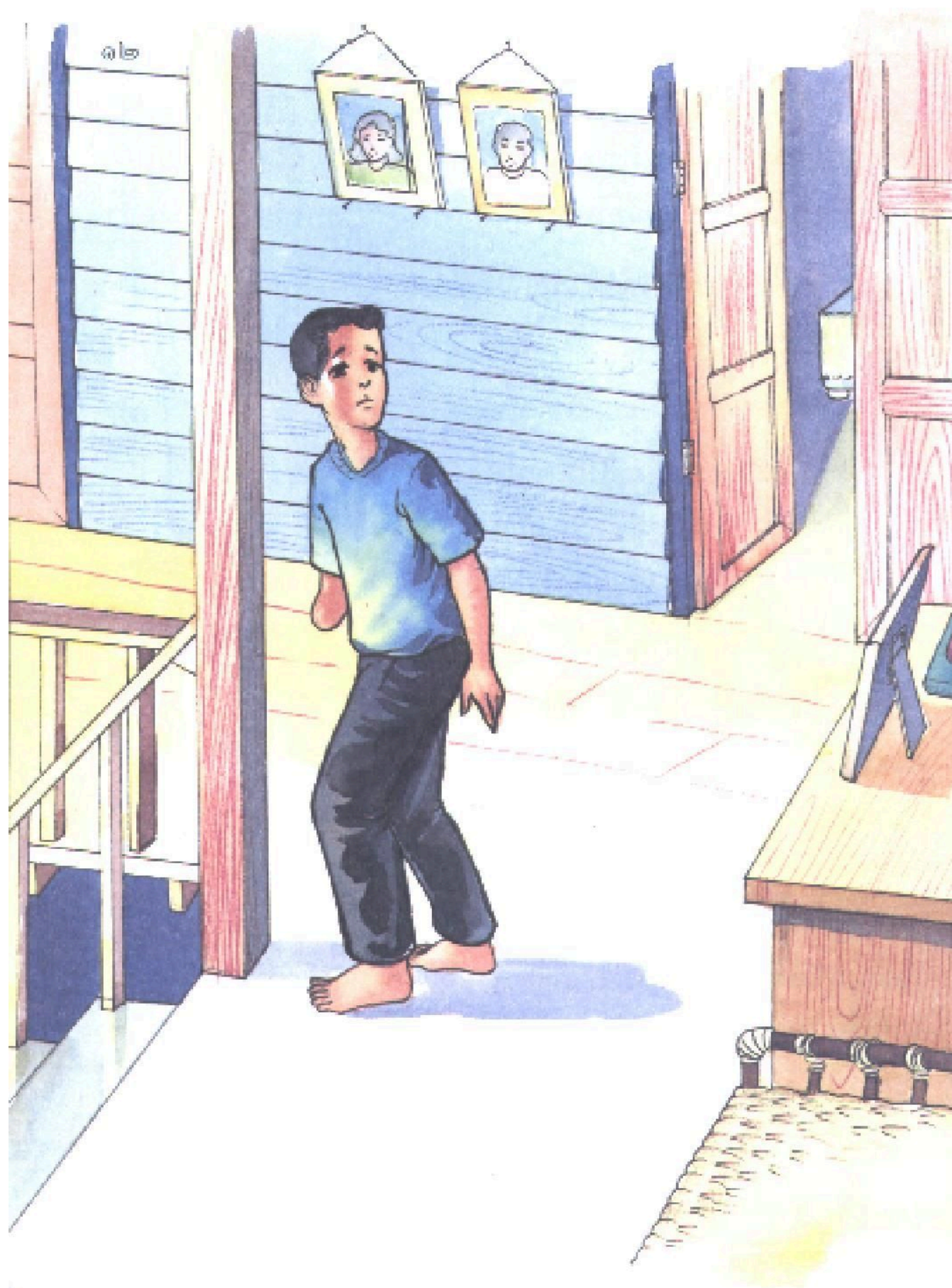
“อยากจะกลับไปขับแบบเก่าอีกหรือเปล่าคะ”

“ไม่แล้วครับ ผมขับให้ดูเท่านั้น ปกติแล้วผมก็ขับธรรมดาๆ
ครับ” ทั้งพิธีกรและเฉลิมหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

“สุดท้ายนี้คุณเฉลิมมีอะไรจะฝากถึงน้องๆ ผู้ชมทางบ้านบ้าง
ไหมคะ” กล้องจับที่ใบหน้าของเฉลิม เขากล่าวว่า

“ผมอยากจะให้ทุกคนที่ชอบขับรถไม่ว่าจะเป็นรถอะไรก็ตาม
ควรขับรถด้วยความระมัดระวัง รักษากฎจราจรโดยเคร่งครัด ไม่ขับรถ
ด้วยความประมาท ไม่ทำอะไรด้วยความคึกคะนอง เพราะอาจเกิด
อันตรายกับตัวเองหรือคนอื่นได้ ผมหวังว่าเรื่องราวของผมคงเป็น
อุทาหรณ์สำหรับผู้ขับทั่วไปได้เป็นอย่างดีนะครับ แล้วท่านจะไม่มี
วันต้องเสียใจเหมือนผม อ้อ...ถ้าขับมอเตอร์ไซด์แล้วอย่าลืมสวมหมวก
กันน็อกด้วยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะคุณเฉลิม พวกเราคงจะได้รับบทเรียนที่แสนจะ
เจ็บปวดจากคุณเฉลิมแล้ว ใช้รถใช้ถนนโปรดระมัดระวัง โดยเฉพาะ
ถนนหนทางของกรุงเทพมหานคร ใจเย็นๆ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน รถ
ติดอย่างนี้ทุกวัน ทุกคนต่างก็หงุดหงิด โปรดใจเย็นสักนิด ให้อภัยกัน
นะคะและอีกอย่างที่เราควรคำนึงด้วยก็คือ อย่าดื่มของมึนเมาขณะขับ



รณะคะ วันนี้ดิฉันและคุณเฉลิมต้องลาไปก่อน แล้วพบกับรายการ
เกร็ดชีวิตได้ใหม่เสาร์หน้า สวัสดีค่ะ”

หลังจากจบรายการแล้วทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน เฉลิม
เดินเข้าไปในบ้าน ขึ้นบันไดไปชั้นบน หยุดดูรูปเก่าๆ ของตัวเองที่ตั้ง
อยู่บนโต๊ะมุมนั่ง เด็กชายในรูปท่าทางร่าเริงแจ่มใส ไม่นึกไม่ฝันว่า
ชั่วพริบตาเดียว ด้วยความประมาทได้เปลี่ยนชีวิตของเขาไปอย่างสิ้นเชิง
กลายเป็นเด็กพิการ ไม่มีอนาคต แต่ถึงอย่างไรก็ตามเฉลิมตั้งใจแน่ว
แน่จะไม่มีวันยอมแพ้ต่อชีวิตเป็นอันขาด เขาจะต้องต่อสู้ต่อไป เขาเดิน
ไปริมหน้าต่างหยิบรูปติดมือไปด้วย เห็นเพื่อนๆ เดินหยอกล้อกัน
อย่างมีความสุข เฉลิมมองรูปของตัวเองอีกครั้ง ก้มดูแขนขวาของตนเอง
ซึ่งมีแต่เพียงแขนท่อนบน และคิดในใจว่าถ้าเขาไม่ตึกคะนองเกินไป
ในวันนั้น เขาก็คงจะไม่สูญเสียแขนไปในวันนี้

ความรู้อ่าน



“ดีใจจังเลยครับ พี่เอ” เอน้องชายคนเล็กผู้เป็นศูนย์รวมของความรักจากทุกคนในบ้านวิ่งเข้ามาบอกด้วยความตื่นเต้น เอ๋ยิ้มมน้องชายด้วยความเอ็นดู

“ดีใจอะไรกันจะ บอกพี่หน่อยซิ” เอ๋วางหนังสือที่กำลังอ่านอยู่หันมามองหน้าน้องชายด้วยความสนใจ เอกขึ้นป็นั่งบนเก้าอี้ข้างพี่สาวพูดด้วยท่าทางภูมิใจ

“ก็วันเสาร์นี้คุณพ่อคุณแม่จะพาพวกเราไปชายทะเลที่ชะอำนะซิ” เอ๋ถึงกับร้องอ้อ

“รู้แล้วแหละจะ นึกว่าเรื่องอะไร คุณแม่บอกพี่ตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วเนอะ” เอ๋เป็นต่อ เอกกระโดดลงมาจากเก้าอี้

“เหรอครับ เอกอยากว่ายน้ำจังเลย ทะเลกว้างใหญ่ มีเปลือกหอยมีหาดทรายด้วย” เอกฝัน

“แหม...พ่อศิลปินใหญ่ ฝันกลางวันเลยนะ” เอ๋หยอกเย้าด้วยความรักใคร่

แล้ววันที่เอกรอคอยก็มาถึง พวกเราออกเดินทางกันแต่เช้า วันหยุดอย่างนี้รถในถนนมากกว่าปกติ ยิ่งออกมานอกเมืองด้วยแล้วมีแต่รถบรรทุกเต็มไปหมด คุณพ่อต้องขับรถด้วยความระมัดระวัง แต่โดยธรรมดาแล้วคุณพ่อก็ขับรถด้วยความระมัดระวังทุกครั้งเพราะคุณพ่อเคยบอกว่า “เราต้องระวังเอาไว้เพราะอาจเกิดอันตรายต่อตัวเราและคนอื่นได้” จริงๆ แล้วก็คือเราต้องระวังทั้งรถของตนเองและรถของผู้อื่นด้วย เสียงคุณแม่ดูเอกที่ไม่หยุดพูดเลยว่า

“หยุดชนบ้างได้ไหมตาเอก แม่เห็นลูกไม่อยู่นิ่งเลย คุณพ่อ กำลังขับรถเดียวเสียสมาธิหมด”

“ก็ผมไม่เห็นคุณพ่อนั่งสมาธิเลยนี่ครับคุณแม่” เอกเถียงข้าง ๆ คู ๆ ไปจนได้ คุณพ่อหัวเราะความเอาตัวรอดของลูกชาย คุณแม่ค่อนข้าง ให้ความความมั่นใจใส่เกมเอ็นดู

“คุณพ่อไม่ได้นั่งสมาธิ แต่ต้องใช้สมาธิในการขับรถไง สมาธิก็ คือการสงบจิตใจแน่วแน่ ไม่วอกแวกจะ” เอ๋อธิบายแทนแม่ เอกนั่งฟัง ด้วยความตั้งใจ เสียงแม่พูดต่อไปว่า

“ยิ่งถนนที่มีรถมากๆ ต้องระวังเป็นพิเศษนะลูก ไม่ว่าจะขับรถ หรือจะข้ามถนน”

“ทำไมล่ะครับ”

“เอกเห็นรถนั้นไหมลูก” แม่ชี้ขวานรถบรรทุกที่วิ่งอยู่เต็มถนน ให้เอกดู เอกหันไปมองแล้วตอบว่า

“รถบรรทุกใช้ไหมครับ”

“รถบรรทุกนี้แหละอันตรายมาก เพราะวิ่งเร็วและเต็มถนน คน ขับบางคนก็ไม่ค่อยมีมารยาท ขับกลางถนนขวางรถอื่น ถือว่าตัวเอง เป็นรถใหญ่ ทำให้เสียเวลาและเกิดความรำคาญ อีกอย่างหนึ่งคือ ไม่มี น้ำใจ จะชะลอหรือหยุดให้คนข้ามบ้างไม่มี ขับตะลุยไปเลย เห็นแล้ว หวาดเสียว”

“เอ๋ไม่ชอบเลยคะแม่ รถบรรทุกพวกนี้ มันอันตรายจัง” เอ๋พูด สนับสนุน

“แต่เอกชอบรถบรรทุกดินครับคุณแม่” เอกบอกตามประสาเด็ก

“ทำไมถึงชอบรถบรรทุกดินล่ะลูก” พ่อถามขึ้นหลังจากฟังอยู่นาน

“ก็ถ้าไม่มีรถบรรทุกดินใครจะเอาดินมาถมถนนบ้านเราล่ะครับ”
เสียงพ่อหัวเราะลั่น แม่แย้งว่า

“รถนะมันมีประโยชน์ทุกอย่างแหละลูก แต่อันตรายมันเกิด
จากคนขับต่างหาก”

“อีกไกลไหมครับ กว่าถึง” เอกเปลี่ยนเรื่อง

“นั่นซีคะ” เอ๋เห็นด้วย “เอ๋รู้สึกง่วงนอนแล้วล่ะคะ” แล้วก็ยก
มือขึ้นปิดปากหาบทันที

“อีกประมาณชั่วโมงกว่า ๆ ลูกนอนก่อนก็ได้ ถึงแล้วพ่อจะปลุก”

“ไม่ล่ะคะ เตี้ยไม่ได้เห็นทิวทัศน์สวย ๆ ข้างทาง” เอ๋ว่า

ถนนข้างหน้ามีคนยืนมุงดูอะไรข้างถนนเยอะแยะไปหมด ข้าง
ทางมีรถบรรทุกอิฐลงไปนอนคว่ำอยู่ ถัดไปเป็นรถกระบะบรรทุกผลไม้
ไว้เต็ม และมีผลไม้หกเรี่ยราดอยู่ส่วนหนึ่งเสียงเอกตะโกนอะอะไปทั้งรถ

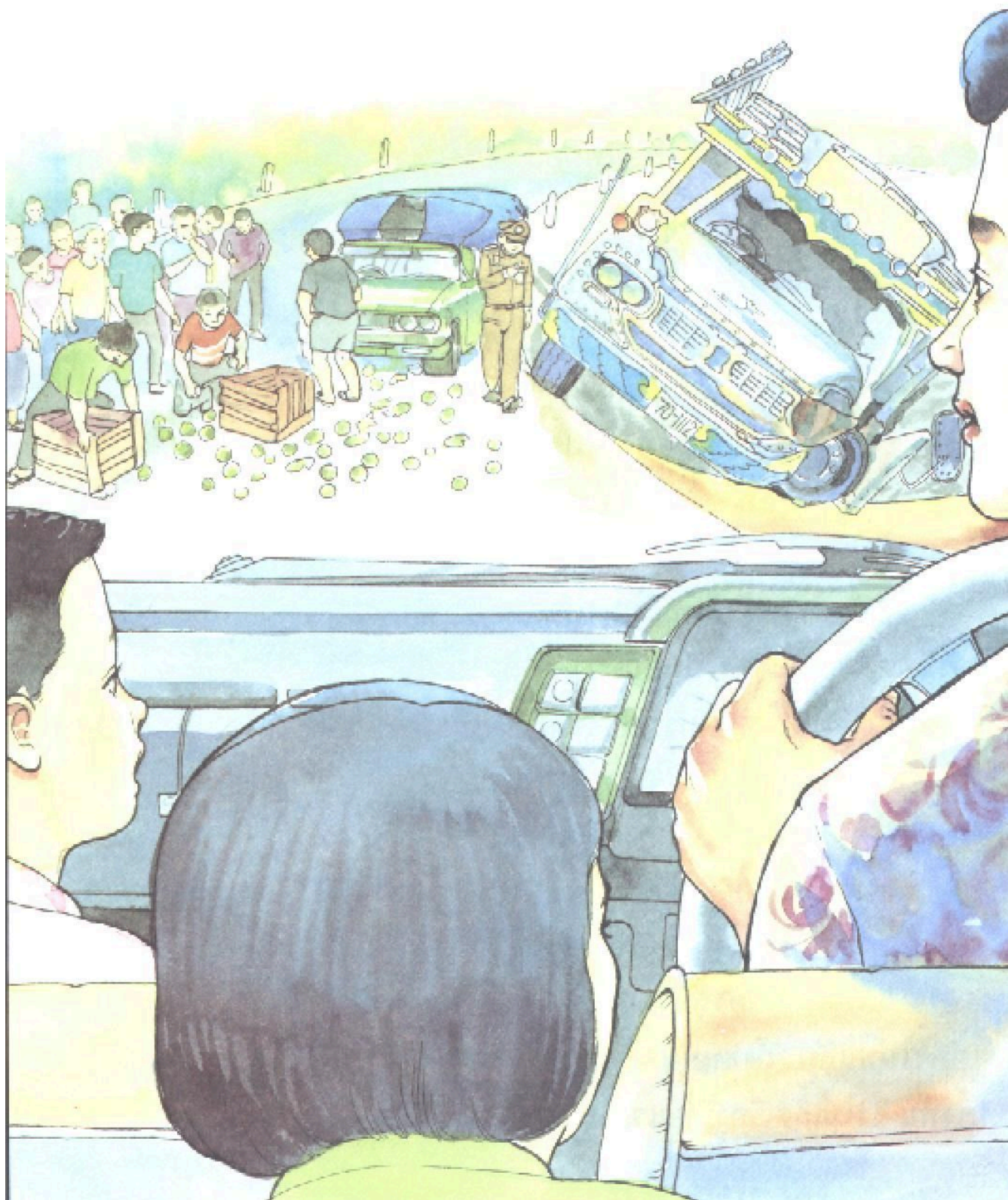
“ทำไมมันเป็นอย่างนั้นไปได้ล่ะครับพ่อ” เอกหันไปถามพ่อ

“พ่อเห็นไม่ถนัด ให้แม่ช่วยเล่าดีกว่า”

“ว่าไงครับแม่” เอกซักต่อ

“สงสัยคนขับรถบรรทุกจะเมายาฆ่า เพราะขับรถกินทางมาเยอะ
แต่คงไม่ชนกัน ถ้าชนกันคงเสียหายกว่านี้ ดีที่รถกระบะหลบลงข้าง
ทางทัน จึงไม่เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น”

“รถชนกันแน่เลยครับ พี่เอ้เห็นไหม ผลไม้ตกเยอะแยะไปหมด
เลย เราน่าจะเก็บมากินบ้างนะ”



“เอกนี่ เดี่ยวเถอะ” เอ็ดดู “คนเขากำลังได้รับความเดือดร้อน ควรจะคิดช่วยเหลือเขา ไม่ใช่คิดเห็นแก่กิน”

“แหม...เอกพูดเล่นเท่านั้นเอง” เอกทำหน้าอ

“พูดเล่นก็ไม่ได้ จำไว้ พี่ไม่ชอบ” เอ็ดดักอีกครึ่ง แม่บอกว่า

“นี่แหละเห็นไหมลูก อันตรายจากรถบรรทุก ไม่รู้มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า ยังดีนะที่รถกระบะไม่ได้พลิกคว่ำไปด้วย”

“แล้วทำไมเขาต้องกินยาม้าด้วยล่ะครับ” เอกถามต่อ เอ็ดตอบแทนว่า

“ยาม้าเป็นสิ่งเสพติด มันไปกระตุ้นประสาท ทำให้ไม่รู้สึกละอาย ไม่ง่วง เขาอยากทำงานได้เงินมากๆ ก็กินเข้าไปโดยไม่รู้ถึงอันตรายของมัน บางคนรู้แต่ก็ยังกินต่อไป เวลากินเข้าไปแล้วเหมือนคนหลับใน”

“คนหลับในเป็นอย่างไรครับ พี่เอ้” เสียงเอกรุกเร้าด้วยความสนใจอย่างจริงจัง

“ก็เหมือนคนนอนหลับนั่นแหละ ทำอะไรไม่รู้ตัว ตายังลืมอยู่ แต่ระบบประสาทไม่ทำงานแล้ว เพราะมันล้า ทำให้เกิดอันตรายได้ อย่างที่เห็นนั่นยังงี้ล่ะ” เอ็ดยกหน้าไปทางที่เกิดเหตุการณ์เมื่อสักครู

“โอ้โฮ...อันตรายจริงๆ นะครับ พอโรงเรียนปิดเทอม เอกจะเอาไปเล่าให้เพื่อนในห้องฟัง นี่เป็นเรื่องตื่นเต้นที่สุดที่เอกเคยเห็นมา”

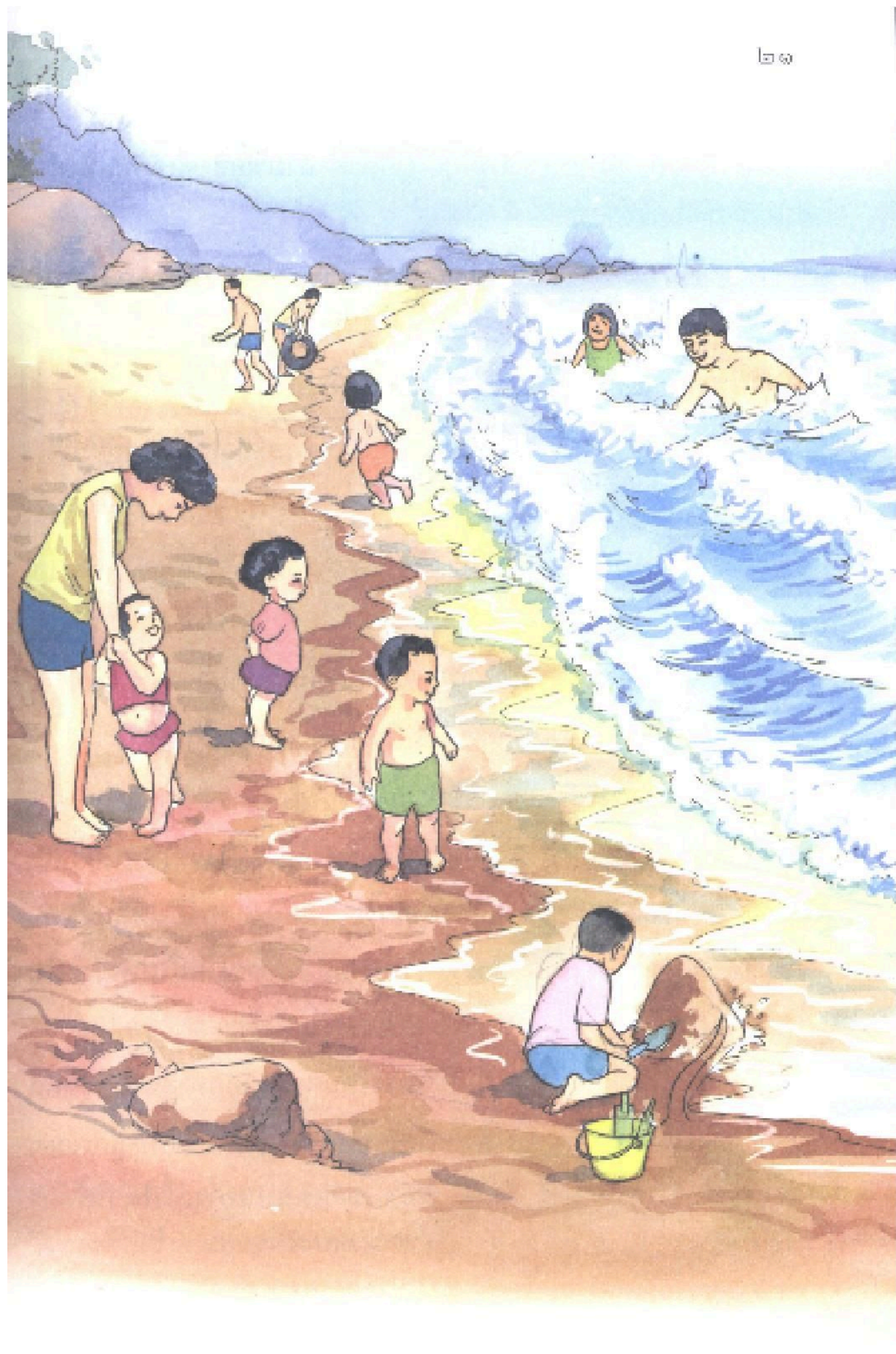
“ดีมากลูก คนเราต้องรู้จักจดจำประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้พบเห็นเอาไว้ สิ่งที่ดีก็จดจำเอาไว้สอนตัวเอง ถ้าไม่ดีต้องแก้ไขตัวเอง และ

ถ่ายทอดให้ผู้อื่นรู้ได้ด้วยก็ยิ่งดี” แม่สอน

เมื่อมาถึงชายหาดชะอำ กลิ่นอายทะเลโชยเข้าจมูกทันที ดีที่บริเวณนี้ไม่ค่อยสกปรกเท่าไร ยังมีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก หาดทรายก็เลยดูสะอาดกว่าที่พัทยาหรือบางแสนที่เอ๋เคยไปมาแล้ว เมื่อพ่อหาที่จอดรถได้แล้ว ทุกคนก็ลงจากรถช่วยกันหยิบของลง เอาไปไว้บนเสื้อที่แม่เตรียมมา ซึ่งปูอยู่ใต้ต้นสน และได้อาศัยร่มเงาของมันในเวลาสายแก่ๆ อย่างนี้ เอกเตรียมเปลี่ยนเสื้อผ้าทันที เพื่อจะลงว่ายน้ำทะเล

พ่อกับเอกดำผุดดำว่ายอยู่กลางทะเล เสียงหัวเราะของเอกดังมาไม่ขาดระยะแสดงถึงความสนุกสนานอย่างเต็มที่ ตัวอ้วนกลมของเขาแลเห็นอยู่ลิบๆ ในทะเล ส่วนเอ๋กับแม่เห็นแดดค่อนข้างแรง ก็เลยขอยุ่ที่หาดดีกว่า ฝากอาหารเอาไว้ ไม่ให้สุนัขที่ค่อนข้างซุกเข้ามาคาบไปเสียก่อน นานๆ จะได้มาพักผ่อนทั้งครอบครัวอย่างนี้สักที ดูทุกคนมีความสุขเหลือเกิน เอ๋ชอบบรรยากาศของทะเล เพราะมองดูมันสว่างไสวไปหมด ข้างหน้าเป็นห้องน้ำสีครามไกลสุดลูกหูลูกตา เบื้องบนเป็นท้องฟ้าเห็นก้อนเมฆขาวลอยละล่องอยู่เต็มท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ สายลมโชยมาแผ่วๆ ร้านค้าแถวนี้เต็มไปหมด ขายได้บ้างหรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะมีหลายร้านเหลือเกิน มีฝรั่งนักท่องเที่ยวมาพักผ่อนพอสมควร รถมอเตอร์ไซด์วิ่งกันเต็มไปหมดที่เห็นว่ารถเยอะก็เพราะถนนช่วงนี้มันแคบเกินไป เสียงพ่อและเอกวิ่งเข้ามาทำลายความรู้สึกของเอ๋ลง

“เป็นไง สมใจที่อยากมาไหมเอ๋” เอ๋ถาม



“โอ้ย...สนุกแล้วก็เหนื่อยมากด้วย ถามพ่อซี พี่เอ็กกับแม่ไม่ลงเล่นน้ำหรือครับ”

“อ๊ย...แม่เห็นจะไม่ไหว เอาไว้ให้บ้ายกว่านี้ ชักหน่อยก็แล้วกัน”
เสียงพ่อแกล้งเย้าแม่ว่า

“แม่เขากลับผิวเสียนะลูก” เอกได้ทีบอกว่า

“โธ่...ผิวเสีย ก็เผาเลยสิครับพ่อ” ทั้งพ่อทั้งลูกหัวเราะชอบใจ

“ทำพุดดีไป จะกินไหม หิวรึยังล่ะ” เอ๋ขู เอกหันมาทำหน้าสลด

“เอกไม่ได้ว่าแม่นะครับ พ่อแหละ” เอกบ๊วยบี้ เสียงแม่จัดโน่น
จัดนี้ใส่จาน มีทั้งข้าวเหนียว เนื้อทอด ไก่ย่าง ข้าวก็มี แกงเผ็ดด้วย

“ตายแล้ว ลืมอะไรไม่ลืม ลืมเอาน้ำดื่มมาด้วย” แม่โวยวาย

“เดี๋ยวเอไปซื้อที่ฝั่งตรงข้ามก็ได้ค่ะคุณแม่” เอ๋รับอาสา

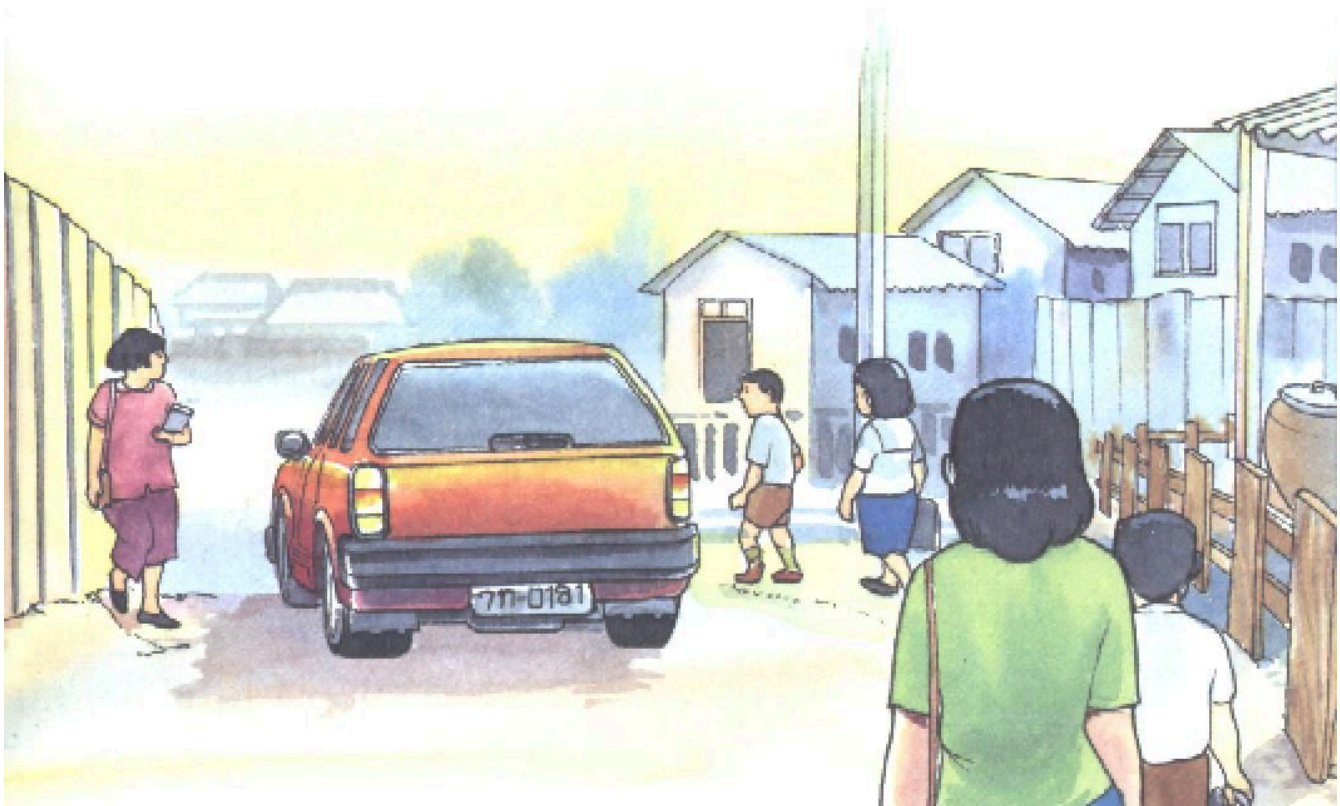
“เอาตาเอกไปอาบน้ำจัดด้วยล่ะ”

“เดี๋ยวพ่อพาไปเองดีกว่า” ว่าแล้วพ่อก็จูงมือเอกเดินไป เอ๋วิ่ง
ไปซื้อน้ำ เอกวิ่งนำหน้าพ่อไป วิ่งไปคุยไป พ่อต้องคอยร้องเตือน

“ช้าๆ เอก ดูรถด้วย เดี่ยวรอพ่อก่อน ถนนที่นี่ไม่เหมือนใน
กรุงเทพฯ นะลูก”

“ทำไมไม่เหมือน ไม่เหมือนตรงไหนครับ” เอกทำสีหน้าครุ่นคิด

“ก็ถนนที่นี่ไม่มีทางเท้าเหมือนถนนในกรุงเทพฯ นะลูก เวลา
เดินจะอันตรายมากกว่า ถ้ามีทางเท้า เราก็เดินบนทางเท้าได้ ไม่ต้อง
กลัวรถชน”



“ถนนที่นี่เราเดินได้นี้ครับ” เอกแย้ง

“ก็จริง แต่ถ้าเดินไม่ถูกต้อง รถก็ชนได้นะเพราะจะไปกีดขวางทางเดินของรถเข้า”
เอกฟังแล้วทำหน้าสงสัย

“แล้วเราจะเดินอย่างไรเล่าครับ ถึงจะไม่ถูกรถชน”

“เราก็ต้องเดินชิดขอบถนนด้านในที่อยู่ฝั่งขวามือของเรา เราจะได้มองเห็นรถที่สวนมา เพราะรถในประเทศเราวิ่งทางด้านซ้าย แต่ละประเทศรถจะวิ่งไม่เหมือนกัน”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าเราเดินทางโน้น” เอกชี้มือไปด้านซ้ายมือ
“รถวิ่งตามหลังเราก็มองไม่เห็นรถใช้ไหมครับ”

“เก่งมาก เมื่อเราไม่เห็นรถแล้ว ถ้าเราเดินบ้างเล่นบ้างไม่
ระมัดระวังก็ถูกรถชนได้ เพราะฉะนั้นเวลาข้ามถนนอย่าเล่นกันบนถนน
แล้วก็เดินเรียงเดี่ยวอย่าเดินเป็นคู่ นะลูก”

“อันตรายมากจริงเลยนะครับคุณพ่อ แล้วอย่างนี้ตอนกลางคืน
ไม่มีไฟฟ้าก็แย่ นะชิครับ”

“ไม่หอรอกลูก เดี่ยวนี้มีไฟฟ้าหมดแล้ว แต่ถึงอย่างไรทางที่ดี
ถ้าเป็นตอนกลางคืนเราก็กวใส่เสื้อผ้าสีอ่อนๆ หรือสีขาว เพื่อให้คน
ขับรถมองเห็นได้แต่ไกล ถ้าว้นไหนไฟดับแล้ว ใส่เสื้อสีมืดๆ ดำๆ คน
ขับรถมองไม่เห็น ก็จะเกิดอันตรายรถชนเอาได้ เอาละ เอาละ ไปอาบ
น้ำชะก่อน

หลังจากอาบน้ำชำระร่างกายสะอาดดีแล้ว ทุกคนก็ลงมือรับ
ประทานอาหารด้วยความอร่อย สักครู่หนึ่งพออิ่มเต็มที่แล้ว เอกก็
หลับไปด้วยความเหนื่อยและอ่อนเพลีย ดูเนื้อตัวคล้ำลงไปกว่าเดิม
อย่างเห็นได้ชัด แต่หน้าตาก็แผ่ใสด้วยความสุข พ่อกับแม่นั่งคุยกัน
อยู่ได้เริ่มต้นสนทนาเดิมเพียงแต่ขยับที่มาอีกนิดหนึ่ง เพราะแสงแดด
เริ่มส่องมาถึงแล้ว เอ๋ขอตัวพ่อกับแม่มาเดินเล่นตามชายหาด เสียงแม่
เตือนด้วยความห่วง

“แดดยังแรงอยู่เลยลูก เอาหมวกไปด้วยนะ แล้วอย่าไปไกลนัก
ละ เย็นหน่อยเราก็จะกลับกันแล้ว รอให้แดดร่มลมตกกว่านี้สักหน่อย”

“ค่ะแม่ เอ่ไปแถวๆ นี่แหละค่ะ ไม่ไกลหรอก” เอ่รับคำ จาก นั้นก็วิ่งออกไป

“เฮ้อ...เห็นลูกๆ มีความสุขแล้วก็ดีใจนะคะคุณ” แม่เปรยขึ้น พ่อยกหน้าเห็นด้วย

“นั่นนะซี ถือเป็นการทัศนศึกษาก็ได้นะแม่ คราวต่อไปเราต้อง หาโอกาสไปพักผ่อนตามที่ต่างๆ เช่น น้ำตกบ้าง สวนสาธารณะบ้าง ดี ไหม” พ่อแสดงความคิดเห็น

“ก็ดีค่ะ ลูกๆ จะได้มีโอกาสรู้จักสถานที่ต่างๆ และได้ศึกษาสิ่ง รอบๆ ตัวดูด้วย ฉะนั้นคิดว่ายายเอ่ชอบธรรมชาติ น่าจะส่งเสริมให้แก ได้เรียนวิทยาศาสตร์นะ คุณเห็นด้วยไหมคะ”

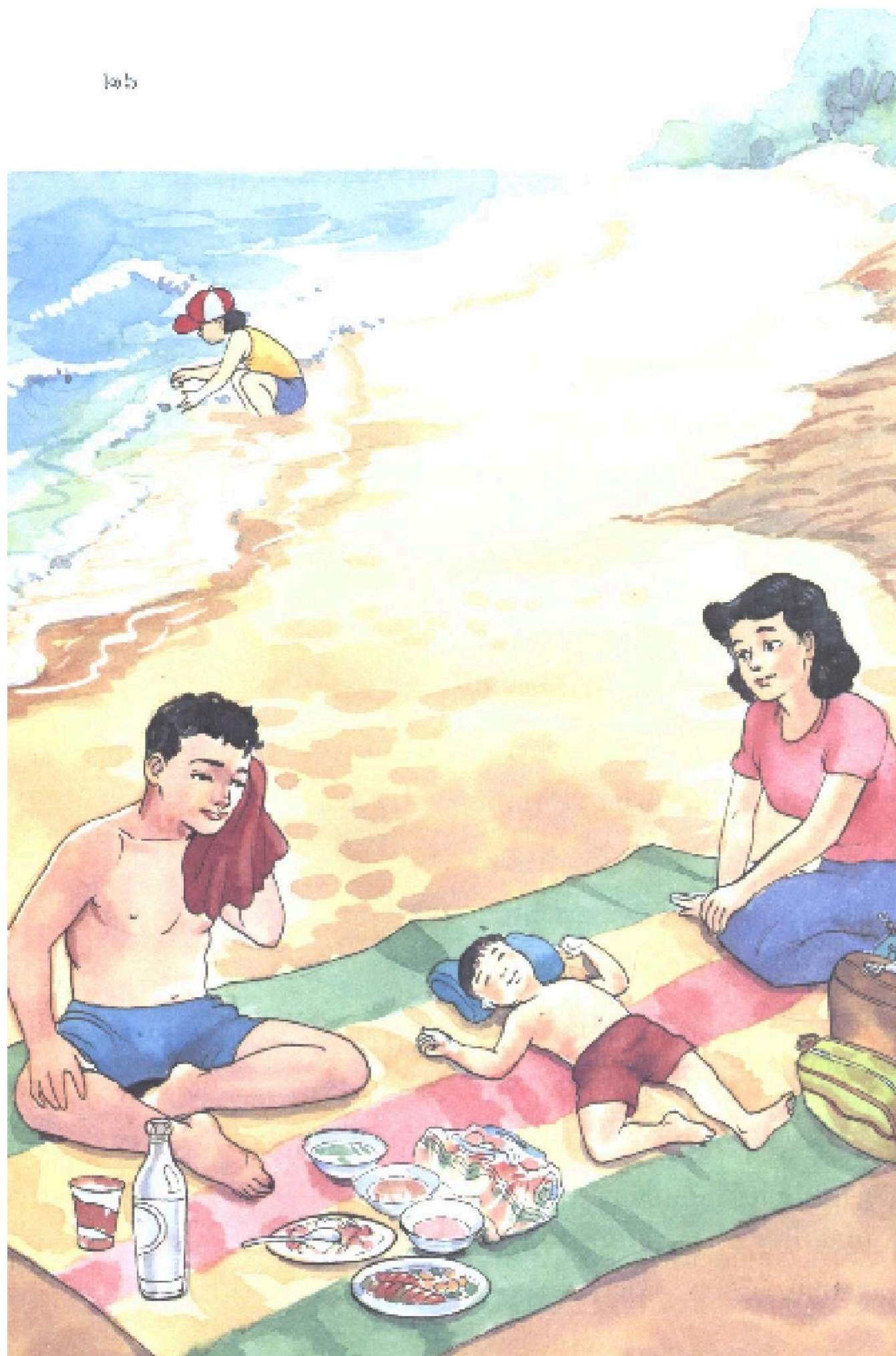
“อืม...นั่นซี แต่ตาเอกผมยังดูไม่ออกว่าควรจะให้เรียนอะไร เพราะแกห่วยเล่นซะมากกว่า” พ่อพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงความเป็นห่วง

“ก็เพราะแกยังเด็กอยู่นะซีคะ เรายังมองไม่ออกหรอกว่าแกจะ ไปทางไหนได้ เอาไว้ให้โตกว่านี้ก่อน” ขณะนั้นเอกเริ่มขยับตัวตื่นแล้ว ทำท่าจ้วงเงย ลูกขึ้นมาขยี้ตา หาน้ำดื่มจนคุณแม่ต้องล่อเลียน

“หิวอีกล่ะซี ตื่นขึ้นมาเป็นต้องหิวทุกครั้ง” แล้วก็หยิบขนมที่ เตรียมมามากมายเอาไปให้ลูกชาย

“ขอบคุณครับ ทำไมแม่รู้ใจผมจังเลย” เอกประจบ เอ่วิ่งเข้ามาในมือมีเปลือกหอยอยู่เต็มมือ

“ตื่นแล้วหรอ นี่เห็นไหมพี่เก็บเปลือกหอยสวยๆ มาด้วยล่ะ”



เอ๋อวต พ่อหันมาดู แล้วกล่าวว่า

“ความจริงไม่ควรจะเก็บมาหрокลูก มันเป็นการทำลาย
ธรรมชาตินะ ปล่อยให้มันอยู่ตามธรรมชาติของมันจะสวยงามกว่า”

“ถ้าจั้นเอ๋อวางมันเอาไว้ที่เดิมก็ได้คะ เรื่องนี้คุณครูก็เคยสอนอยู่
เหมือนกัน แต่พอเห็นแล้วก็อดไม่ได้ทุกทีเลยคะ” จากนั้นก็หัวเราะ
เสียงใสวิ่งไปที่ชายหาดวางเปลือกหอยทิ้งเอาไว้

“กลับกันได้หรือยังลูก เย็นมากแล้ว” แม่เตือนทุกคนเห็นด้วย
รีบลุกขึ้นช่วยกันเก็บของไปไว้หลังรถ เก็บขยะต่างๆ ไปทิ้งถึงขยะที่ตั้ง
อยู่ใกล้ๆ ร้านค้า แล้วก็ขึ้นรถกลับบ้านเสียงเอะกว่า

“มาเที่ยวอย่างนี้ดีจังเลยนะครับคุณพ่อ นอกจากจะสนุกแล้ว
เอ๋อยังได้รับความรู้ยาวเลย”

“เอ๊ะ...ยาวยังงี ลูกควรจะพูดว่ามันมากนะถึงจะถูก” แม่แก้ไข
เอ๋อพยักหน้ายอมรับพลางหัวเราะชอบใจ

จุดจบนักชิง

“เฮียด...” เสียงเบรคของรถมอเตอร์ไซด์ดังลั่นแสบแก้วหูคนทั้งซอย ถ้าเป็นกลางวันคงได้รับพรจากปากของชาวบ้านแถวนี้เป็นแน่แท้

“เฮีย! อย่าลืมนะไ้ยก๊ลา พรุ่งนี้เจอกัน” ชาตตะโกนตามหลังบอกก๊ลา ซึ่งกำลังเลี้ยวมอเตอร์ไซด์เข้าบ้าน ก๊ลาหันมามิ้มพัยกหน้ารับเขากับชาตและเพื่อน ๆ อีกกลุ่มหนึ่งชอบแข่งความเร็วบนท้องถนนกันแทบทุกคืน ไม่ได้หวังเพียงชนะหรือแพ้เพียงอย่างเดียว แต่มันเป็นความสนุกสนานอย่างหนึ่งของพวกเขา ก๊ลาคิดว่ามันช่วยคลายความเครียดได้ ถึงแม้บางครั้งเพื่อนบ้านจะให้พรอย่างแสบสันต์ พร้อมอุปกรณ์ประกอบคำพูดซึ่งบางทีก็เป็นกระป๋องนม ก้อนหิน และอื่นๆ สารพัดที่จะหามาได้ แต่พวกเขาไม่เคยสนใจ กลับรู้สึกสนุกที่ได้เห็นชาวบ้านแสดงท่าทางกราดเกรี้ยวตะโกนด่า มันเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาหัวเราะได้อย่างมีความสุข

ก๊ลาผลักประตูบ้านเข้าไป มันมืดและเงียบวังเวงจนเขาไม่อยากอยู่ พี่กึ่งคงหลับไปแล้ว นึก ๆ ก็สงสัยพี่กึ่งเหมือนกัน เธอจะคิดอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ รู้สึกเหงา ว้าเหว่ น้อยใจเหมือนเราหรือเปล่า ก๊ลาเดินเข้าไปในครัว เปิดฝาชีดูมีแกงส้ม ไข่เจียว ก๊ลาดักข้าวใส่จานนั่งลงกิน ไม่ว่าก๊ลาจะกลับบ้านเวลาใดก็ตาม เข้าบ้านมาแล้วก๊ลาไม่เคยอด พี่กึ่งจะเหลือกับข้าวไว้ให้ก๊ลาเสมอ ก๊ลาคิดถึงความรักที่พี่กึ่งมีให้ก๊ลา ซึ่ง



กล้าเองก็รักและเป็นห่วงพี่สาวคนเดียวของเขาไม่แพ้กัน

กึ่งตื่นแต่เช้า แต่งตัวเตรียมไปมหาวิทยาลัย ทุกเช้ากึ่งจะวางเงินเอาไว้บนโต๊ะอาหารเพื่อให้กล้าไปโรงเรียน กล้าเคยขอเป็นสัปดาห์จะได้ไม่ต้องให้ทุกเช้า แต่กึ่งไม่ยอมเพราะกลัวว่ากล้าจะเอาไปใช้อย่างอื่นหมด จนไม่มีใช้ที่โรงเรียน กล้าเองก็ไม่ว่าอะไรเพราะรู้ว่า นี่เป็นความหวังดี ก่อนจะไปมหาวิทยาลัยกึ่งเดินไปเคาะประตูห้องกล้า พลากร้องเรียก

“กล้า กล้า ตื่นได้แล้วนะ พี่จะไปมหาวิทยาลัย เอ้อ...ตื่นสายอย่างนี้ทุกวันเลย จะไม่ไปโรงเรียนหรือไง ขาดเรียนไม่ได้นะ กล้าได้ยินที่พี่พูดหรือเปล่า”

“ฮือ...ได้ยินแล้ว” กล้าจึงงำในลำคอ แล้วหลับตาลง เสียงกึ่งยังเจื้อยแจ้ว

“เมื่อวานพ่อมา ให้เงินเอาไว้ อยู่ที่พี่ พ่อบอกว่า ถ้ารู้ว่ากล้าขาดโรงเรียนอีก พ่อจะยึดมอเตอร์ไซด์ไปขาย”

เสียงเดินเงียบหายไปในที่สุด พี่กึ่งคงออกไปแล้ว ก็โมงก็ยามแล้วก็ไม่รู้ กล้าเงยหน้าขึ้นดูนาฬิกาปลุกบนหัวเตียง เจ็ดโมงเช้าแล้ว ไม่อยากไปโรงเรียนเลย เปื่อไปหมด พ่อจะขายรถมอเตอร์ไซด์ของเราเหรอ กลัวพ่อจะไม่มามากกว่า เวลาที่จะมาดูหน้าลูกยังแทบไม่มีเลย วันทั้งวันคงจะหายใจเป็นเมียน้อย แม้อีกคน ทำไม่ถึงทำอย่างนี้ โกรธพ่อ แล้วทอดทิ้งเราสองคนพี่น้องเอาไว้แบบนี้ได้ยังไง มัวแต่เล่น

การพนันจนไม่กลับบ้านช่อง เฮ้อ...ชีวิต แยกกันไปคนละทางสองทาง

กล้าลุกขึ้นบิตชีเกียจ พับผ้าห่ม ปิดที่นอน แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้า ไปอาบน้ำ แต่งตัว เดินออกมาดูมอเตอร์ไซด์ ปิดฝุ่न เช็ด ตรวจดูน้ำมัน แล้วขับออกไปจากบ้าน แต่จุดหมายไม่ได้อยู่ที่โรงเรียน

กล้าขับมอเตอร์ไซด์จนกระทั่งมาถึงปากซอยแห่งหนึ่ง มองเข้าไปเห็นแต่บ้านทรงกล่องสี่เหลี่ยมแออัดเต็มไปหมด กล้าขับมอเตอร์ไซด์เข้าไปในซอย ซึ่งเป็นถนนแคบๆ ปูด้วยเศษไม้ทับๆ กันเอาไว้ เพื่อกันความชื้นแฉะ ทำไมทางการจึงไม่ทำการซ่อมแซมให้มันดีกว่านี้ไม่รู้ มัวแต่สนใจโครงการใหญ่โตเพื่อจะได้มีหน้าเป็นข่าว แล้วไอ้ถนนโลโครกเล็กๆ นี่ ทำแล้วไม่มีหน้ามีตาหรือไง กล้าคิดด้วยความคับแค้นใจแทนชาวบ้านแถบนี้ ชาวบ้านที่ด้อยโอกาสทุกหนทาง

กล้าจอดมอเตอร์ไซด์หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งมีสภาพเหมือนกับกล่องกระดาษหลายๆ ผลักประตูซึ่งทำด้วยเศษไม้ต่อๆ กันเข้าไม่สนิทนัก มันน่าจะเรียกว่า ฝาปิดบ้านมากกว่าคำว่าประตู ความคุ้นเคยทำให้กล้าเข้าไปถึงที่นอนของชาติซึ่งมีสภาพไม่แตกต่างจากสภาพของบ้านนัก ผ้าห่มทำจากเศษผ้าหลายชิ้นมาต่อกัน มองดูก็สวยดีเหมือนกันถ้าลดกลิ่นฉุนออกไปชะบ้าง หมอนเล็กๆ ไม่มีปลอก สีคล้ำเก่า มีคราบเป็นรา มีกลิ่นอับโชยจางๆ นี่กระมังที่ทำให้เจ้าชาติหลับเป็นตาย

“ชาติ ตื่นได้แล้วโว้ย พ่อแกมา นอนสายโด้งอย่างนี้นี่เล่า ถึงไม่มีจะกิน” ชาติงัวเงียลุกขึ้นมาขี้ตา



“อะไร มาปลุกกันแต่เช้าเชียว อย่าบอกนะว่าวันนี้แก่นิกขยัน
ขึ้นมาจะไปโรงเรียน” ซาติหรีตามองอย่างคนรู้ทัน กล้าเดินเข้าไปทรุด
นั่งลงข้างซาติ จับเข่าของเขาเอาไว้ แล้วพูดเบาจนเป็นกระซิบ

“ใครบอกแกละ ฉันจะมาชวนแกไปซื้อรูปลอกสวยๆ เท่ห์ๆ
มาติดรถหน่อยวะ เร็ว แกรีบอาบน้ำอาบท่า เตียวออกไปกินอะไร
ข้างนอก ฉันเลี้ยงแกเอง”

“เกรวยอะไรมาวะ กล้า” ซาติขยับลุกขึ้น โยนผ้าห่มไว้ตรงมุม
ห้อง

“พ่อฝากเงินมาให้เมื่อวาน ยังอยู่ที่ฟู้กิงอีก” กล้าตอบเนือยๆ
มันไม่ใช่เรื่องตื่นเต้นหรือแปลกประหลาดน่าชื่นชมยินดีสำหรับเขา
ซาติตบ่าเพื่อนเบาๆ อย่างคนเข้าใจ

“แกโชคดีนะกล้า ที่มีพ่อแม่คอยส่งเสียเลี้ยงดู โดยที่พวกแกไม่
เดือดร้อน” จูมมือกล้าให้ลุกขึ้น กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาซาติ

“ถ้าแกเป็นฉันแกจะรู้ว่า แกต้องการอะไร เงินทองเป็นสิ่ง
จำเป็นที่ต้องใช้แต่ไม่ใช่เป็นสิ่งสำคัญมากนัก ฉันต้องการให้พ่อแม่
กลับมาอยู่ด้วยกัน คิดแล้วอยากเป็นแก อยู่กันพร้อมหน้าพ่อแม่ และ
พี่น้องหลายคน มันดูน่าอบอุ่น

“อ้าว...แล้วแกไม่มีพี่น้องหรือไง ฟังพูดเข้า” ซาติหันไปหยิบ
ผ้าขนหนูที่แขวนไว้ข้างหน้าต่าง เสียงกล้ายังดังมาอีก

“ฟู้กิงเขาเป็นผู้หญิง ฉันไม่รู้จะคุยอะไรกับเขา คุยกันที่ไรเป็น
ต้องขัดคอกันทุกที สอนฉันอยู่เรื่อย หาเรื่องคุยได้ทุกวัน” ซาติหัวเราะ

เสียงดัง แล้วเดินอ้อมไปข้างบ้าน ซึ่งมีถังน้ำเก่าๆ ตั้งอยู่ ๓ ใบ ซาติตักน้ำราดตัวถูสบู่อย่างลวกๆ ห้องน้ำก็เป็นธรรมชาติโดยแท้ ไม่มีผนัง และไม่มีหลังคา ปากก็พูดว่า

“แกอย่าบอกนะ ว่าแกเป็นเด็กที่ขาดความอบอุ่น ฮะ ฮะ ฮะ ขำวะ” แต่กล้าชั้นไม่ออกในความคิดของเพื่อน

เสียงอาบนํ้าหยุดลง ซาติวิ่งเข้ามาในบ้านทั้งที่ตัวยังเปียกๆ ทำท่าสั่นไปทั้งตัว

“รอเดี๋ยว ฉันไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน” ซาติวิ่งหายเข้าไปในห้องซึ่งใช้ผ้ากันไว้ เสียงกล่ำถามมาอีกว่า

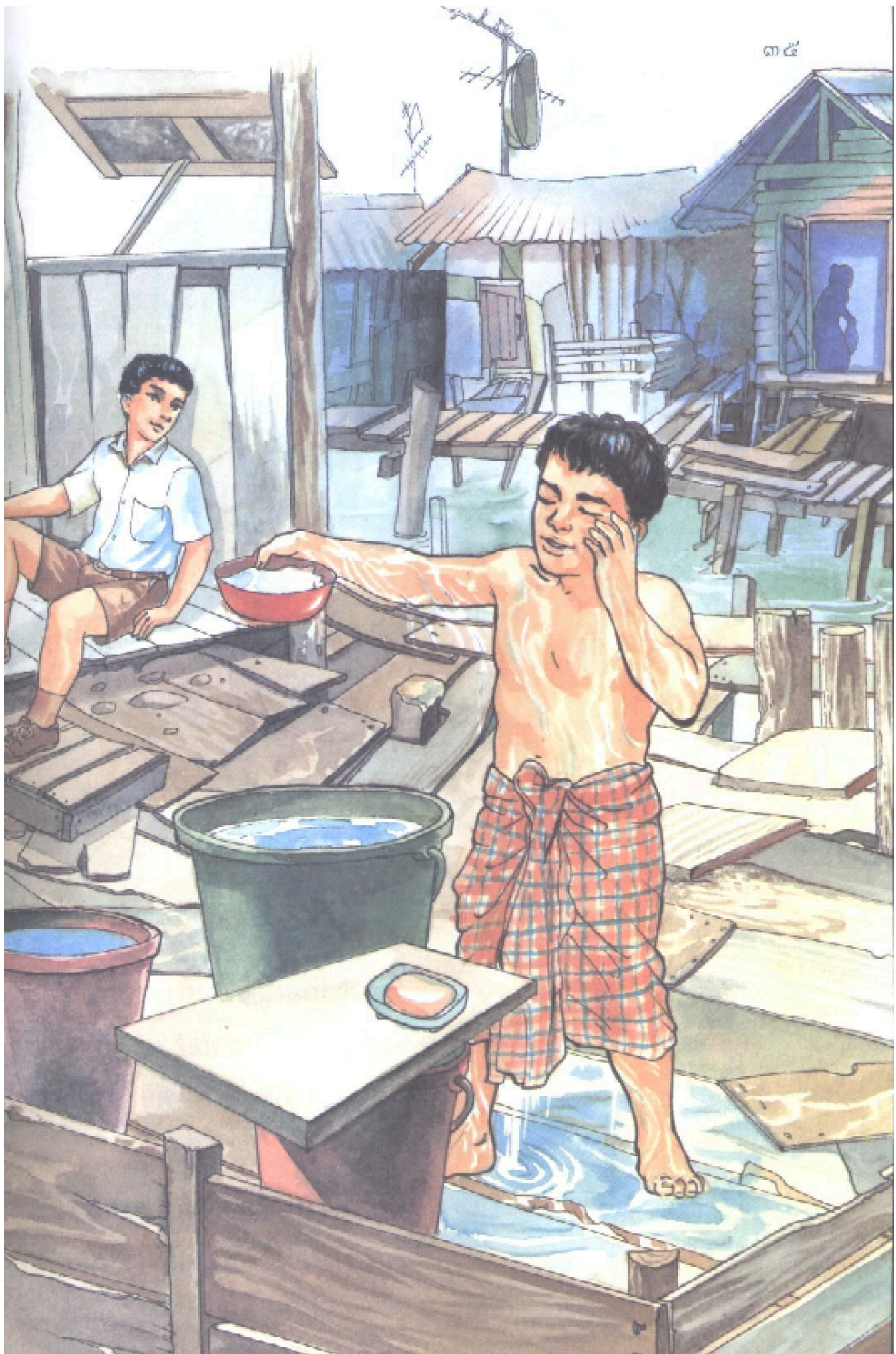
“แล้วนี่น้องๆ แกไปโรงเรียนกันหมดแล้วเหรือ”

“เออ...แม่ไปส่งแต่เช้าวะ เห็นบ่นว่ากลัวรถติด”

“แล้วทำไมแกไม่ไปส่งน้องล่ะ ให้แม่ไปก็ลำบากแยะ รถเมล์เดี๋ยวนี้คนแน่นจะตาย” ซาติเดินออกมา เขาแต่งกายด้วยกางเกงยีนเก่าๆ และเสื้อยืดสีหม่น ตัวเล็กแนบลำตัว

“โอ้ย...ฉันตื่นไม่ทันเหรือก พอดีแม่ต้องไปจ่ายกับข้าวที่ตลาดอยู่แล้ว ฉันมีหน้าที่หาเงินอย่างเดียว” ซาติหันไปส่องกระจกที่แขวนอยู่ข้างฝา หวีผมให้เข้ารูป ปากก็พูดไปด้วย

“นี่แหละที่ฉันว่า แกดีที่มีพ่อแม่ส่งเสียเงินทองให้เรียน แต่ฉันต้องออกตั้งแต่จบชั้น ป.๖ เพราะต้องทำงานหาเงินช่วยแม่ส่งไอ้สองตัวไปโรงเรียน ลำพังพ่อฉันรับจ้างก่อสร้างวันละ ๖๐-๗๐ บาท บางวัน





กินเหล้าหมดไม่เหลือเงินเลย แถมหนี้สินให้ฉันต้องตามใช้ เอ้อ...แล้ว
 ทำไรจากการขายขนมเล็กๆ น้อยๆ ของแม่ฉันมันจะพออะไร” กล้าได้
 แต่สะท้อนในอก ชีวิตมันก็อย่างนี้แหละ หาที่พอดีไม่เคยมี ไม่รู้ว่า
 ระหว่างเขากับชาติใครโชคดีกว่ากัน

ทั้งสองเดินกอดคอกันออกมาจากบ้าน ชาติหันไปเฝ้ามือปิด
 ประตูบ้าน โดยไม่ได้ใส่กุญแจ เพราะแถวนี้ไม่มีกันตรายอะไร และไม่

มีอะไรจะให้ขโมยมันเอาไปเช่นกัน วันนี้ชาติไม่ได้เอามอเตอร์ไซด์คู่ชีพออกจากบ้าน เพราะซ่อนท้ายมอเตอร์ไซด์ของกล้าออกมา

การจราจรยังคงหนาแน่นเหมือนทุกวัน ติดกันเป็นพืดไปหมด เสียงรถแต่ละคันเร่งเครื่องแข่งกันดังกระหึ่มไปทั่ว เหมือนทุกคนอยู่ในห้องแคบๆ ห้องเดียวกัน หันไปทางไหนก็เจอแต่รถซึ่ง ต่างก็พ่นควันดำควันขาวจากท่อไอเสียออกมา ดังอยู่ท่ามกลางป่าหมอกควันพิษแทบจะหายใจไม่ออกเลยทีเดียว หน้าตาของคนแต่ละคนบนท้องถนนดูเคร่งเครียดเหมือนโกรธกันมาแต่ชาติปางก่อน

ชาติซ่อนมอเตอร์ไซด์ของกล้า ที่พาเขาซอกแซกไปตามข้างรถคันโน้นที คันนี้ที่ด้วยความชำนาญ ทั้งเร็วและคล่องแคล่ว จนชาติเองเกร็งไปหมด ด้วยความหวาดเสียวกลัวจะไปเฉี่ยวรถเก๋งคันงามของคนอื่นๆ เข้า พอพ้นออกมาได้ กล้าเร่งเครื่องทะยานออกไปข้างหน้า จนชาติหือ้อ ต้องจับเบาะเอาไว้แน่น พยายามแข่งกับเสียงรถ

“เฮ้ย...เบาๆ หน้อยไวยกล้า นี่มันตอนกลางวัน รถเยอะไม่เหมือนตอนกลางคืนนะเพื่อน ฉันยังไม่อยากไปเยี่ยมยมบาลนะไวย” กล้าตะโกนกลับมาไม่แพ้กัน “แกก็รู้มือฉันอยู่แล้ว ฉันไม่พาแกไปตายหรอกน่า ขับรถช้าๆ ไม่มันว่ะ ร้าคาญ”

ชาติชี้ให้กล้าดูพวกมอเตอร์ไซด์ ที่แข่งกันพุ่งไปข้างหน้าเสียงดังแสบแก้วหู

“นั่น แกเห็นไหม ถึงเขาจะขับเร็ว ขับช้ายังไงเขาก็ยังใส่หมวกกันน็อก ทำไมแกถึงไม่ใช้ มันผิดนะ”

กล้าหัวเราะ “โธ่ อึดอัดจะตาย ฉันไม่เห็นมันจะให้ประโยชน์อะไร
เกะกะเปล่าๆ”

“ใครว่าไม่มีประโยชน์ เมื่อวันก่อนฉันฟังข่าววิทยุเขาบอกว่า
สวมหมวกกันน็อกช่วยลดอันตรายในการเกิดอุบัติเหตุได้ แทนที่จะ
เจ็บมากถึงขั้นเสียชีวิต ก็จะทำให้บาดเจ็บน้อยลง ที่ประเทศสิงคโปร์นะ
มีกฎหมายให้สวมหมวกกันน็อกทุกครั้งที่ใช้มอเตอร์ไซด์เขี้ยวนะ”
ชาติแย้งกลับมา

“อย่ามาพูดมากนะ แกกลั้วรีใจ” กล้าพูดตัดบท ความจริงเขาก็
เคยรู้ข่าวนี้มาแล้วเหมือนกัน และเห็นประโยชน์ของการสวมหมวกกัน
น็อกดีทีเดียว แต่ที่เขาไม่ซื้อมาสักก็เพราะประการแรก เวลาใส่แล้ว
รู้สึกว่ามันไม่โก้ ไม่ทันสมัย เขาต้องการให้คนเห็นหน้าเขาเวลาขับมอ-
เตอร์ไซด์ ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่า จะต้องเอาหน้าตัวเองมาโชว์ทำไม ประการที่
สอง เขายังไม่เคยเห็นอันตรายจากการไม่สวมหมวกกันน็อก จึงไม่เห็น
ความจำเป็นต้องใช้มัน

หลังจากเลือกซื้อรูปลอกกันเป็นเวลาพอสมควร กล้าเลือกได้ที่
เขาถูกใจมาก ถึงมันจะแพงไปหน่อย แต่ก็สวยสมราคา เมื่อไปถึงบ้าน
กล้าจะตกแต่งมอเตอร์ไซด์ของเขาให้เท่ห้ระเบิดไปเลย

“เดี๋ยววะไปหาอะไรเย็นๆ แลวนี่กินกันคนละแก้วสองแก้ว
ก่อนนะชาติ เหนื่อยวะ แดดก็ร้อนคนแน่นยังกะงานวัด” กล้าออกปาก
ชวนดื่มเบียร์

“ฉันว่ากินน้ำเย็น แล้วก็กลับไปดื่มที่บ้านดีกว่านะ เดี่ยวแกต้อง ขับรถอีกไกลนะเพื่อน” ซาติขัด

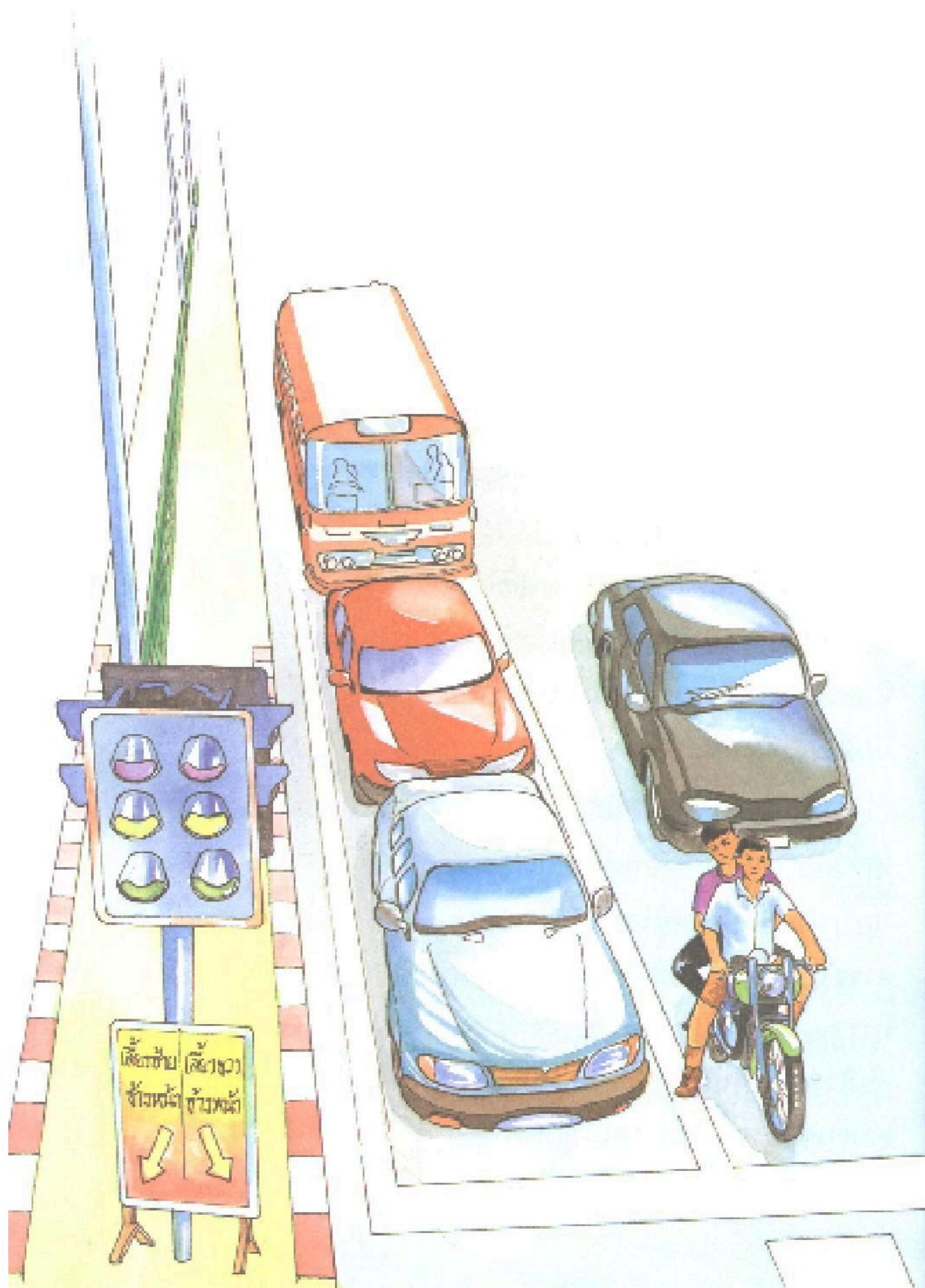
“ไปเถอะน่า ฉันรับรองขวดสองขวดไม่เมาหรอก ลูกผู้ชายกลัวอะไรวะ เสียชื่อหมด” ซาติทนแรงเค้นเคยของกล้าไม่ได้ ก็เลยต้องไปจนได้

ในระหว่างที่นั่งดื่มกันอยู่ กล้าปรารภขึ้นมาว่า “นี่ฉันไม่ได้ไปโรงเรียนตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว ไม่รู้ว่าเขาเรียนอะไรบ้าง บางทีฉันจะออกมาขับมอเตอร์ไซด์รับจ้างกับแก ดูจะมีความสุขมากกว่า”

“แกเรียนๆ ไปเถอะ แกมีโอกาสนะ แต่ฉันไม่มีจึงไม่ได้เรียน แกจะมาเอาอย่างฉันได้ยังไง” ซาติไม่เห็นด้วย เขายกแก้วเบียร์ขึ้นจิบ พลางกล่าว “ฉันว่าเรารับกลับกันดีกว่า เพื่อแกวันนี้ ฉันเสียรายได้ไปหลายสิบบ แม่กลับมาเห็นมอเตอร์ไซด์ของฉันทอดอยู่ คงรู้ว่าฉันไม่ได้ไปเข้าวิน ด่าฉันยับไปแล้ว”

“เดี๋ยวหมดขวดนี้แล้วกลับ” กล้าต๋อรอง ใบหน้าเริ่มแดงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

บ่ายคล้อยอย่างนี้แล้ว แดดยังร้อนไม่ผิดอะไรกับตอนเที่ยงวัน การจราจรก็ติดมันได้ทั้งวัน เมื่อก่อนรถจะติดช่วงที่คนออกจากบ้านไปทำงาน ไปโรงเรียนและตอนเลิกงาน เดี่ยวนี้ติดทั้งวันและทุกวันจนสุขภาพของคนเมืองหลวงแย่ไปตามๆ กัน ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต หงุดหงิดจนหน้าแก่ ต่างก็แย่งกันเบียดเสียดกัน เพื่อให้รถของตัวเองไปอยู่ข้างหน้า ทุกวันนี้คนเรามีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น ไม่



อะลุ่มอะล่วยเหมือนคนสมัยก่อนอีกแล้ว

กล้าขับมอเตอร์ไซด์ด้วยความเร็ว เพื่อจะได้ส่งชาติกลับบ้าน และกลับถึงบ้านตัวเองเร็วขึ้น ซึ่งมันกลายเป็นนิสัยของเขาซะแล้ว ที่ ขับช้าๆ ไม่ได้ เขาไม่สนใจว่าใครจะหนวกหูกับเสียงอันดังมากเกินไป ของมอเตอร์ไซด์คันโปรดของเขา

ถ้ากะเวลาให้ผ่านไฟแดงไปได้ทุกครั้ง เขาจะหงุดหงิดเสมอ เมื่อรถติดไฟแดง มันเสียเวลาและทำให้การขับรถของเขาต้องชะงัก ลง รถข้างหน้ายังอีกหลายคัน ช้าๆ ก็แน่นไปหมด กว่าจะเบียดออกมาได้เล่นเอาชาติผู้ที่นั่งซ้อนท้ายตัวอ่อนไปหมด ทั้งเกร็ง ทั้งลุ้น จน รู้สึกเคล็ดขัดยอกไปทั้งตัว ขอให้พ้นสี่แยกนี้ไปก่อนเถอะ ถนนคงจะ ว่างขึ้น อีกนิดเดียวเท่านั้น สายตาของกล้าเพ่งมองไปข้างหน้า เขา ทะยานรถพุ่งออกไปอย่างแรงเพื่อให้พ้นไฟแดงแต่ไม่ทันการณ์เสียแล้ว ไม่ทันที่ชาติจะอำปากบอก

“เอี้ยด...ด...ด” “โครม...โครม...โครม” เสียงรถชนกัน ดังสนั่น

รถยนต์ที่พุ่งอย่างแรงมาเหมือนกันจากขวามือ พุ่งเข้าชนรถ มอเตอร์ไซด์ของกล้าอย่างจัง จนมอเตอร์ไซด์กระเด็นพลิกคว่ำไป หลายตลบ กล้าและชาติกระเด็นไปคนละทาง จากสำนึกของชาติ เขา ได้ยินเสียงคนแซ่ดไปหมด ทุกคนชะโงกหน้ามามอง บางรายวิ่งออกมาดูกลางถนน

“เฮ้ย...รถชนกัน”

“ฉันว่าไม่รอดแน่ๆ

“สมน้ำหน้า ไอ้พวกซิ่ง” แต่ละคนต่างก็วิพากษ์วิจารณ์ไป
ต่างๆ นานา



ชาติค่อยๆ ลืมตาขึ้น เห็นมอเตอร์ไซด์ของกล้าแหวกเป็นชั้นๆ
ร่างของกล้านอนจมกองเลือด ห่างออกไปไม่มากนัก มีคนวิ่งเข้ามาอุ้มเขา
จากนั้นเขาก็ไม่รับรู้ต่อสิ่งใดอีกเลย...

“ฮือ...ฮือ...ฮือ... โธ่ กล้าลูกแม่ ทำไมจึงเคราะห์ร้ายอย่างนี้
ถ้าลูกไปโรงเรียนซะ เรื่องอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้น” ซ้อยร้องไห้ไปบ่นไปไม่
ขาดปาก

“ช่างมันเถอะค่ะแม่ เรื่องมันผ่านไปแล้ว ตอนนี้เรามาคอยดู
อาการของกล้าดีกว่าค่ะ” กิ่งเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์ “แม่จะทาน
อะไรมัยคะ เดี่ยวกิ่งจะออกไปซื้อน้ำแข็ง ช่างหน้าโรงพยาบาล”

“ไม่หอรอกลูก แม่คงกินอะไรไม่ลง ลูกไปเถอะแล้วรีบกลับ
มานะลูก”

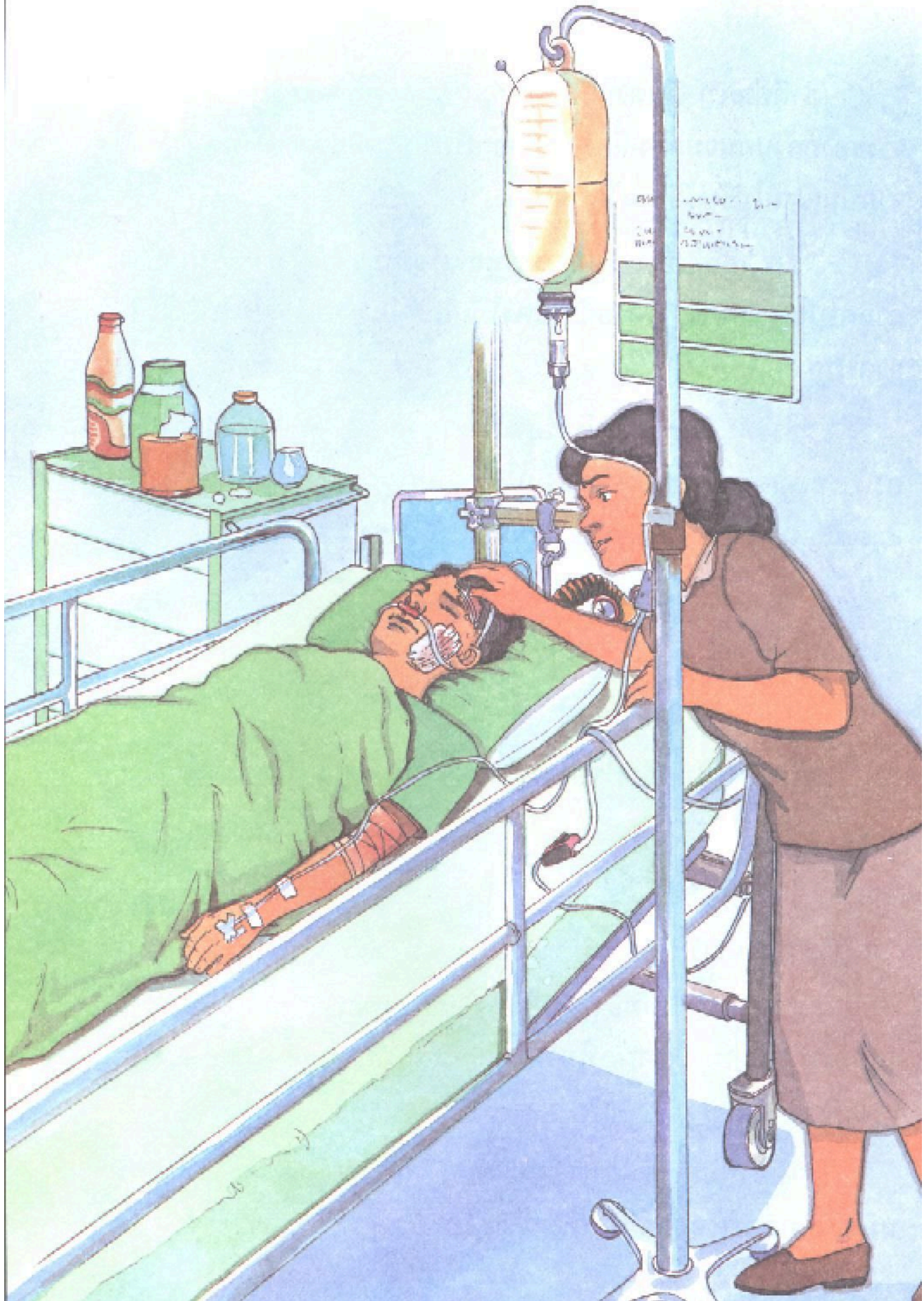
กิ่งเดินออกมาสวนกับหมอหน้าประตู

“อาการเป็นอย่างไรบ้างครับ” คุณหมอมถามอาการของกล้า

“รู้สึกตัวบ้างแล้วค่ะ แต่ไม่พูดจา ลืมตาประเดี๋ยวเดียวก็นหลับ
ต่อค่ะ” ซ้อยอธิบาย

“ก็คงจะเป็นอย่างนี้ สักระยะหนึ่งครับ คนไข้ได้รับความ
กระทบกระเทือนทางสมอง ญาติต้องคอยพูดคุยเตือนสติเขา ให้เขาจำ
ได้และพูดออกมา” หมอหันไปสั่งอะไรกับพยาบาลสองสามประโยค
แล้วกล่าวกับซ้อยว่า

“เดี๋ยวหมอจะจัดยาให้ให้ญาติไปรับที่ห้องจ่ายยาชั้น ๒ นะครับ”
หมอส่งใบสั่งยาให้ซ้อย แล้วเดินไปดูคนไข้เตียงถัดไป



ช้อยเดินเข้าไปลูบหน้า ลูบผมของกล้าด้วยความรัก ความสงสาร เป็นความผิดของแม่เองที่ไม่อยู่ดูแลลูก มัวแต่ประชุดพ่อของลูกอยู่ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย กล้าลูกแม่...ยกโทษให้แม่ด้วยนะลูก แม่จะพยายามทำทุกอย่างให้ลูกหาย แม่จะกลับมาอยู่ดูแลลูก น้ำตาหยดลงบนแขนของกล้า

“พูดกับแม่บ้างสิลูก” ช้อยรำพัน

พจน์ พ่อของกล้าเดินด้วยความรีบร้อน หน้าตาตื่นเข้ามาในห้อง พอเห็นช้อยก็ชักถามทันที

“ลูกเป็นอย่างไรบ้างช้อย” พจน์เดินเข้าไปข้างเตียงของกล้า จับมือลูกชายคนเดียวของเขาด้วยความเศร้าใจ

“ยังมีหน้ามาทวงลูกด้วยเหรอ นึกว่าลืมฉันกับลูกเสียแล้ว” ช้อยตอบเสียงสละบัดแง่งอนเหมือนเดิม

“นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาประชุดประชันกันนะช้อย ลูกจะเป็นจะตาย ยังไงไม่รู้”

“นึกว่าฉันไม่ทวงลูกหรือไง เพราะพี่คนเดียว” ช้อยกล่าวหา

“โอ้...ช้อย...เรามาลืมเรื่องเก่าๆ ซะเถอะ ฉันเองจะกลับมาอยู่กับลูกแล้ว เริ่มต้นชีวิตกันใหม่อีกครั้งเพื่อให้ครอบครัวสมบูรณ์ ฉันสัญญาะช้อย” พจน์จับมือช้อยขึ้นมาบีบเบาๆ กิ่งถือน้ำแข็งเดินเข้ามา

“สวัสดีค่ะพ่อ” กิ่งยกมือไหว้ พจน์เข้ามาอดกั๊งด้วยความรัก

“พ่อเป็นห่วงลูกมากนะ กิ่ง ยกโทษให้พ่อนะลูกที่พ่อไม่ได้มาดูแล

แลเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร” พงษ์กล่าวด้วยความรู้สึกที่ออกมาจากใจจริง กิ่งกอดพ่อเอาไว้

“คนที่พ่อควรจะขอโทษมากกว่าใคร ไม่ใช่กิ่งหรือกะ แต่เป็น กล้าที่นอนไม่รับรู้อะไรนั้นต่างหากละคะพ่อ” กิ่งเดินเข้าไปข้างเตียง ลูบแขนของกล้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย

พงษ์เดินเข้ามาใกล้ลูกทั้งสองแล้วกล่าวต่อไปว่า “พ่อรู้ตัวดีว่า พ่อผิด คนเรานะลูก ย่อมจะมีสักครั้งหนึ่งที่หลงผิดไป สักวันหนึ่งที่ เขาพบทางสว่าง เขาจะต้องกลับมาเดินในทางที่ถูกต้องเสมอ พ่อก็เช่น เดียวกัน มีทั้งดีและชั่วอยู่ด้วย พ่อจะกลับมาอยู่กับแม่และลูกตลอดไป จะ” ช้อยซึ่งนั่งข้างเตียงลูกชายอยู่นาน กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“ลูกทั้งสองจะให้ภัยพ่อกับแม่ได้ไหมลูก ให้โอกาสพ่อกับแม่ สักครั้ง พ่อกับแม่สัญญาว่าจะอยู่ดูแลลูกทั้งสองอย่างพร้อมหน้าพร้อม ตานะลูก”

กิ่งยิ้มทั้งน้ำตา เข้ามากอดพ่อและแม่เอาไว้

“ถ้ากล้าได้ยิน กล้าคงจะดีใจมากกว่ากิ่งหลายเท่า พ่อคะ แม่คะ ต่อไปเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไปนะคะ” ทั้งสามโอบกอดกัน ยิ้มด้วยกัน ทั้งน้ำตาอย่างมีความสุข มรสุมร้ายในชีวิตได้ผ่านพ้นไปแล้ว เหลือแต่ ท้องฟ้าที่สดใส

เช้าวันนี้ชาติมาเยี่ยมอาการของกล้า พบกิ่งและพงษ์ ส่วนช้อย ออกไปซื้ออาหารที่ร้านค้าหน้าโรงพยาบาล

“สวัสดีครับ อาพจน์ กล้าเป็นอย่างไบบ้าง อาการดีขึ้นไหมครับ”

“ดีขึ้นมากแล้ว ทานอาหารอ่อนๆ ได้ แต่ยังไม่ยอมพูดอะไร มีปัญหากระทบกระเทือนทางสมองเล็กน้อย คุณหมอบอกว่าต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่ง ก็คงจะปรับตัวได้ดีขึ้น” พจน์กล่าว ซาติหันไปยิ้มกับกิ้ง

“ขอบคุณมากนะครับพี่กิ้ง ที่ไปเยี่ยมอาการผมเมื่อวันก่อน”

“ไม่เป็นไรหรอกจะซาติ เธอก็เหมือนน้องชายของพี่คนหนึ่ง ทางพี่เป็นฝ่ายที่ทำให้เธอต้องเดือดร้อน ได้รับบาดเจ็บ พี่ต้องขอโทษแทนกล้าด้วยจริงๆ จะ” กิ้งกล่าวอย่างขอลุแกโทษ

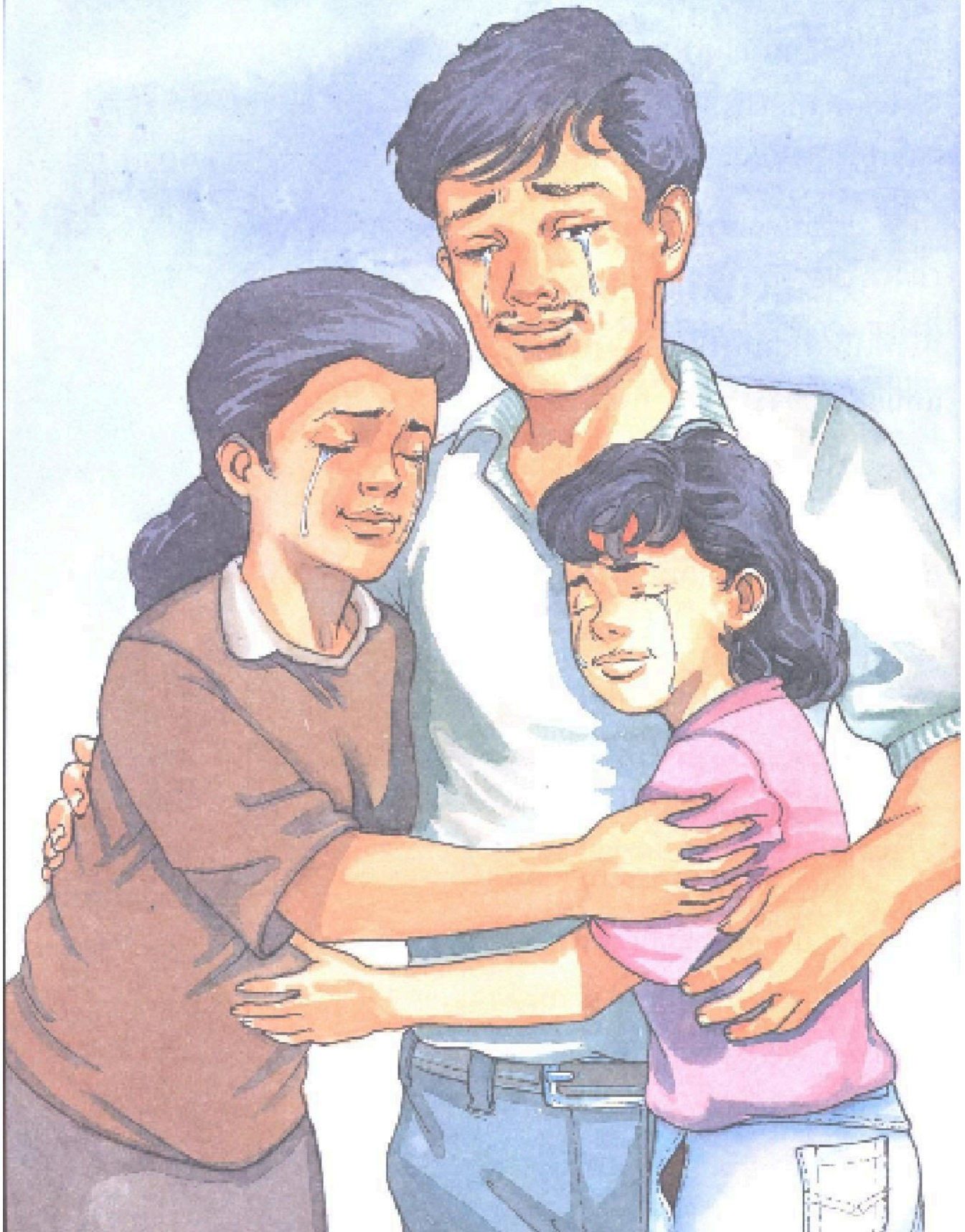
“โอ้...พี่กิ้ง มาขอโทษอะไรผม ผมเป็นห่วงกล้ามากกว่าครับ ถ้าผมว่างๆ จะมาเยี่ยมเขาก็กกล้าเขาเจ็บมากกว่าผม ผมเพียงแค่ถลอกปอกเปิก แขนที่เข้าเฝือกเอาไว้ก็ใกล้จะหายแล้วละครับ” ซาติยื่นแขนให้ดู

“โอ้โอ...มันคงจะหนักน่าดูนะซาติ” กิ้งสันนิษฐาน

“ไม่หรอกครับ ไม่หนักมาก บังเอิญกล้าเขาเป็นคนซบ ความจริงคนซ่อนน่าจะเจ็บมากกว่าคนซบ

ซาติเล่าถึงเหตุการณ์ในวันนั้นให้กิ้งกับพจน์ฟัง อย่างละเอียด

พจน์ได้แสดงข้อคิดเห็นในการข่มมอเตอร์ไซด์ว่า “พ่ออยากจะให้ขายมอเตอร์ไซด์คันนั้นมานานแล้ว ชุ่กล้าเอาไว้น้อยๆ แต่ไม่กล้าขายหรอก เพราะรู้ว่ากล้าเขารักมันมาก นี่...มาฟังซะก่อน จะไม่ซื้อให้เขาก็กกล้าแล้วละ เป็นห่วง เงินที่เจ้าของรถเขาช่วยค่ารักษาก็จะเก็บเอาไว้



รักษากลับต่อไป ถ้าเขารบเร้าให้พ่อซื้อ พ่อจะไม่ซื้อให้เด็ดขาด” แว
ตาของพจน์ฉายแววมุ่งมั่น

ชาติทรุดตัวลงนั่งข้างเตียงคนไข้ เพ่งมองดวงหน้าของกล้าที่
หลับสนิทอยู่นาน กล่าวว่

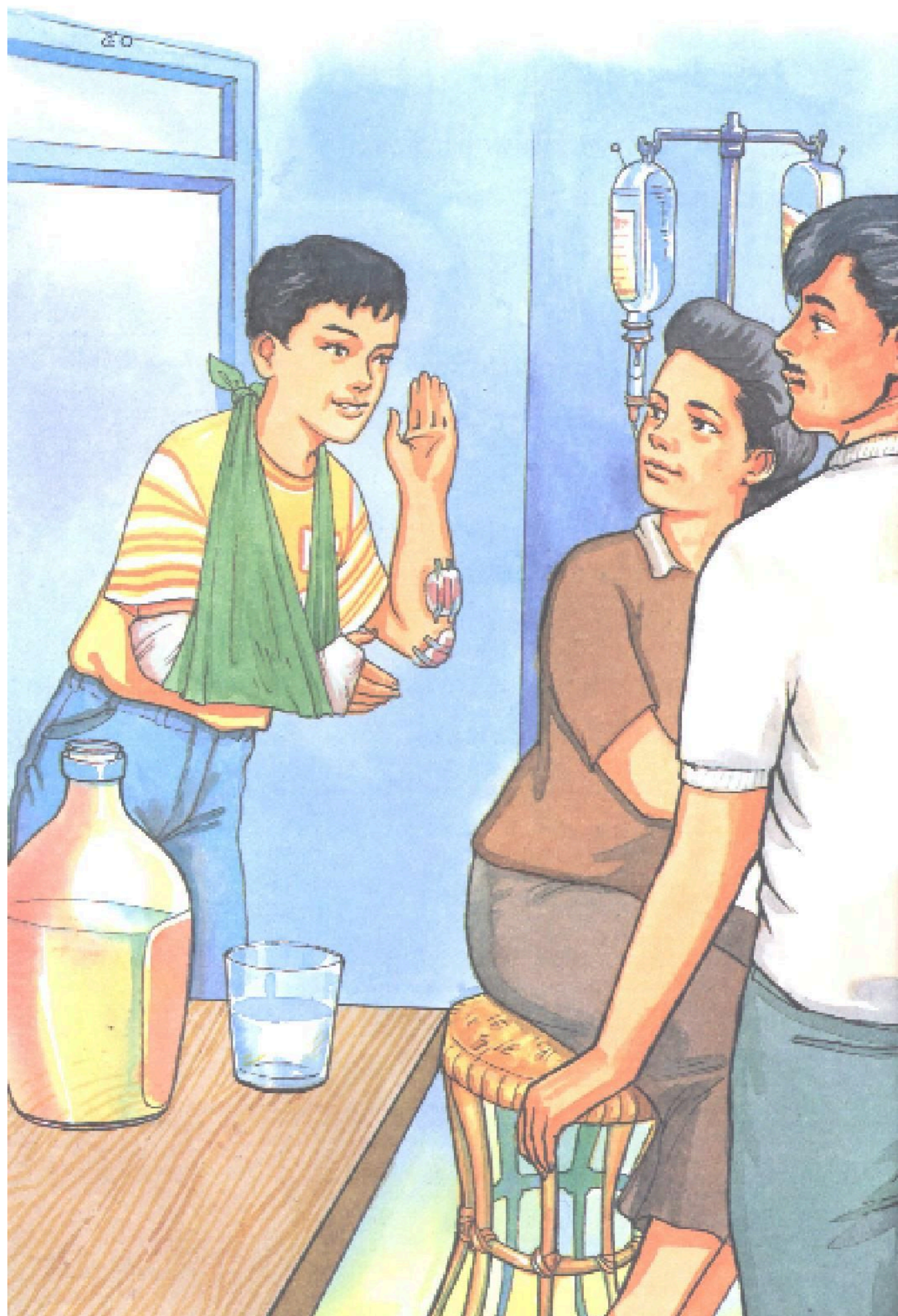
“คุณอาครับ พี่กิ้ง ผมว่า คนที่มอเตอร์ไซด์ทุกคนควรจะสวม
หมวกกันน็อกนะครับจะอันตรายน้อยกว่า หมวกกันน็อกจะช่วยลด
ความกระทบกระเทือนทางสมอง ผมเคยเตือนกล้าหลายครั้งเขาก็ไม่
เชื่อผม ผมเคยเห็นเขาไปดูตามร้านแต่ก็ไม่ซื้อสักที อีกอย่างหนึ่งที่ผม
เห็นว่าอันตรายมากก็คือ กล้าขับรถเร็วมาก แซงซ้ายแซงขวา ซอกแซก
ไปตามช่องเล็ก ๆ โดยไม่ระมัดระวังจึงเกิดอันตรายแบบนี้”

พจน์พยักหน้าเห็นด้วยกับคำกล่าวของชาติแล้วเสริมว่า “นั่นนะซี
อา ก็คิดจะซื้อหมวกกันน็อกให้เขาอยู่เหมือนกัน คิดว่าจะ ว่าจะอยู่
หลายครั้ง จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ซื้อ ก็มาเกิดเรื่องชะก่อน เลยไม่ต้อง
ซื้อกัน”

ซ้อยเดินเข้ามา ชาติรีบยกมือไหว้

“มานานแล้วหรือชาติ กินอะไรกันก่อนนะ อาซื้อมาหลายอย่าง
กิ้งเอาไปแกะใส่จาน เอามาให้พ่อกับชาตินะลูก” ชาติรีบตอบปฏิเสธ

“ไม่ต้องหรอกครับ ขอบคุณมากครับอาซ้อย ผมกำลังจะกลับ
อยู่พอดี” ก่อนกลับชาติหันมาดูหน้ากล้า จับมือของกล้าเอาไว้ แล้วพูด
เบา ๆ พอให้ได้ยินกันสองคน



“นี่ไงล่ะกล้า สิ่งที่เกิดต้องการ พ่อแม่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา ทุกคนมีความสุข เป็นห่วงเป็นใยแก่ แกริบหายนะเพื่อน ฉันดีใจกับแกด้วย ขอให้แกหายเร็วๆ” ซาติพูดด้วยความจริงใจ เขาหวังไว้ว่ากล้าคงรับรู้ในคำพูดของเขาได้ ถึงแม้ว่าขณะนี้กล้ายังไม่รู้สึกตัวเลยก็ตาม

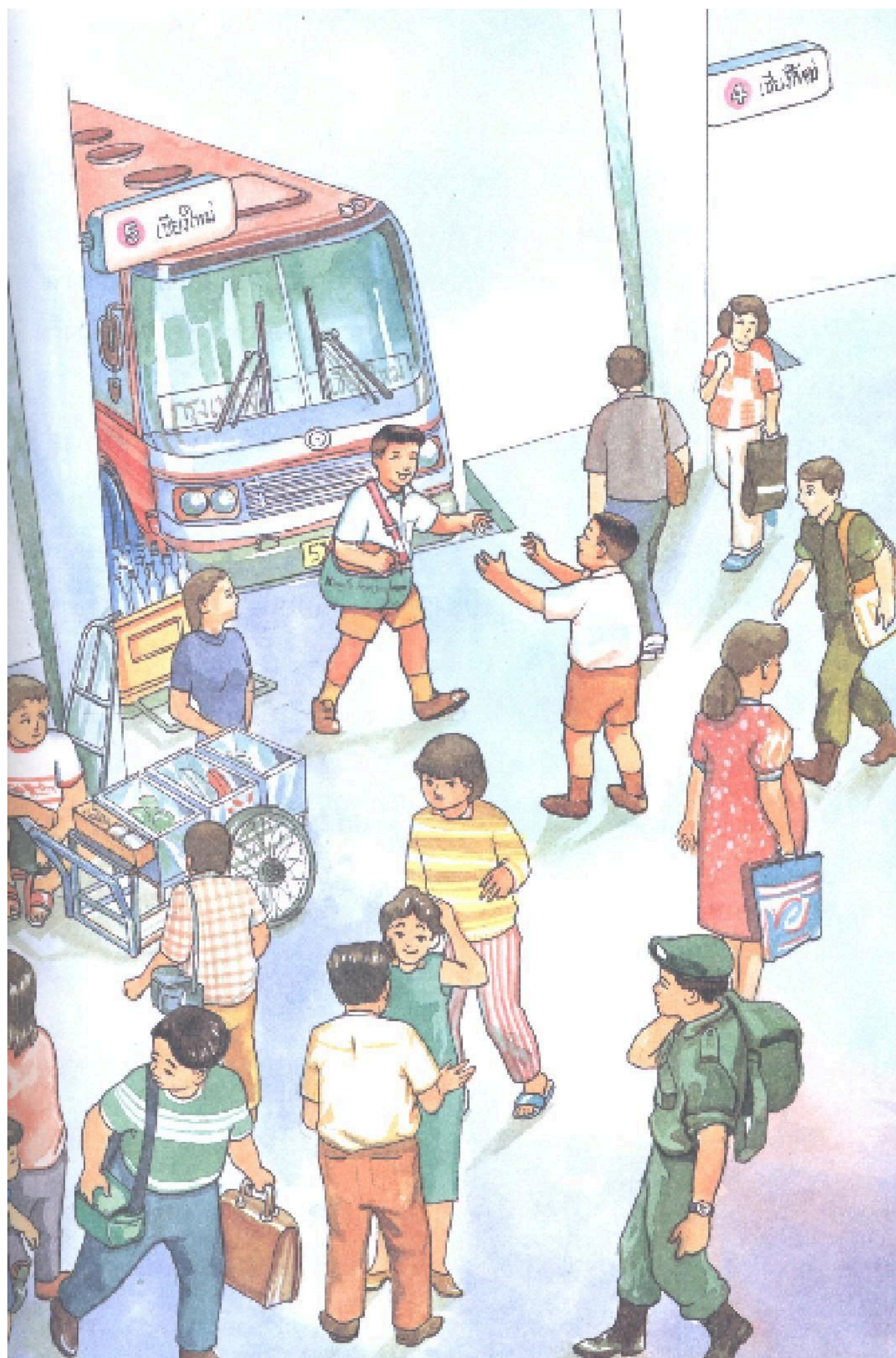
ซาติลาพจน์และช้อยกลับไป นึกถึงสภาพมอเตอร์ไซด์ของกล้า ที่กลายเป็นเศษเหล็ก เป็นอุทาหรณ์สำหรับการขับขี่มอเตอร์ไซด์ของซาติตลอดไป เขาจะไม่ขับเร็วเกินไป จะใจเย็น ไม่ประมาท และจะสวมหมวกกันน็อกทุกครั้ง ซาติเดินผ่านหน้าโรงพัก เหลือบสายตาเข้าไปดูเห็นซากเหล็กผุพังกองเต็มไปหมด นี่หรือมอเตอร์ไซด์แสนรักของกล้า เขาคงต้องจำคำขวัญที่ว่า “อุบัติเหตุป้องกันได้ ถ้าไม่ประมาท” เอาไว้เตือนใจ

ภัยเย็น

ที่สถานีขนส่ง ผู้คนจากทั่วสารทิศเดินขวักไขว่กันจนหน้าเวียนหัว รถราก็วิ่งเข้าออกกันเต็มไปหมด เสียงกระเป๋ารถคอยเรียกคนขึ้นรถ ต่างก็แย่งผู้โดยสารกันยกใหญ่ บางทีผู้โดยสารจะไปจังหวัดหนึ่ง แต่กระเป๋ารถอีกจังหวัดหนึ่งมาคอยต้อน คอยคะยั้นคะยอให้ขึ้นรถของตัวเอง ทำท่าจะแย่งกระเป๋าดำเนินทางของผู้โดยสารไปถือให้ จนผู้โดยสารเกิดความโมโห มันก็นำโมโหอยู่หรง เพราะแทนที่จะเรียกผู้โดยสารที่จะไปจังหวัดของตนขึ้นรถอย่างเดียว ก็กลับไปเรียกผู้โดยสารที่กำลังจะไปจังหวัดอื่นด้วย ทำให้บรรยากาศที่ขุมนุ่นวายเป็นปกติอยู่แล้ว ยิ่งเลวร้ายหนักขึ้นไปอีก

มนัสเป็นเด็กต่างจังหวัด เขาเข้ามาพักอาศัยอยู่กับลุงแสงซึ่งเป็นพี่ชายของแม่ ลุงแสงทำงานเป็นช่างไฟฟ้าของบริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ พอมนัสจบชั้นประถมปีที่ ๖ แม่ก็ส่งให้เข้ามาอยู่กับลุง โดยให้เหตุผลว่า จะได้มีประสบการณ์กว้างขวาง แม่ก็คอยมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอๆ พร้อมกับนำเงินมาให้เป็นค่าใช้จ่ายและได้มาเยี่ยมพี่ชายและพี่สะใภ้ด้วย

วันนี้มนัสมารับธงชัยเพื่อนจากต่างจังหวัดสมัยเรียนประถมอยู่ด้วยกัน ธงชัยนับว่าเป็นเพื่อนที่มนัสรักมาก เขียนจดหมายติดต่อกันอยู่เสมอ มีอะไรก็เล่าสู่กันฟังจดหมายฉบับสุดท้ายที่ธงชัยเขียนมาบอกว่า



อยากมาเที่ยวกรุงเทพฯ ขออนุญาตแม่เรียบร้อยแล้ว นาน ๆ จะได้มา กรุงเทพฯ รู้สึกว่าธงชัยจะตื่นเต้นมาก กำชับแล้วกำชับอีกให้มันสามารถให้ได้ มันเองก็ตั้งใจมากที่จะได้พบเพื่อน เสียงรถเข้ามาจอดที่สถานี มันดูป้ายหน้ารถว่ามาจากจังหวัดใด เมื่อรถจอดสนิทผู้โดยสารต่างก็ทยอยกันลงจากรถ นั่นไง ธงชัย

“ทางนี้...ชัย” มันตะโกน เดินเข้าไปหา ธงชัยหันมามอง ทั้งคู่ยิ้มให้กันด้วยความดีใจ

“เป็นไง นัส มารอนานไหม” ธงชัยถาม พร้อมกับโอบบ่าของมัน

“สักครู่นี้เอง เราไปกันเถอะ” ทั้งคู่เดินออกจากสถานีขนส่ง คู่กันยิ้มแย้มอย่างมีความสุข

“แกอยากจะไปเที่ยวที่ไหนบ้าง ชัย พรุ่งนี้ฉันจะพาไป” นัสถามขณะนั่งรถโดยสารกลับบ้าน

“ฉันอยากจะมาหาซื้อหนังสือเตรียมสอบ พจนานุกรมดี ๆ สักเล่มสองเล่ม” ธงชัยตอบ แล้วถามต่อว่า

“เออ...แกจำอาเลศได้ไหมนัส” มันทำท่าคิดสักครูหนึ่งจึงพยักหน้ารับ

“อ้อ...จำได้ เดียวนี้แกยังอยู่บ้านที่เมืองนนท์นี่”

“ใช่ พ่อฝากจดหมายมาให้ พรุ่งนี้นายไปกับฉันนะ”

“ตกลง”

เมื่อมาถึงบ้าน ธงชัยไหว้ลุงและป้าของมันอย่างนอบน้อม ทั้งคู่ท่าทางใจดี ธงชัยจำได้ว่า ลุงเคยไปเยี่ยมหน้าอุบล แม่ของมันครั้ง



หนึ่งแต่นานมาแล้ว

“โหว้พระเถอะหลาน โตขึ้นเป็นหนุ่มเลยนะ หน้าตาเหมือนพ่อ ไม่มีผิด” ลุงแสวงทักทายพลาหงหัวเราะอย่างคนอารมณ์ดี

“โอ้โฮ...ลุงจำแม่นจังเลยครับ แสดงว่าลุงยังไม่แก่ นะครับเนี่ย” ธงชัยพูดคุยกุยก์ล้อกับลุงได้ เพราะลุงแสวงให้ความเป็นกันเองเสมอ เสียงลุงถามว่า

“แล้วใครว่าลุงแก่ล่ะ ยังเต๊ะป๊อบดังนะ” ทุกคนหัวเราะด้วยความขบขัน

ขณะที่กำลังรับประทานอาหาร มนัสขออนุญาตลุงและป้า พารธงชัยไปเที่ยวและไปเยี่ยมญาติที่จังหวัดนนทบุรี ลุงอนุญาตแต่บอกทั้งคู่ว่าอย่ากลับบ้านมืดมากนัก เพราะรถติด และเดี๋ยวจะเกิดอันตราย มนัสรับคำเพราะรู้ว่าลุงเป็นห่วง จากนั้นจึงได้ขอตัวกลับไปนอน มนัสให้ธงชัยนอนด้วยกันกับเขา เพราะต้องการจะคุยให้หายคิดถึง คึนนั้นทั้งคู่คุยกันถึงเรื่องเก่าๆ พูดถึงเพื่อนเก่า เพื่อนใหม่ ความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน และเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย จนกระทั่งหลับไป

มนัสพารธงชัยไปซื้อหนังสือที่ร้านแห่งหนึ่งใช้เวลาานพอสมควร เพราะกว่าจะเลือกได้แต่ละเล่ม ก็เข้าลักษณะรักพี่เสียดายน้อง เล่มนั้นก็ดีเล่มนี้ก็ดี เปิดอ่านอยู่หลายเล่ม วางไม่ค่อยจะลง หนังสือแต่ละเล่มน่าสนใจทั้งนั้น ทั้งมนัสและธงชัยชอบอ่านหนังสือด้วยกันทั้งคู่ จึงไปด้วยกันได้ จมอยู่ในร้านหนังสือด้วยความเพลิดเพลินนานพอสมควร จึงออกมาจากร้าน

“แล้วเราจะไปเยี่ยมอาเลศยังไงละเนี่ย ฉันไปไม่ถูกหรอก นี่เงาที่อยู่ของเขา” ธงชัยหยิบที่อยู่ของอาเลศจากกระเป๋ากางเกงส่งให้มนัสอ่าน

“อยู่ริมคลองบางใหญ่ ฉันไปถูก เตี่ยฉันพาไป เราไปลงเรือกันที่ท่าช้าง แต่ว่าตอนนี้ไปหาอะไรกินกันก่อนดีกว่า” มนัสชวน

มนัสและธงชัยลงเรือที่ท่าช้าง ล่องแม่น้ำเจ้าพระยาไปบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี เรือที่ทั้งคู่นั่งไปเป็นเรือยาวลำไม่ใหญ่นัก สายน้ำกระเซ็นกระทบผิวเนื้อเย็นฉ่ำ แสงแดดกระทบผิวน้ำดูเป็นเกล็ดแวววาวสวยงาม เสียหายที่น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาทุกวันนี้ ไม่สะอาดพอที่จะชื่นชมได้สนิทใจนัก นอกจากประโยชน์ทางคมนาคมแล้ว หาประโยชน์ในชีวิตประจำวันสำหรับดื่มกินและล้างภาชนะ ตลอดจนซักเสื้อผ้าไม่ได้อีกแล้ว นึกถึงแม่น้ำตามต่างจังหวัด เย็นใส ชุ่มฉ่ำ ใช้สารพัดประโยชน์ เคยกระโดดน้ำเล่นกันแม้จะล้าลึกน้ำ กลืนเข้าไปในปาก ก็ยังสนิทใจ

“โอ้โฮ...ดูเรือโดยสารลำนั้นซิทำไมบรรทุกผู้โดยสารแออัดจัง” ธงชัยชี้เรือลำหนึ่งให้มนัสดู

“นั่นนะซิ อันตรายจะตาย บางทีธุรกิจและความร่ำรวยของคนกรุง ก็ทำให้ลืมอันตรายต่างๆ ไปเหมือนกัน ต่างคนต่างรีบไปทำธุระของตัวเองทั้งนั้นแหละ” มนัสแสดงความเห็น ธงชัยเสริมต่อไปว่า

“และอีกอย่างหนึ่งก็คือ อุบัติเหตุทางน้ำ มันไม่ค่อยจะเกิดขึ้นหรอก นอกจากนานๆ ปีจะมีสักครั้ง ไม่เหมือนอุบัติเหตุทางบกที่เกิดขึ้นแทบจะทุกวัน คนก็เลยไม่ค่อยจะสนใจ นานว่าอย่างนั้นไหม”



“เออใช่...แต่เกิดอุบัติเหตุขึ้นแต่ละทีละก็ โอ้โฮ...คนตายกัน
 ทีละหลายคน น่าสะเทือนใจมากนะ เมื่อหลายวันก่อนฉันอ่านข่าว
 หนังสือพิมพ์ เห็นเขาลงรูปมาให้ดูทั้งคนแก่ทั้งเด็กตัวเล็กๆ ทั้ง

คนหนุ่มสาวที่วายน้าไม่เป็น ต้องตายเพราะอุบัติเหตุเรือล่ม แกลองคิดดูซิ ฉันอ่านแล้วสลดใจเป็นบ้าเลย” มนัสทำหน้าที่ดาสดยองให้ดูประกอบคำพูด ธงชัยหัวเราะ

“นี่แค่เห็นในรูปนะ ฉันเห็นกับตาเลยล่ะ”

“เธอ...เกิดอะไรขึ้น นายไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นได้อย่างไร” มนัสถามด้วยความสงสัย ธงชัยเล่าให้ฟังว่า

“เมื่อปิดเทอมคราวก่อน ฉันไปเที่ยวบ้านไอ้เทพ ไปลงเรือหาปลากับพ่อมันตั้งหลายวัน แลวนั้นมีถ้ำที่น่าสนใจอยู่สองสามถ้ำ มีพวกทัศนاجرไปเที่ยวแล้วลงเรือข้ามไปยังถ้ำ ฉันกับไอ้เทพก็ติดเรือไปด้วยเป็นเรือโดยสารของลุงแมน คือมีคนมาเหมาเรือแก ๒ ลำ ลุงแมนเลยให้ฉันกับไอ้เทพไปช่วยจัดสัมภาระต่างๆ” ธงชัยหยุดนึกถึงภาพวันก่อน

“ตอนที่เรือออกจากท่าก็ไม่มีอะไร ผู้โดยสารในเรือทั้ง ๒ ลำต่างร้องรำทำเพลงกัน ฉันกับไอ้เทพยังถูกเชิญออกไปเต้นเหยงๆ เหมือนไส้เดือนถูกขี้เถ้า ด้วยความสนุกสนาน ส่วนใหญ่เป็นพวกหนุ่มๆ สาวๆ มีเด็กเล็กๆ อายุประมาณ ๘-๙ ขวบอยู่ ๔-๕ คน เพราะพ่อแม่เขามาเที่ยวเลยพามาด้วย”

“ผู้โดยสารเยอะเหรอ” มนัสถามขัดจังหวะ

“อืม...ประมาณลำละ ๕๐ กว่าคนละมัง ฉันก็กะไม่ถูก ลำที่ฉันไปเนี่ยมีสาวๆ ไปด้วยนะ อายุพอๆ กับพวกเรานี้แหละ ผิวเงี๋ยขาว...แก้มแดงใส น่ารักที่สุดเลย ไอ้เทพนะไวไฟเป็นบ้า ชอบคุ้ยแถมขอที่อยู่เขาเอาไว้วด้วย ฉันก็แอบมองอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่กล้า นึกดำ



มันอยู่ในใจ” ธงชัยทำท่าทางเสียดายจริง ๆ จนมันส์หัวเราะ

“ฉันฟังมาตั้งนานแล้ว ไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่เรา
ให้แกฟังเมื่อตะกี้เลยนะเนี่ย”

“คำนำ ก่อนซิเพื่อน” ธงชัยแก้ตัว

“ไม่ใช่คำนำแล้ว ฉันเป็นคำนานมากกว่า” ทั้งคู่หัวเราะ ธงชัย
เล่าต่ออีกว่า

“พอเรือแล่นไปได้สักครู่น้ำก็เริ่มซึมเข้าเรือ พวกเราคิดว่าเล็กน้อยช่างมัน มันคงซึมเข้าใต้ท้องเรือเท่านั้น คลื่นก็ไม่แรงเท่าไร พวกเรากียังคงสนุกสนานกันต่อไป พักเดียวเท่านั้นแหละเพื่อนเอ๋ย เรือลำที่ฉันนั่งไปด้วย ก็เอียงวูบ ทุกคนส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ ฉันกับไอ้เทพก็ตกใจ กระโดดลงน้ำทันทีเลย เราวัยน้ำออกไปจากเรือพอประมาณ จนอีก ๕๐๐ เมตรจะถึงถ้าเห็นจะได้ เรือก็ค่อยๆ จมลง ผู้โดยสารกระโดดลงจากเรือกันใหญ่ ฉันพยายามมองหาเด็กก็ไม่เจอ หัวใจฉันหล่นวูบหายไปเลย มือไม้อ่อนไปหมด” เสียงธงชัยเริ่มเบาลงด้วยความหดหู่ใจ

“มีคนตายหรือเปล่าวะ”

“แล้วนายคิดอย่างไรละ ฉันไม่อยากเล่าต่อแล้ว” ธงชัยส่ายหน้าไปมาซ้ำๆ

“เล่าก็เล่าให้จบชิวะ” มนต์ตะยั่นคะยอ อย่างขวางๆ

“ก็ได้ หลังจากเรือเริ่มจมน้ำ เสียงคนร้องวิ๊ดว้ายเจียบเสียงไป ฉันเห็นศีรษะคนลอยอยู่ไม่ถึงครึ่งจากเดิมเรืออีกลำค่อยๆ แล่นมาใกล้ๆ ให้พวกเราขึ้น บางคนก็โยนห่วงยางลงมาให้พวกเราเกาะ ฉันกับไอ้เทพลอยคออยู่ใกล้ๆ เราสบตากันโดยไม่ได้พูดอะไรเลย มันพูดไม่ออก กลืนน้ำลายลงคอแทบไม่ลง ใจสั่นไปหมดเลย พอขึ้นมานบนเรือแล้วทุกคนมีสีหน้าซีดเซียว มีผู้หญิงกอดคอกันร้องไห้ ผู้ชายบางคนก็ขบหน้าลงกับหัวเข้า ร้องไห้ออกมาอย่างไม่อาย เสียงคนพูดกันว่า ลูกชายคนเล็กของเขาไม่ได้ขึ้นฝั่งมาด้วย เพราะตอนจม ทุกคนต่างก็

ตะเกียกตะกาย เอาตัวรอด เด็ก ๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็นก็คงจมไปเลย ถ้ายังลอยตัวอยู่ก็อาจจะช่วยกัน วันนั้นเป็นอันว่าล้มเลิกการไปเที่ยวถ้า ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรทั้งนั้น มีคนหนึ่งลงความเห็นที่เราควรกลับไปแจ้งความก่อน เราก็กลับฝั่งกัน เจ้าหน้าที่ก็เอาเรือออกไปมศพขึ้นมา ฉันทิ้งไปด้วยเหมือนกัน

“แล้วเรือมันล่มเพราะอะไรละ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน” ธงชัยถอนใจออกมาอย่างแรง “หลายคนก็สันนิษฐานไปคนละอย่าง บ้างก็ว่า เพราะเรือรั่ว ท้องเรือคงจะชำรุดแตกร้าว บ้างก็ว่าขับเร็วเกินไป ทางเสือขัดข้อง บังคับเรือไม่ได้ บ้างก็ว่าเพราะผู้โดยสารไม่อยู่เป็นที่ ควรจะนั่งกระจายกันไปให้ทั่วเรือ แต่พวกเราเก็บมาเต้นแร้งเต้นกา กันเพียงซึกเดียว เรือรับน้ำหนักทางนี้มากเกินไปก็เลยล่ม ฉันก็เห็นว่ามันถูกทุกกรณีนั่นแหละ ทำให้ฉันเข็ดเรือไปอีกนานทีเดียว ลงเรือเมื่อไหร่เป็นต้องนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นทุกที”

“ก็ดีแล้วนี่ เวลาแกลงเรือ แกจะได้ระมัดระวังตัว แล้วก็เอาไว้เป็นข้อเตือนใจ คอยแนะนำน้องๆ หรือเขียนเป็นบันทึกประวัติศาสตร์เลยก็ได้เป็นไง” มนัสแนะนำแกมสัพยอก

“ทุกวันนี้ฉันก็จำไว้เป็นข้อเตือนใจเสมอ”

“เมืองไทยเราเนะ มีแม่น้ำลำคลองมาก อุบัติเหตุทางเรือมันก็เกิดขึ้นได้เสมอนั่นแหละ ถึงแม้มันจะไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนักก็ตามความจริงเราควรให้ความสนใจเรื่องนี้เหมือนๆ กับเรื่องความปลอดภัย





ในการเดินทางประเภทอื่นๆ ด้วยนะ น่าจะพิจารณาถึงสาเหตุของอุบัติเหตุ แล้วก็หาทางป้องกันแก้ไขซะไม่ให้มันเกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นน้อยที่สุด แหม...คนตายที่เป็นสิบเป็นร้อยไม่ใช่น้อยนะ...” มนัสแสดงความคิดเห็น และองชัยก็เสริม

“ก็นั่นนะซี...สาเหตุของเรือล่มนะ มีอย่างเดียวแหละคือ เรือมันเสียการทรงตัว จะเป็นเพราะธรรมชาติ หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้โดยสาร หรืออาจจะเกิดจากความประมาทของผู้ควบคุมเรือก็ได้...มันเกิดขึ้นจากคนหลายฝ่าย การป้องกันก็ควรให้ความรู้การศึกษาแก่เขา ไม่ว่าจะเป็นผู้ควบคุมเรือ ผู้โดยสาร รวมทั้งเจ้าหน้าที่

ของรัฐด้วย ต่างฝ่ายต่างก็รู้จักกันอยู่ทุกฝ่าย แต่ก็แก้ไขไม่ค่อยได้ เพราะอะไรรู้ไหม ก็เพราะความเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงินนะซิ เชื้อไหม”

“เออเชื่อ...ใกล้จะถึงแล้ว เดี่ยวเราลงท่าข้างหน้านี้แหละ เตรียมตัวได้แล้ว”

หลังจากธงชัยนำจดหมายจากพ่อมาให้อาเล็คแล้ว ก่อนกลับอาเล็คได้ชวนกินข้าวด้วยกัน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันพอสมควร อาเล็คก็มาส่งทั้งสองกลับ และได้ฝากขนมไปเยี่ยมพี่ชายด้วย ทั้งคู่กลับถึงบ้านของลุงมนัสไม่ค่ำมากนัก อาเล็คก็ชวนให้ธงชัยอยู่ค้างที่บ้านเหมือนกัน แต่ธงชัยปฏิเสธเพราะอยากคุยกับมนัส อยู่บ้านอาเล็คแล้วเขาไม่มีเพื่อน จึงขอไปค้างที่บ้านมนัสซึ่งอาเล็คก็ตามใจ

วันรุ่งขึ้น มนัสกับธงชัยไปเที่ยววัดพระแก้ว ธงชัยถ่ายรูปเก็บไว้หลายรูป คิดว่าเมื่อกลับถึงบ้านจะต้องเอาไปอวดเพื่อนๆ เขาอยู่คุยกับมนัสเป็นเวลาสั้นๆ มนัสพาเขาไปเที่ยวหลายแห่ง แต่ที่เขาประทับใจมาก ๆ นอกจากวัดพระแก้วอันงดงามแล้ว เขาก็ชอบท้องฟ้าจำลอง ได้ดูวิวัฒนาการใหม่ๆ ที่เขาไม่เคยเห็น นอกจากอ่านจากหนังสือเท่านั้น และเมื่อวันก่อนลุงของมนัสก็พาไปเที่ยวที่พิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งแฉวนครปฐม

อีกแห่งหนึ่งที่ธงชัยชอบมากก็คือ สวนสัตว์ซาฟารีเวิลด์ ได้เห็นสัตว์น่ารักๆ มากมาย การแสดงของนก การแสดงของแมวน้ำ การแสดงของปลาโลมา ปลาฉลาม มาเที่ยวกรุงเทพฯ คราวนี้ธงชัยประทับใจเป็นอย่างมาก เขาถ่ายรูปเอาไว้อวดเพื่อนๆ มากมาย



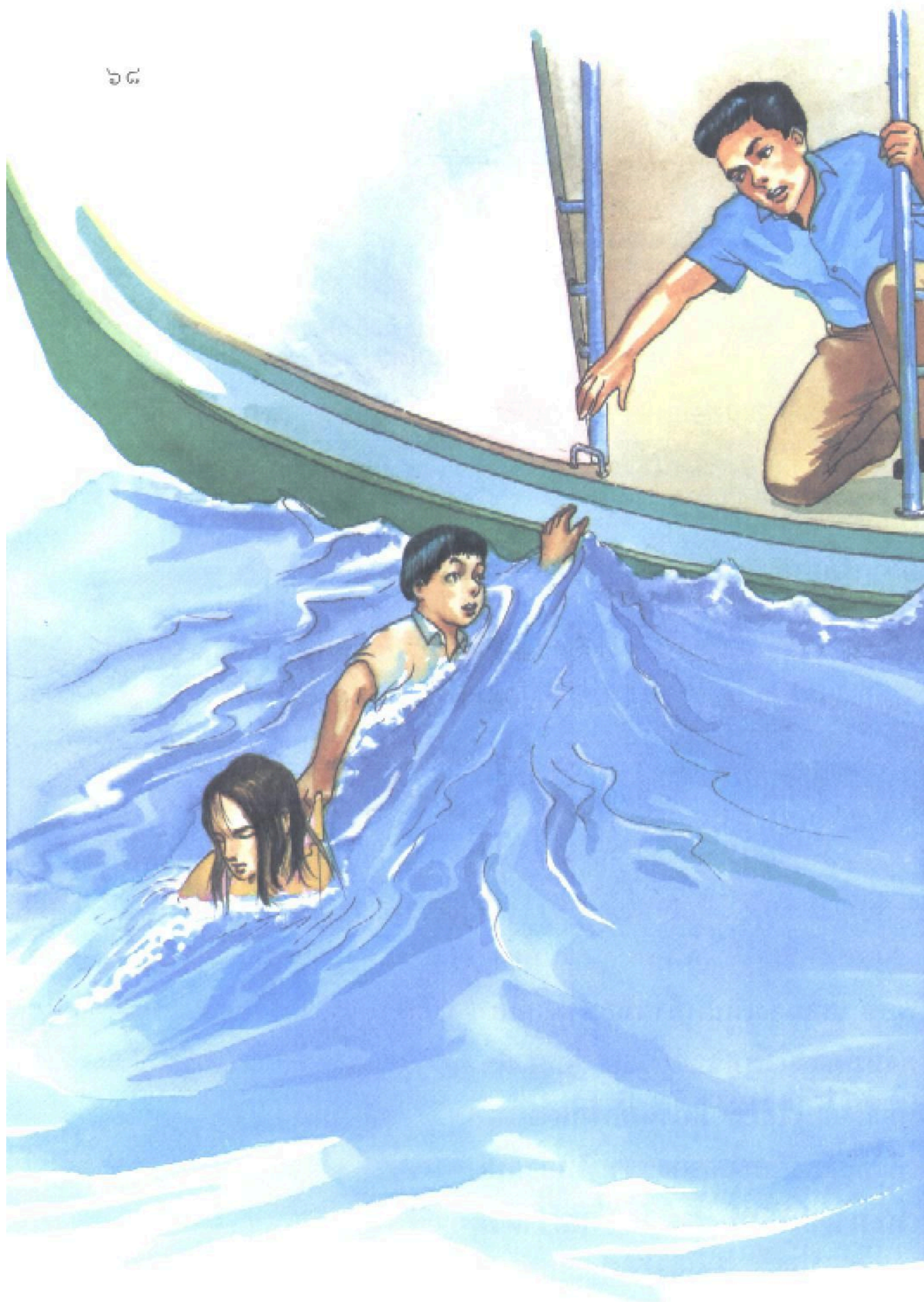
วันที่เขากลับบ้าน มนัสก็มาส่งเขาตามเคย ลุงและป้าสะใภ้ของ มนัสฝากของไปเยี่ยมพ่อแม่ของธงชัยมากมายหลายอย่าง แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจที่แสนดีงามของคนเราไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลไหน ก็ยังมีน้ำใจเหมือนเดิม มนัสและธงชัยรำลាក់กันอยู่นาน ธงชัยสัญญาว่าจะต้องมาเที่ยวกรุงเทพฯ อีก และมนัสก็สัญญว่าจะกลับไปเยี่ยมบ้านในเวลาไม่ช้าด้วยเช่นกัน

น้ำใจ

“ว้าย...ช่วย...ด้วย...” เสียงร้องขอความช่วยเหลือดังขึ้นมาพร้อมกับเสียงของหนัก ๆ ตกน้ำดังตูม ผมหันไปมองทางที่มาของเสียง เห็นผู้หญิงวัยกลางคนร่างบอบบางซุ่มมือแหวกว่ายอยู่ในน้ำ หน้าตาเล็กเล็ก ผู้โดยสารที่นั่งมาในเรือต่างผวาไปตามเสียงร้องด้วยความอยาก رؤอยากเห็น ก่อนที่ทุกคนจะไปยืนมุงกันที่กัปเรือ เสียงผู้ชายคนหนึ่งตะโกนห้าม

“อย่าไปรวมกันที่กัปเรือครับ อย่าไปเลยครับผู้โดยสารทุกคนอย่าขยับครับ เดี่ยวเรือเอียงจะล่มได้ครับ” เขาห้ามไปด้วยอธิบายไปด้วยพร้อมกัน

มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังแข็งแะ เสียงห้ามปรามเสียงร้องระงมด้วยความตกใจ ผมตัดสินใจกระโดดน้ำลงไปในเสี้ยวนาที่หนึ่ง เรือหยุดสนิทแล้ว ก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะจมน้ำ ผมก็ว่ายไปถึงตัวของเธอพอดี เธอมองเห็นหน้าผมอย่างเบลอ ๆ แล้วก็หลับตาลง ผมคิดว่าเธอคงหมดสติ ผมรีบคว้าคอเสื้อของเธอเอาไว้พลิกตัวให้หงายขึ้นเพื่อหน้าเธอจะได้ไม่จมน้ำผมลากเธอโดยใช้มือทั้งสองจับคอเสื้อ และใช้เท้าทั้งสองถีบน้ำอย่างแรงเพื่อลากเข้าหาเรือ มันไม่ลำบากนักหรอก เพราะเธอเป็นคนร่างเล็กถึงแม้ว่าตัวผมจะไม่โตนักก็ตาม น้ำช่วยให้ผมพยุงตัวดีขึ้นลากเธอมาที่เรือได้สำเร็จ ทุกคนพูดจาอะไรบ้าง ผมฟัง



ไม่ค่อยได้ศัพท์นัก มีผู้ชายสองคนมาช่วยรับเธอขึ้นจากน้ำและทำการผายปอดให้

ผมว่าต้องส่งโรงพยาบาลแล้วละครับ” ชายคนหนึ่งกล่าวขึ้นเมื่อเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นยังไม่รู้สึกตัว ผมปีนขึ้นมาบนเรือ เสื้อผ้าและผมของผมเปียกไปทั้งตัว ผมเข้าไปนั่งที่ม้านั่งตัวหนึ่งมีคนหลายคนหันมามองผม ชายสูงอายุคนหนึ่งส่งผ้าขาวม้ามมาให้ผม

“เช็ดตัวให้แห้งหนู เดี๋ยวไม่สบาย เก่งจริง ๆ อยู่โรงเรียนอะไรหนู” ผมบอกชื่อโรงเรียนแล้วก็ทำการเช็ดตัวเช็ดผม เสียงผู้หญิงคนหนึ่งกล่าวชม

“ว่ายน้ำเก่งนะ จิตใจก็ดีงาม พ่อแม่ครูอาจารย์คงภูมิใจ ป้าโตปานนี้แล้วยังว่ายน้ำไม่เป็นเลย” ผมยิ้มรับ รู้สึกภูมิใจในตัวเอง แต่ตอนนั้นไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะเหนื่อยมากแล้วก็หิวมากด้วย

“เดี๋ยวผมต้องกลับบ้านแล้วครับแม่ผมรออยู่ โรงเรียนเลิกตั้งนานแล้วยังไม่ถึงบ้าน เดี่ยวโดนดุ” ผมบอกตามประสาชื่อ ๆ ของเด็กวัยเพียง ๑๓ ปี

“อย่าเพิ่งกลับบ้าน อย่าเพิ่ง เอ้า...กินน้ำกินขนมซะก่อน” ป้าส่งขวดนม给我 ๑ ขวดและวางขนมไว้สองสามห่อกล่าวต่อว่า “ป้าขายของอยู่ริมคลอง นั้นไง...หนูว่างก็มาแวะซิ” ป้าชี้ไปที่ร้านขายอาหารร้านหนึ่ง ผมตื้มน้ำจนหมดจึงลุกขึ้นรู้สึกค่อยหายเหนื่อยหน่อย

“ขอบพระคุณครับ ป้า ผมต้องกลับแล้ว” ผมส่งผ้าขาวม้ามให้ลุงคนนั้นคืน แกว่งมือเป็นเชิงว่าให้ผมไม่รู้จะทำอะไรได้แต่ยิ้มน้อย ๆ

ก้มหน้าทำปากขมุบขมิบว่า “ขอบคุณครับ” แล้วเดินขึ้นจากเรือ

ผมยังจำได้ว่า เวลานั้นเย็นมากแล้วคิดว่ากลับถึงบ้านแม่คงจะดุผมแน่ๆ แต่กาลกลับไม่เป็นเช่นนั้น พอผมเดินเข้าบ้านก็เห็นแม่ยืนรออยู่หน้าบ้าน สีหน้าแสดงความวิตก ถามผมด้วยเสียงอ่อนโยน

“ไปไหนมา รัช แม่เป็นห่วงรู้ไหม แล้วทำไมตัวเปียกปอนอย่างนี้ ไปตกน้ำที่ไหนดูก” ผมยิ้มกับแม่

“เดี๋ยวผมจะเล่าให้ฟังครับ” แม่จับแขนผมพาเดินเข้าไปในบ้าน

“จะ ไปอาบน้ำอาบทำหาอะไรกินกับน้องชะก่อนแล้วค่อยออกมาเล่าให้แม่ฟังก็ได้”

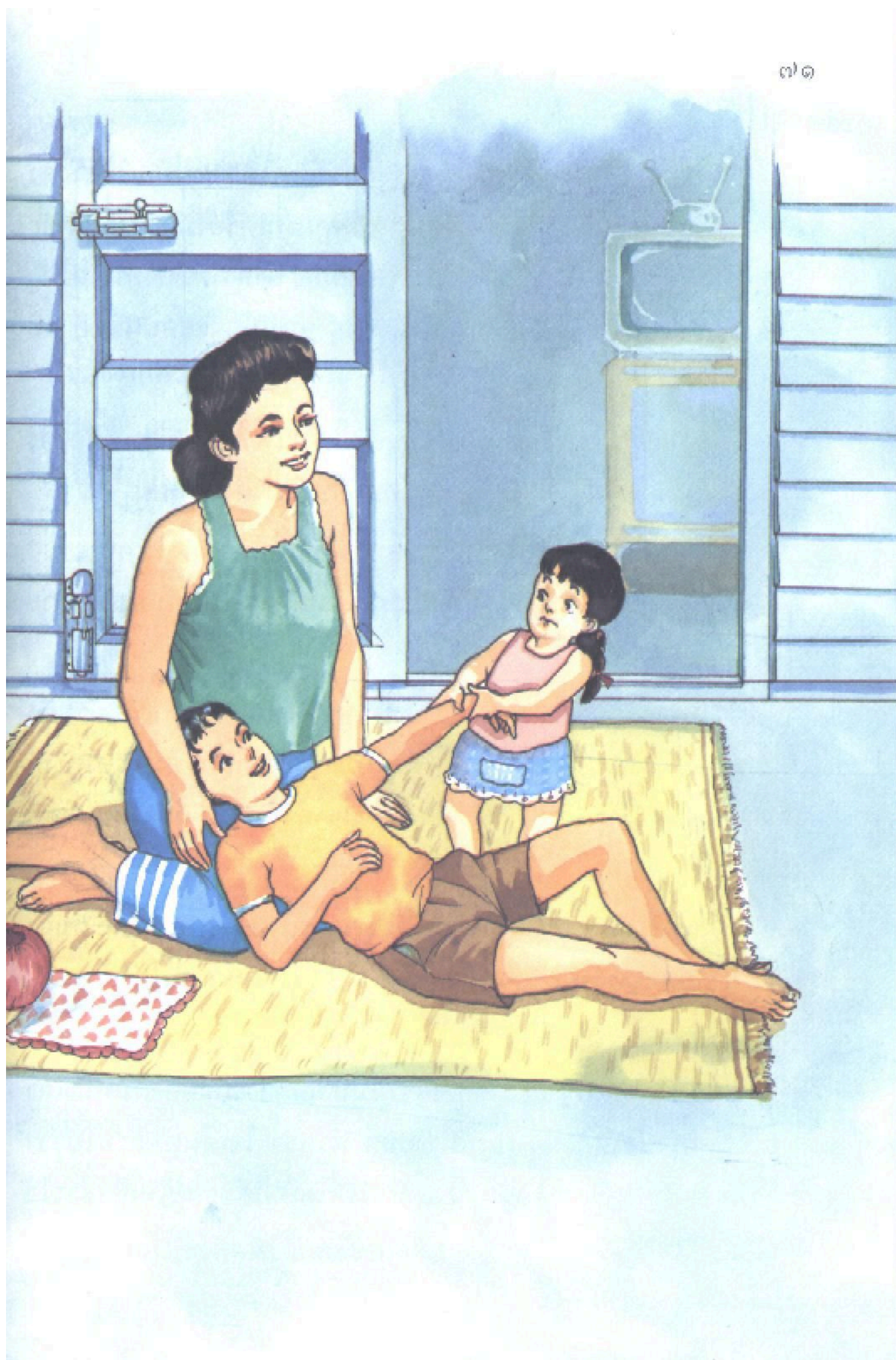
หลังจากอาบน้ำกินข้าวเรียบร้อยแล้วผมก็ออกมานั่งเล่นหน้าบ้าน โดยมีน้องสาวเดินตามออกมาด้วย แม่กำลังถักริมผ้าเช็ดหน้าอยู่ พอเห็นผมก็ถามว่า

“เป็นไงเล่าให้แม่ฟังได้หรือยัง”

ผมเล่าให้แม่ฟังตั้งแต่ต้นจนจบ แม่เงยหน้าขึ้นมองผมด้วยแววตาแสดงความภูมิใจวางมือจากไหมที่ถักอยู่แล้วใส่เอาไว้ในตะกร้าข้างตัว เอื้อมมือมากอดบ่าผมเอาไว้

“แล้วผู้หญิงคนนั้นเขาเป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันพอผมขึ้นจากเรือ เขาก็พาผู้หญิงคนนั้นไปโรงพยาบาล ใครๆ ก็พากันมารุมล้อมถามอะไรผมเยอะแยะ ผมจำไม่ได้แล้วละ เขาให้ขนมผมกินด้วยนะครับ” ผมคุยไม่หยุด



“คนดี ใครก็รักทั้งนั้นแหละลูก เมื่อทำความดีก็อย่าหวังสิ่งตอบแทน ขอให้ลูกทำด้วยใจบริสุทธิ์ จะมีคนเห็นหรือไม่ก็ตาม เพราะเราทำเราย่อมรู้อยู่แก่ใจมันก็จะทำให้มีความสุข ถ้าทำไม่ดีถึงคนอื่นไม่รู้เราก็มียุทซ์ เพราะกลัวว่าสักวันหนึ่งคนจะรู้” แม่มักจะสอนผมอย่างนี้เสมอและผมก็จำจนขึ้นใจ

“ครับแม่” ผมก้มลงนอนหนุนตักแม่ “เพราะผมมีแม่ที่ดีอย่างนี้เอง” แม่กอดผมแล้วยิ้ม น้องสาวคนเล็กเข้ามาถึงแขนผม

“ลุกขึ้น ลุกขึ้น ไม่ให้พี่รันทอน พี่รัชโตแล้วต้องให้หนูนอน” น้องสาวจอมซนช่างพูดของผมถึงแขนผมให้ลุกขึ้น ผมกับแม่หัวเราะด้วยความเอ็นดู

“หนูอยากให้พี่ลุกขึ้น หนูก็ถึงแขนพี่ให้ลุกขึ้นให้ได้ซิเอ้า..ถึงผมยื่นแขนให้น้องสาวจับตึงกันไปตึงกันมา ผมทำลุกขึ้นมานิดหนึ่งก็ล้มลงตามเดิม เสียงน้องสาวตัวน้อยออกแรงดั่งอ๊บ อ๊บ ก็ตึงไม่ขึ้นสักทีจนแม่ต้องบอกว่า

“สงสารน้อง ลุกขึ้นเถอะรัช ไปทำการบ้านซะไป” นั่นละผมจึงลุกขึ้นมาขยี้ผมน้องจอมยุ่งจนหัวยุ่งเหยิงไปหมด ผมอดขำไม่ได้

วันต่อมาผมไปโรงเรียน ในขณะที่เข้าแถวเคารพธงชาติ สวดมนต์เสร็จแล้ว ครูใหญ่อบรมเรื่องความมีน้ำใจกล่าวยกย่องผมหน้าเสาธง ผมรู้สึกว่ตอนนั้นหน้าผมชาไปหมด ตาพร่า ใจเต้นตุ้มตามไม่รู้ว่หน้ากลายเป็นสีขาวหรือสีแดงกันแน่ แต่ได้ยินเสียงครูใหญ่กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่

“การกระทำความชั่วของเด็กชายไพรัช พรหมรัตน์ะ นับว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญ เสียสละ โดยไม่คำนึงถึงชีวิตนับว่าเป็นการแสดงออกถึงจิตสำนึกแห่งความดีงามของนักเรียนในโรงเรียนของเราที่ได้รับการปลูกฝังให้เป็นคนดีมีคุณธรรม และเป็นเด็กยุคใหม่ที่สังคมไทยสามารถฝากความหวังไว้กับเขาได้ จึงขอยกย่องในน้ำใจ ความกล้าหาญ ความเสียสละของเด็กชายไพรัช พรหมรัตน์ะ นักเรียนผู้มีคุณธรรมเต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจ ขอให้ทุกคนปรบมือชมเชย ขอเชิญเด็กชายไพรัชออกมาโชว์ตัวหน่อย” เสียงปรบมือดังก้องอยู่ในโสตประสาทของผม ผมก้าวออกมาจากแถว เดินแทบไม่ถูกไปจนถึงเสาธง ครูใหญ่บอกให้ผมหันหน้าไปทางเพื่อน ๆ ผมอายมาก ขาสั่นพื้ ๆ แต่ผมก็ภูมิใจมากด้วยเห็นเพื่อนนักเรียนพยายามชะเง้อดูผมทั้ง ๆ ที่รู้จักกันเป็นอย่างดีแล้ว เห็นหน้ากันแทบทุกวัน เสียงครูใหญ่ถามผมว่า

“ทำไมถึงคิดไปช่วยเขาทั้ง ๆ ที่เราตัวเล็กกว่า” ผมตอบด้วยเสียงสั้น เบา ๆ

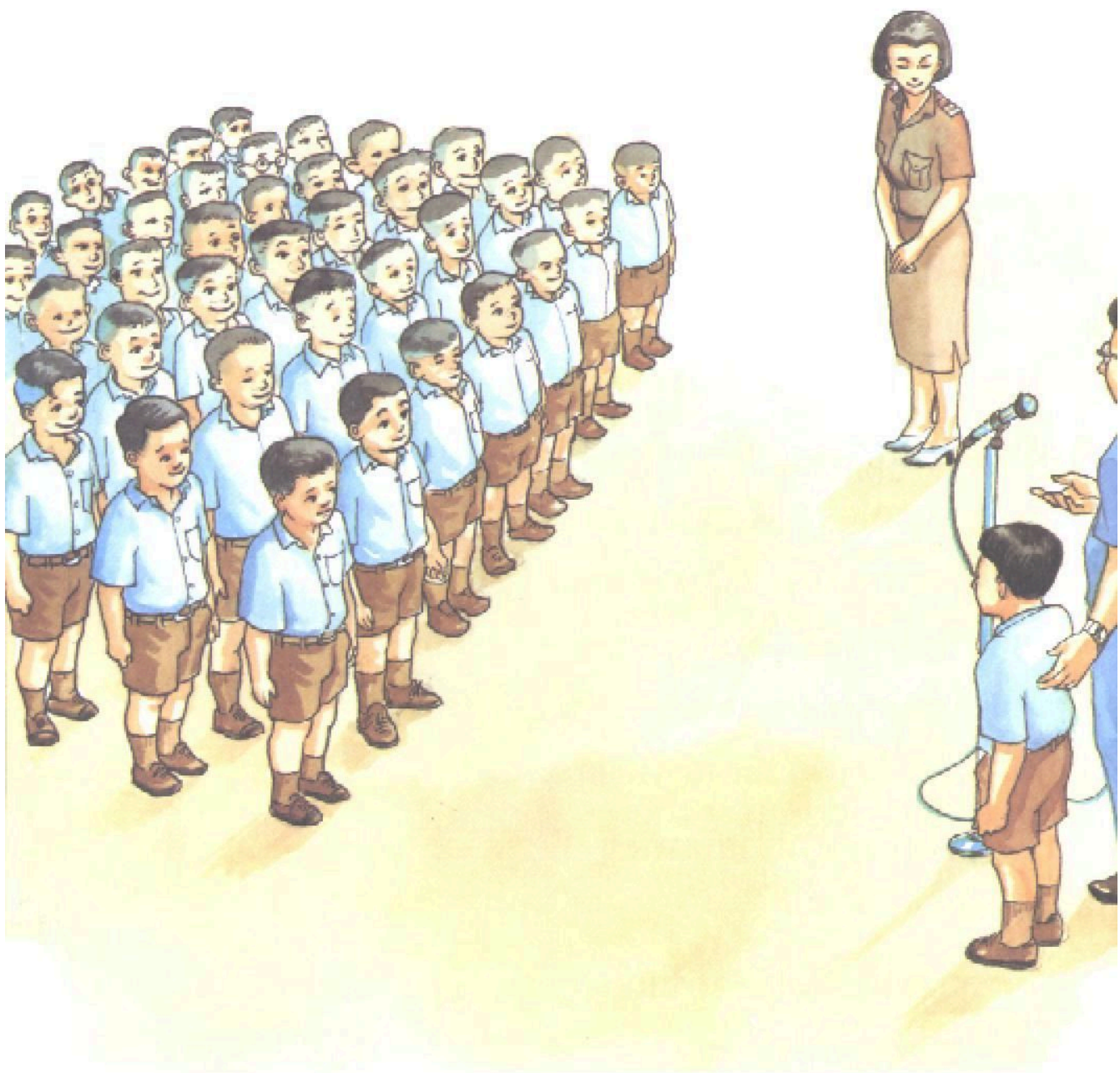
“ตอนนั้นผมไม่ได้คิดครับเห็นเขาร้องให้ช่วยเพราะว่าอย่าไม่เป็น ผมก็เลยกระโดดลงไปช่วยครับ”

“แล้วเคยช่วยคนตกน้ำมาก่อนไหม”

“ไม่เคยครับ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก” ผมคิดว่าเมื่อไรผมจะได้กลับเข้าที่สักที

“แล้วรู้ได้อย่างไรว่าจะช่วยเขาวิธีไหน” ครูใหญ่ถามอย่างต่อเนื่อง

“ผมไม่ได้คิดหรอกครับตอนโดดลงไป มาคิดได้ตอนว่ายน้ำถึง



ตัวเขาแล้ว ครูกำพลเคยสอนวิธีช่วยเหลือคนตกน้ำและวิธีผายปอดให้
ครับ”

“ครูกำพลสอนว่าอย่างไรบ้าง สอนบอกเพื่อนๆ หน่อยได้ไหม”

“ครูสอนว่าวิธีช่วยคนตกน้ำมีหลายวิธี แต่ที่ง่ายก็คือ ให้คน
ตกน้ำหงายหน้าขึ้นแล้วดึงคอเสื้อพุงคนตกน้ำเข้าหาเรือหรือฝั่งครับ

“แล้วถ้าเกิดจมน้ำล่ะจะทำอย่างไร”

“ไม่จมนะครับ เพราะผมว่ายน้ำเป็น และผมไม่ให้เขาถอด
คอผมครับ ถ้าให้คนตกน้ำถอดคอเกาะหลัง เขาอาจถอดรัดจนจมน้ำ
ไปทั้งสองคนก็ได้ครับ แล้วเขาก็ตัวโตกว่าผม ผมให้เขาเกาะหลังไม่ได้
ครับ” เพื่อน ๆ และครูหัวเราะกันใหญ่ ผมยังไม่รู้เขาหัวเราะอะไรกัน
จนกระทั่งบัดนี้ เพราะตอนนั้นผมก็ดันหัวเราะไปกับเขาด้วยเหมือนกัน
เมื่อเสียเวลากับการสัมภาษณ์ผมพอสมควรแล้ว ครูใหญ่ก็ปล่อยทุกคน
เข้าห้องเตรียมตัวเรียนต่อไปวันนั้นทั้งวันผมรู้สึกตัวของผมมันเบาหวิว
เหมือนกับจะลอยได้

ตอนเย็นผมกลับบ้านมีนักหนังสือพิมพ์กำลังสัมภาษณ์แม่ผมอยู่
พ่อยังไม่กลับมาจากทำงาน พอผมเข้าบ้าน เขาก็ให้ผมมานั่งแล้วถ่ายรูป
ครอบครัวของเรา และถามคำถามต่าง ๆ เหมือนที่ครูและเพื่อน ๆ ถาม
มาแล้ว เมื่อสัมภาษณ์เป็นที่พอใจแล้วเขาก็ลากลับ ก่อนกลับเขาให้เงิน
ไว้จำนวนหนึ่งเป็นทุนการศึกษาและมอบของกินของใช้จำพวกอาหาร
แห้ง อาหารกระป๋องซึ่งคงจะเก็บไว้กินได้เป็นเดือนเชียวละ น้องสาว
ของผมดีใจจนออกนอกหน้าเลย รื้อหาอาหารกินเป็นพัลวัน แม้ถึงกับ
ล่ายหน้าด้วยความระอา ปากก็ว่า

“หนูอยากกินอาหารอร่อย ๆ หนูก็ต้องหัดทำความดีเหมือนกับ
พี่เขานะลูก”

“คะ แต่หนูก็ทำความดีทุกวัน ทำไมไม่ได้กินขนมอร่อย ๆ ล่ะคะ”

“ถ้าหนูทำความดีเพื่อหวังกินขนม หนูอาจจะไม่ได้กินขนมก็ได้

บางทีหนูทำโดยไม่หวังก็อาจจะได้กิน เพราะฉะนั้นเวลาหนูทำความดี หนูอย่าหวังอะไรเลย หนูต้องทำความดีเยอะๆ และตลอดไป สักวันหนึ่ง ความดีจะต้องกลับคืนมาหาหนูจนได้นั่นแหละ”

“ค่ะ” น้องสาวของผมรับคำ แต่คงยังไม่เข้าใจอะไรมากนัก วันหนึ่งเขาก็จะรู้เองเหมือนผม แม้ก็เป็นแบบนี้เสมอมา แม่จะสอนเรา ตั้งแต่ยังเล็กๆ จนกระทั่งโตด้วยความหมายเดียวกัน วันนี้เราเข้าใจได้ นิดเดียวแต่เมื่อนานวันเข้าเราก็จะเข้าใจได้มากขึ้น ซาบซึ้งกับคำสอนของแม่ได้มากขึ้น

“รัชเอ๊ย... เอ็งซักจะดังใหญ่แล้วนะ ได้ลงหนังสือพิมพ์ด้วย” ป่านวลตะโกนบอกในเช้าวันหนึ่ง ป่านวลมีอาชีพขายข้าวแกงซึ่งทุกเช้า จะต้องไปจ่ายตลาดและเดินผ่านหน้าบ้านผมทุกวัน

“อะไรเหรอป้า” ผมถามด้วยความอยากรู้ ป่านวลเดินเข้ามาส่ง หนังสือพิมพ์ให้ผม

“เฮ้...เอ็งดูซะ มีรูปเอ็งด้วยเห็นไหม” แม่คงได้ยินเสียงจึงเดิน ออกมาดูหน้าบ้าน

“อะไรหรือพี่นวล”

“นี่ไงรูปนี้ อ่านดูซิ เอาไว้อ่านก่อนก็ได้ อ่านจบแล้วก่อนไป โรงเรียนก็ค่อยเอาไปวางไว้ที่ร้านป้าด้วยนะ เอ็งนี่เป็นเด็กดีจริงๆ “ป่านวลเดินออกไป ผมยิ้มทั้งใบหน้าและในใจ

“พ่อออกมาดูอะไรนี่ซิ” เสียงแม่ตะโกนเรียกพ่อด้วยความตื่นเต้น พ่อออกมาทั้งๆ ที่ก่ลัดกระดุมเสื้อยังไม่เสร็จ

“นี่ไง เรื่องที่เขาสัมภาษณ์เมื่อวาน ที่ฉันเล่าให้พ่อฟังยังงั้นละ”

“อ้อ...” พ่อหันมาทางผมจับศีรษะผมเอาไว้แล้วยิ้ม

“ความดีของลูกดังทั่วประเทศเชียวนะนี่” ผมเดินเข้าไปกอดพ่อด้วยความรู้สึกเต็มตันในใจ

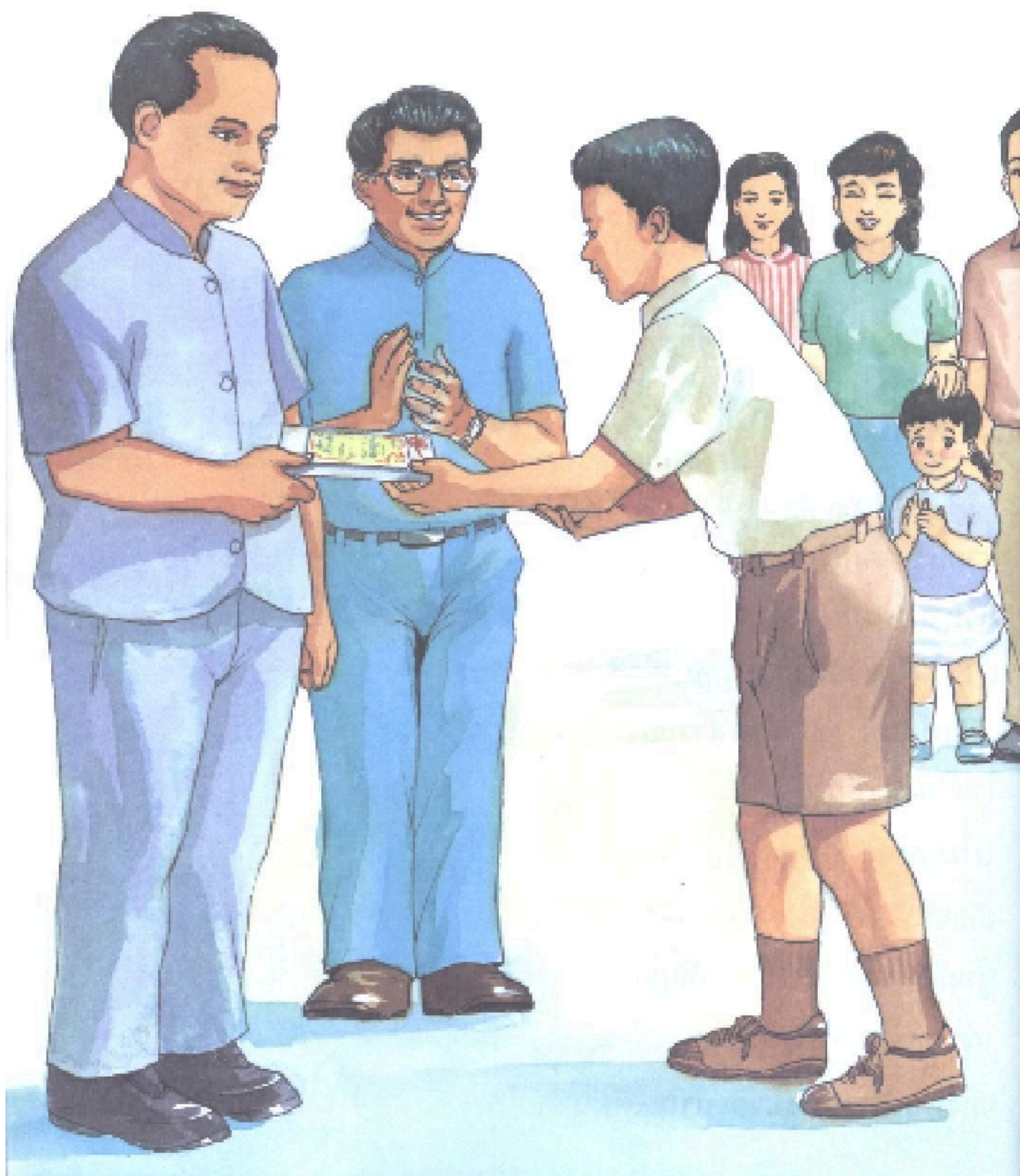
อีกสองวันต่อมาผมได้รับแจ้งข่าวจากครูใหญ่ว่าให้ไปรับเกียรติจากท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ผมรู้สึกตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก กลับมาเล่าให้แม่ฟังเพราะเขาเชียวพ่อกับแม่ไปด้วย

วันที่ไปรับเกียรติบัตร พ่อ แม่ ผมและน้องสาวแต่งตัวออกจากบ้านแต่เช้า พ่อรู้สึกจะตื่นเต้นไม่น้อย ถึงจะไม่แสดงออกมากนักผมก็รู้เมื่อพร้อมแล้วเราก็ไปสมทบกับครูใหญ่ที่โรงเรียนเพื่อออกเดินทาง

เมื่อไปถึงได้เข้าพบผู้ว่าราชการจังหวัดทันที ผู้หญิงคนที่ผมช่วยชีวิตจากการตกน้ำอยู่ที่นี่ด้วย เธอยิ้มให้ผมอย่างอ่อนโยนเดินเข้ามาหาผม หลังจากผมทำความเคารพท่านผู้ใหญ่กันเรียบร้อยแล้ว ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดก็มอบเกียรติบัตรให้ผม ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเชิญพ่อแม่ ผม น้องสาวของผมและครูใหญ่ถ่ายภาพรวมกันเพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก

“แล้วจะส่งรูปไปที่โรงเรียน และที่บ้านนะครับ เก็บเอาไว้เป็นเกียรติประวัติของครอบครัว เด็กดี ๆ สมัยนี้หายาก” แล้วก็หันไปทางผู้หญิงคนนั้นกล่าวว่า “เชิญครับ” ผู้หญิงคนนั้นยื่นขึ้นหันมาทางผม

“ฉันชื่อพรพรรณ วิจิตรบรรจงค่ะ ต้องขอบใจในความมีน้ำใจของหนูเป็นอย่างมาก ถ้าไม่ได้หนูช่วยเอาไว้ฉันคงจะตายไปแล้ว ตอน



นั่นฉันไม่ค่อยสบาย เห็นว่าเย็นมากแล้วก็รีบมาก อยากไปพักผ่อนที่บ้าน ไม่อยากรอเรือลำต่อไปเพราะรีบมากก็เลยพลาด พ่อแม่ครูอาจารย์คงสอนหนูมาอย่างดี หนูจึงเป็นคนดีเช่นนี้ ฉันไม่มีอะไรจะตอบแทน” แล้วก็หยิบซองออกมาจากกระเป๋า ครูใหญ่พยักหน้าให้ผมลุกขึ้น ผู้หญิงคนนั้นกล่าวต่อว่า

“ขอมอบเงินจำนวนนี้เอาไว้เป็นทุนการศึกษาต่อไปค่ะ” ผมยกมือไหว้ขอบคุณ ทุกคนปรบมือให้

“เธอต้องตั้งใจเรียนนะไพรซ์ รักษาความดีนี้เอาไว้ดังเกลือก รักษาความเค็ม นะ” ผู้ว่าราชการจังหวัดให้โอวาทแก่ผมเป็นครั้งสุดท้าย จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน

“เหตุการณ์ครั้งนั้นยังฝังใจผมอยู่ไม่รู้ลืม ผมดีใจและภูมิใจมากที่ทำให้พ่อแม่และคุณครูภูมิใจในตัวผม ไม่ว่าจะให้ผมเล่าสักกี่ครั้งผมก็ยังไม่เบื่อ ใครมาถามผมที่ไรเป็นต้องเล่ายืดยาวทุกที ความประทับใจครั้งนี้คงจะอยู่ในใจผมไปตลอดชีวิต ผมไม่มีวันลืมเลือนไปได้ ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม

โดยสารรัก

สังคมเมืองไทยทุกวันนี้มีแต่ความวุ่นวาย แต่ละคนดูรีบเร่ง เดินผ่านกันที่ไม่ได้มีเวลามองหน้าตากันเลยเอาแต่จ้ำอ้าวๆ ไม่สนใจใคร นานๆ จะได้อยู่บ้านซักที โป่งก็เลยให้เวลากับต้นหมากรากไม้ในบ้าน เพราะทอดทิ้งไปชะนานปล่อยให้พ่อแม่ดูแลมาตลอด ตอนเช้าไม่มีเวลาอยู่แล้วเพราะต้องไปโรงเรียน ส่วนตอนเย็นก็กลับบ้านจนจะค่ำ ทุกวันก็ทำใจได้ละ โป่งเป็นคนใจอ่อนชะด้วย เพื่อนชวนไปไหนไม่เคย ปฏิเสธเลย พ่อแม่จะดูว่าอย่างไร โป่งไม่เคยเถียงได้แต่ทำหน้ายิ้มแฉ่งๆ จนพ่อแม่ใจเหี่ยวไม่รู้จะว่ากล่าวไปทำไม วันนี้วันศุกร์โชคดีได้หยุด เพราะเป็นวันสำคัญทางศาสนา ได้หยุดติดต่อกันเสาร์ วันอาทิตย์

“กริ่งๆ..ๆ..” เสียงโทรศัพท์ดังขัดจังหวะทำให้โป่งต้องรีบวิ่ง มารับเพราะวันนี้พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้าน ไปงานสังสรรค์บ้านคุณนาย สายสมร

“ฮัลโล่ บ้านสกุลเจริญครับ” โป่งกรอกเสียงลงไป

“เออ...รู้แล้วโว้ย ไม่รู้จักบ้านแก ฉันจะโทรมาทำไม” เสียงตีเพื่อนซี้ย่าปึกแหว่วมาตามสายโป่งจำได้ดี

“แล้วแกโทรมาหาเตี้ยแกทำไมวะ” พวกเรามากจะหยอกล้อกัน ด้วยถ้อยคำที่สุภาพน้อยอย่างนี้เสมอ

“จะชวนแกไปเที่ยว วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ ฉันนัดยายเตงเอาไว้”



“เฮ้ย...แกไปคนเดียวสิ จะเอาฉันไปเป็น ก.ข.ค. ทำซากอะไร แล้วฉันก็ไม่ว่างซะด้วย” โป่งปฏิเสธเพราะไม่อยากไปขัดคอเพื่อน เสียงตีชวนมาอีก

“ไปสองคนได้ไงน่าเกลียด เดี่ยวพ่อแม่เขารู้เข้าจะเสียหาย ยายแดงเขาก็ชวนยายแค้นไปเป็นเพื่อน ฉันกลัวยายแค้นจะเหงา ก็เลยมาชวนแก ไปเถอะนะเห็นแก่เพื่อนตาดำๆ หน่อยน่า” เสียงอ้อนของมัน น่าเตะ

“ก็ได้” โป่งใจอ่อนอีกจนได้ไหมล่ะ

“ถ้างั้นวันอาทิตย์ ๑๐ โมงเช้า เจอกันที่ป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียนนะเพื่อน” เสียงตีตอกดีใจไปตามสาย

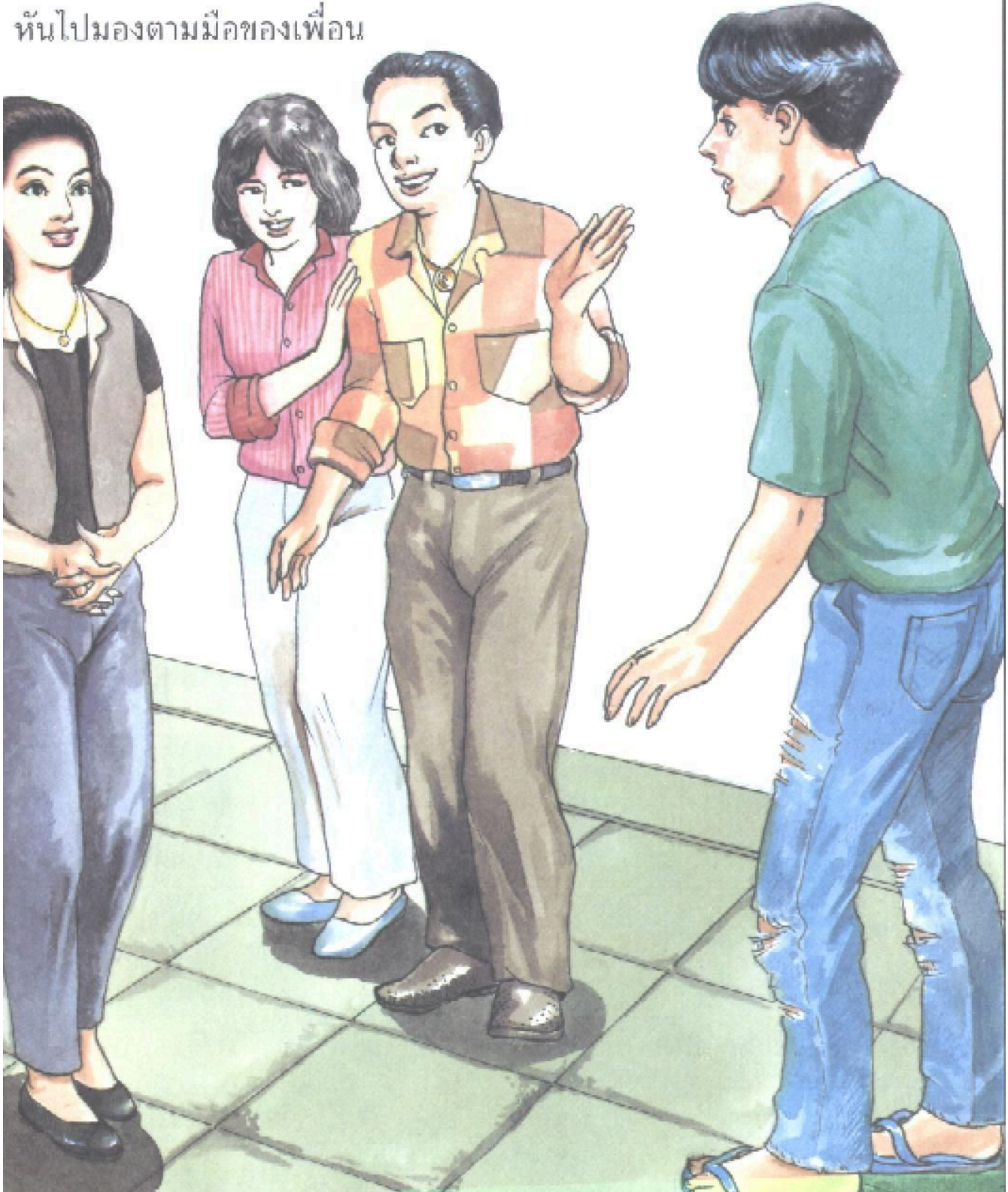
ตีวางหูไปนานแล้วแต่โป่งยังยิ้มแฉ่งๆ กับกระบอกโทรศัพท์ คิดแล้วก็กัดเขี้ยว เคี้ยวฟันโมโหตัวเองว่าทำไมตกปากรับคำเพื่อนง่าย เช่นนี้ แล้วทำไมไม่ปฏิเสธว่าไปธุระที่ไหนก็ได้ ต้องทำตัวเป็นไม้กั้น ไล่ต่างให้ตีอยู่เรื่อย ยายแค้นจะหน้าตาเป็นอย่างไรไม่รู้ รูปร่างจะกลมเหมือนส้มแป้น ทั้งอ้วนทั้งเตี้ย พุดจาอะไรก็คงไม่น่าฟังว่า... คิดแล้ว กลุ้มใจ แต่เอาเถอะไหนๆ ก็ไหนๆ โป่งปลงตก

เมื่อโป่งไปถึงที่นัดหมายตีก็มารออยู่แล้ว ตีแต่งตัวยังกับพระเอกหนังไทย สุดหล่อทีเดียว

“แกมาไม่ตรงเวลาไป ๑๐ นาทีนะ ปล่อยให้ฉันยืนอยู่คนเดียว ชักเขิน นึกว่าแกจะไม่มาซะแล้ว”

“ฉันมาตรงเวลาเป๊ะเลย ให้เวลานำหน้ามาก่อน แล้วฉันก็ตาม
หลังเวลามาไง” โป่งแย้งนึ้มๆ

“เฮ้ย... ยายแดงกับยายแป้นมาแล้ววะ” ตี๋ชีโป้ชีแป้ โป่งก็เลย
หันไปมองตามมือของเพื่อน



หัวใจของโป่งหล่นไปกองแทบเท้า ใจหวิวไหวตามองไปข้างหน้าเหมือนถูกมนต์สะกด ผู้หญิงที่เดินมากับยายแดงเธอชื่อแป้น แต่เธอไม่เหมือนส้มแป้นดังที่คิด เธอเหมือน... เหมือนกล้วยหอมต่างหาก ดูยาวเพรียวแต่มีเนื้อมีหนัง ขอให้กินง่ายเหมือนกล้วยด้วยเถอะ

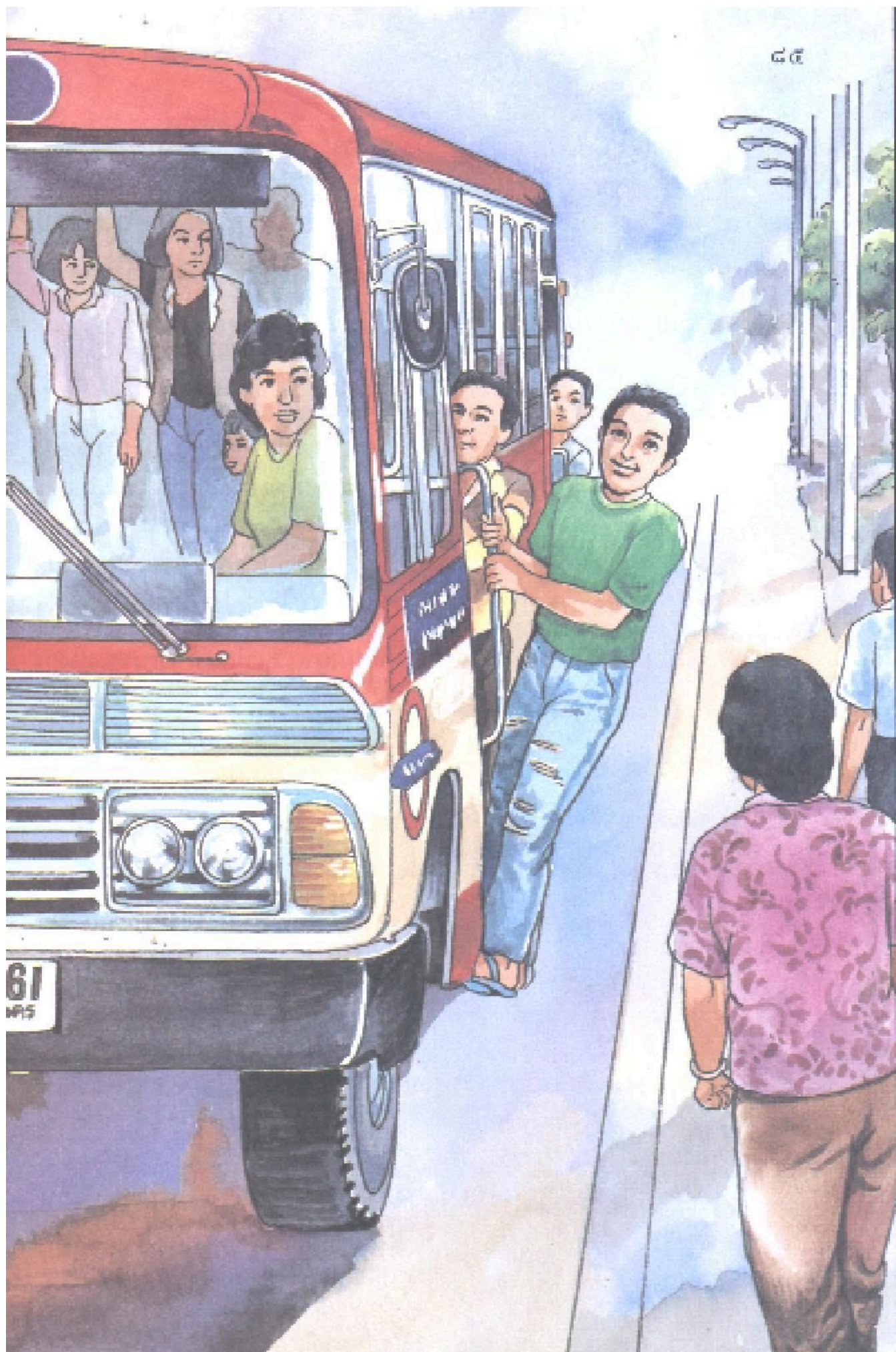
“เป็นอะไรไปวะโป่ง แดงเขาแนะนำแป้นให้รู้จักทำไมถึงทำเฉย ทำหยังไปได้” เสียงตีทำให้โป่งสะดุ้ง

“อ้อ...ฮ...ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก ผมชื่อโป่งครับ” แป้นพยักหน้ารับ จิกยิ้มให้ โป่งเห็นรอยยิ้มแป้นแล้วอยากจะวิ่งกลับบ้านไปเปลี่ยนกางเกงตัวใหม่ รู้สึกว่ากางเกงตัวนี้มันจะเก่าไปซะแล้ว ผู้หญิงอะไรไม่ยิ้มก็ดูน่ารักอยู่แล้ว พอยิ้มยิ่งน่ารักขึ้นอีก ส่วนแป้นเมื่อหุบยิ้มแล้วก็ได้แต่คิดในใจว่า “ฉันยิ้มให้นายตามมารยาทเท่านั้นนะจะบอกให้ คนอะไรแต่งตัวไม่สุภาพเลย นุ่งมาได้ยังกางเกงยีนเก่าๆ ขาดๆ แถมลากตะแอกต่างหาก แย่..แย่” คิดแล้วก็สับัดหน้ากลับจนโป่งชักแปลกใจ

“รถมาแล้ว ไปกันเถอะพวกเรา” เสียงแดงร้องเรียกเบาๆ เพราะถ้ำดังก็อายคนข้างๆ นะซี

เมื่อขึ้นไปบนรถ ปรากฏว่าที่นั่งเต็มหมด พวกผู้หญิงก็ขึ้นไปยืนข้างบน ส่วนนายสองหนุ่มไปยืนห้อยโหนเป็นลูกวานรอยู่ที่บันไดรถ แป้นเห็นแล้วขัดตา ขยับไปเดินใกล้ๆ

“ฉันว่าพวกนายขึ้นมายืนข้างบนจะดีกว่านะ ไปยืนตรงนั้นขวางทางคนอื่น แล้วอันตรายด้วย” พอที่อ้าปากจะพูดโป่งก็รีบชิงตอบซะก่อน



พร้อมกับก้าวขึ้นมายืนใกล้ๆ

“ถ้าผมรู้ว่าคุณเป็นห่วงผมอย่างนี้ตั้งแต่แรก ผมก็ขึ้นไปนานแล้วละ” แป้นตาเขียวใส จากนั้นก็ขยับไปยืนข้างเตียงที่เดินด้วยท่าทางกระพืดกระเฟียด

“มีอะไรหรือแป้น” แดงถามเมื่อเห็นท่าทางของแป้น

“มีคนกวานโทสะฉั่นนะซิ” แดงเลยหันไปมองก็เห็นโป่งกับตีสันยิ้มให้ แวดตาชื่อบริสุทธิ์ คงไม่ใช่ชายสองคนแน่... แล้วใครล่ะ ช่างมันเถอะ เตี้ยก็ถึงแล้ว นี่ละแดงมักจะใจเย็นอย่างนี้เสมอ

เมื่อถึงที่หมาย พวกเราก็ทยอยกันลง แต่ตอนลงลำบากกว่าตอนขึ้นเสียอีก ก็จะมีอะไรล่ะ พวกที่รอรถอยู่นะซิเบียดกันขึ้นจนผู้โดยสารลงไม่ได้ กระเป๋ารถต้องส่งเสียงเตือน

“อย่าเพิ่งขึ้นครับรอให้คนลงให้หมดก่อนซิครับอย่างนี้ขึ้นก็ไม่ได้ลงก็ไม่ได้นะครับ” นั่นละจึงลงกันเป็นที่เรียบร้อย นี่ยังตื่นที่รอให้รถจอดชิดขอบทางและหยุดสนิทแล้วจึงมาขึ้น บางทีรถยังไม่ทันจอดนิ่งเลยก็วิ่งตามกระโดดขึ้นมาบนรถ ถ้าเกิดพลาดขึ้นมา อะไรจะเกิดขึ้น คงต้องมีการเสียเลือดกัน ดังที่เห็นลงหนังสือพิมพ์กันเป็นประจำทุกวันนี้แหละ

ตีกับแดงเดินคุยกันกระหนุงกระหนิง ส่วนโป่งก็คอยเดินตามแป้นตลอด

“เราแวะไปกินไอศกรีมฝั่งตรงข้ามก่อนดีกว่า แล้วไปดูหนังกันสักรอบ ค่อยออกมาเดินดูหนังสือ” ตีหันมาชวนโป่งกับแป้น ตอนนี้ก็

เลยกลายเป็นสองคู่โดยอัตโนมัติ พอตีหันกลับไปแล้ว โป่งก็หันมาถาม
แป้นที่เดินไม่พูดไม่จา

“คุณชอบกินไอศกรีมหรือเปล่าอะ” เจียบ...

“ผมชอบกินรสกะทิ แล้วคุณล่ะชอบกินรสอะไร” เจียบ...

“ผมว่าคุณน้อยใจแหงๆ เลยที่ต้องมาเป็นแฟนกับผม” ได้ผล
แป้นหยุดเดินหันหลังกลับมาเผชิญหน้ากับโป่งทันที

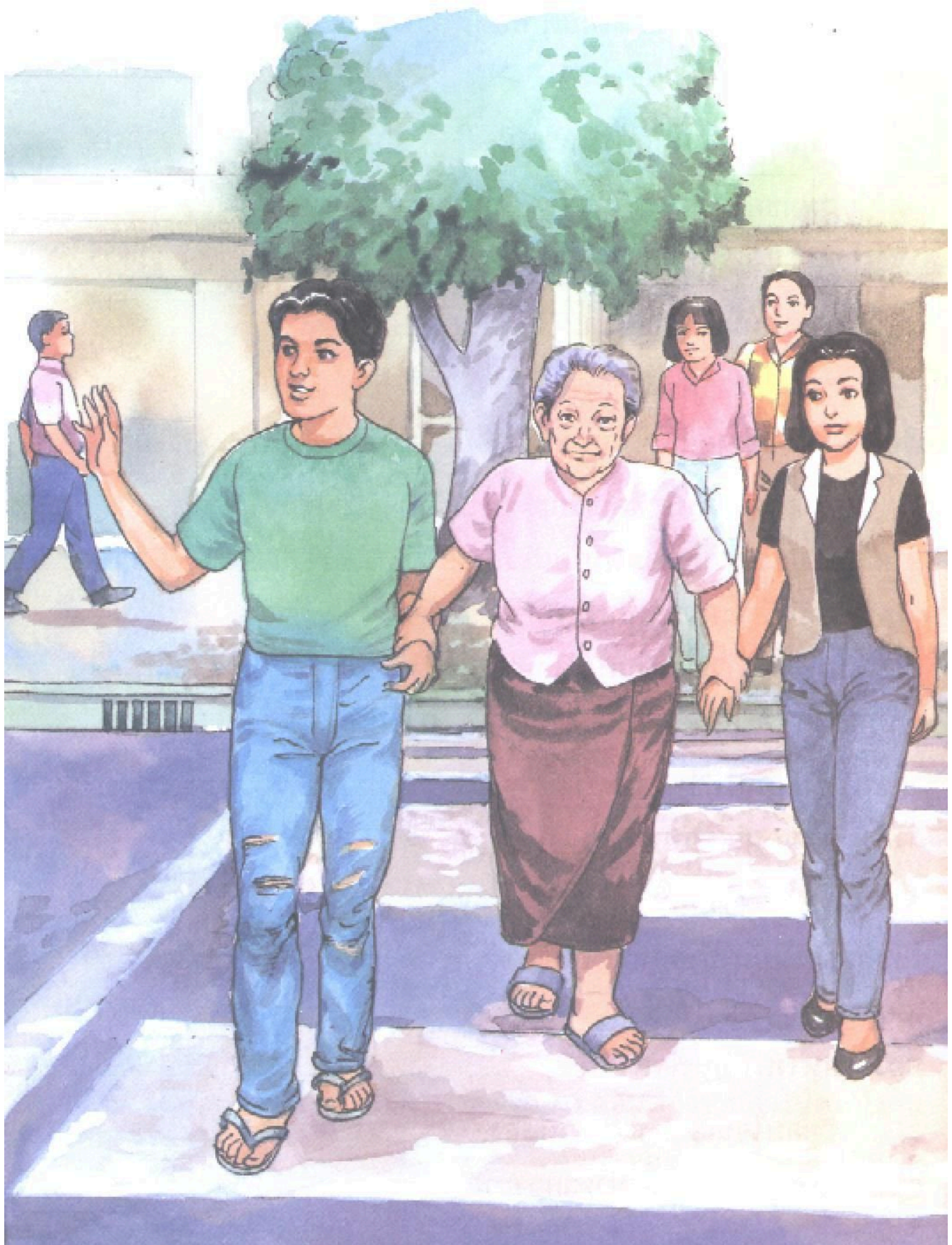
“บ้านะชิ ใครเป็นแฟนคุณ ฉันทยังเรียนหนังสืออยู่ไม่เคยคิด
เรื่องอย่างนี้ อย่างดีก็แค่เพื่อนยะ” แป้นแหวไล่

“ขอบคุณครับ ที่คุณรับผมเป็นเพื่อนๆ ความจริงคำว่า แฟน
สำหรับพวกเราไม่มีความหมายเกินเลยไปได้แต่อย่างใดหรอกครับ ก็
แค่เพื่อนที่สนิทกันมากเป็นพิเศษขึ้นมาอีกชนิดหนึ่งเท่านั้นแหละครับ”
โป่งได้ที่พูดชะยวจนแป้นต้องหันมามอง แวตตาอ่อนลง เออ... พูดดี
ก็เป็นแฮะ

ทั้งสี่เดินไปข้ามตรงทางม้าลาย ใกล้เคียงๆ กันมีหญิงสูงอายุคนหนึ่ง
กำลังจะข้ามถนน ทำทางกๆ เงินๆ โป่งจึงเดินเข้าไปหา

“ยายจะข้ามถนนหรือครับ มาทางนี้เถอะผมจะพาไป ผมก็จะ
ไปอยู่เหมือนกัน ข้ามถนนต้องข้ามตรงทางม้าลายครับ ไปข้ามตรงนั้น
เดี๋ยวรถชนเอา” ว่าแล้วก็หญิงสูงอายุคนนั้นไปด้วย แป้นชำเลื่อง
มองด้วยหางตา มีน้ำใจด้วยนี่

“ขอบใจนะหลาน หลานสองคนนี้น้ำใจดีเหลือเกิน ยายข้าม
ถนนบ่อยๆ ไม่เคยมีใครมาช่วยจูงยายเลย ขอให้หลานทั้งสองอยู่เป็น



สุขนะ ยายไปละ” โป่งเงยหน้าขึ้นสบตากับแป้นแล้วก็ยักคิ้วแผลบเข้าให้

บ้า...คนผีทะเล แป้นโวยวายอยู่ในใจ ทะลึ่งไม่มีที่สิ้นสุดเลย ว่าจะดีด้วยแล้วเชียวนะ แป้นก็อายเป็นเหมือนกันนี่นา

วันนั้นทั้งวันดูทั้งหมดมีความสุข แป้นก็เริ่มจะพูดดีกับโป่งบ้างแล้ว จนโป่งชักจะได้ใจ ขอที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของแป้นเอาไว้ แล้วก็ถือวิสาสะให้เบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของตัวเองด้วย

“ฉันไม่ได้ขอ คุณให้ฉันทำไมละ” แป้นยื่นมองกระดาดแผ่นเล็กในมือของโป่ง

“ไม่ได้หรอกครับ เมื่อคุณให้ผมแล้ว ผมก็ต้องตอบแทน ผมไม่อยากได้ของใครฟรีๆ เอาไปเถอะครับ เราจะได้ไม่มีบุญคุณต่อกัน” แป้นก็เลยต้องรับเอาไว้ โป่งฉีกยิ้มจนตาปิด ลำทับอีกครั้งหนึ่งอย่างเป็นต่อ

“และเมื่อผมโทรหาคุณ คุณต้องโทรถึงผมด้วยนะครับ” ตอนท้ายโป่งหยอดว่า “ผมอยากเป็นเพื่อนคุณด้วยความจริงใจ จริงๆ นะครับ” ไม่มีแววทะเล้นอยู่ในน้ำเสียงนั้น แป้นจึงได้แต่ตอบว่า

“ค่ะ” อ้อย...หวานซะไม่มี

เท่านี้หัวใจของโป่งก็พองคับอก เมื่อได้เวลาทั้งหมดก็ชวนกันกลับบ้าน หลังจากเลือกหนังสือกันได้คนละเล่มสองเล่ม

เมื่อไปถึงป้ายรถประจำทาง โป่งดูจะมีความสุขเกินขนาด ยิ้มกริ่ม อยู่ตลอดเวลา เดินเข้าเดินออก ระหว่างถนนกับที่พัสดุโดยสาร จนลืมนั้นตราย ทั้งๆ ที่รถราที่วิ่งกันขวักไขว่ไปมา ทำให้เป็นผู้เสียสละคอย มองหมายเลขรถให้ อาการของโป่ง ทำให้ดีกับแต่งแปลกใจ จนต้อง ถามออกมา

“เอ๊ะ...แป้น โป่งมันอะไรของมัน” แป้นได้แต่ยิ้มลูกเดียว ตัว แป้นเองก็ซังกงๆ อยู่เหมือนกัน

“สงสัยว่า เมื่อเข้ามันคงจะกินยาลืมเขย่าขวดชะละมั้งเนี่ย” ตี สันนิษฐาน

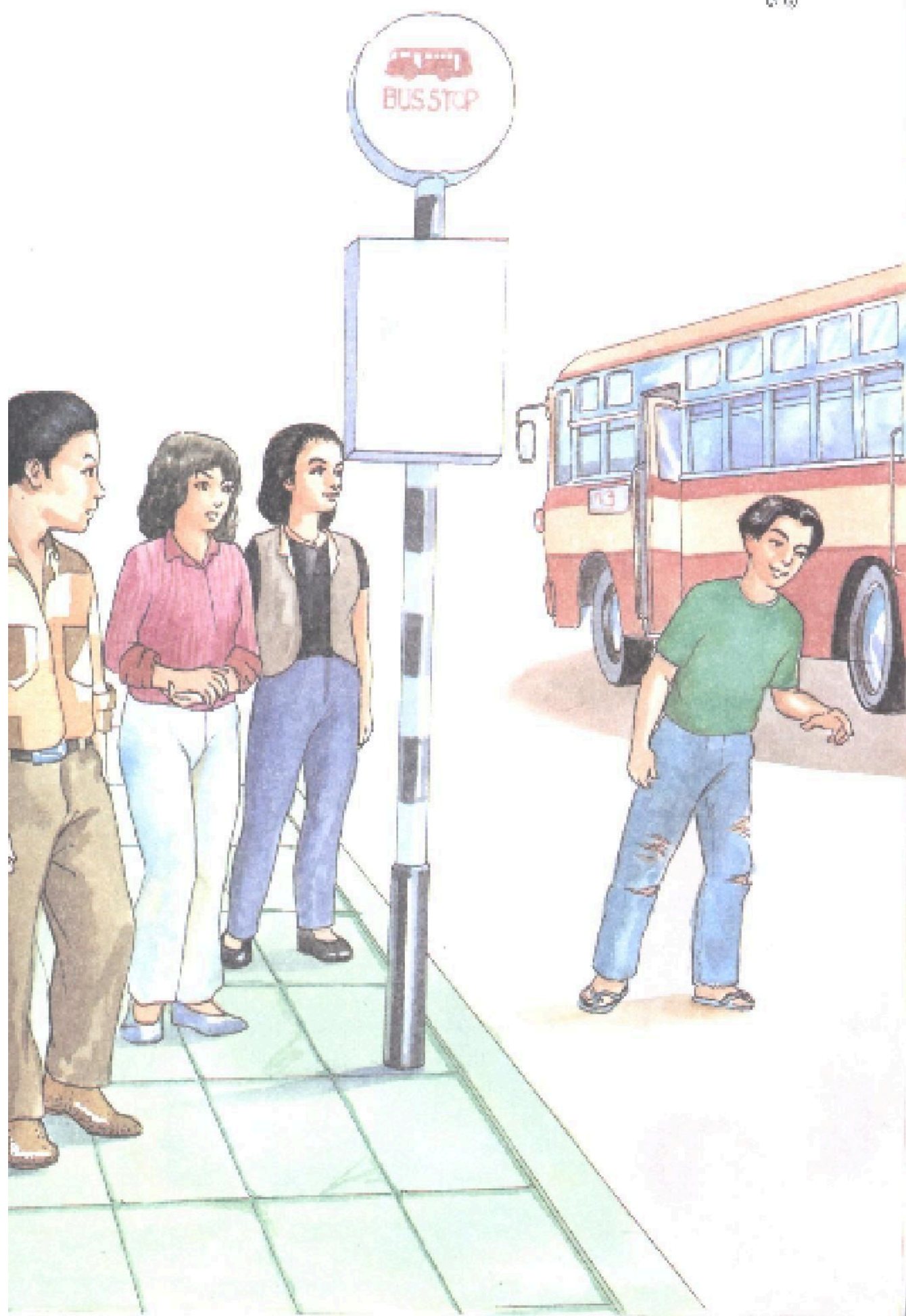
“โป่งยืนบนที่ถนนทำไม มายืนบนนี้ก็เห็นน่า เดี่ยวรถก็ชนเอา หรอก เดี่ยวอะไรๆ ที่มันเก็บไว้ในใจกระเด็นออกหมด จะหาว่าแต่งไม่ เตือนไม่ได้นะ” แต่งพูดอย่างคนรู้ทัน

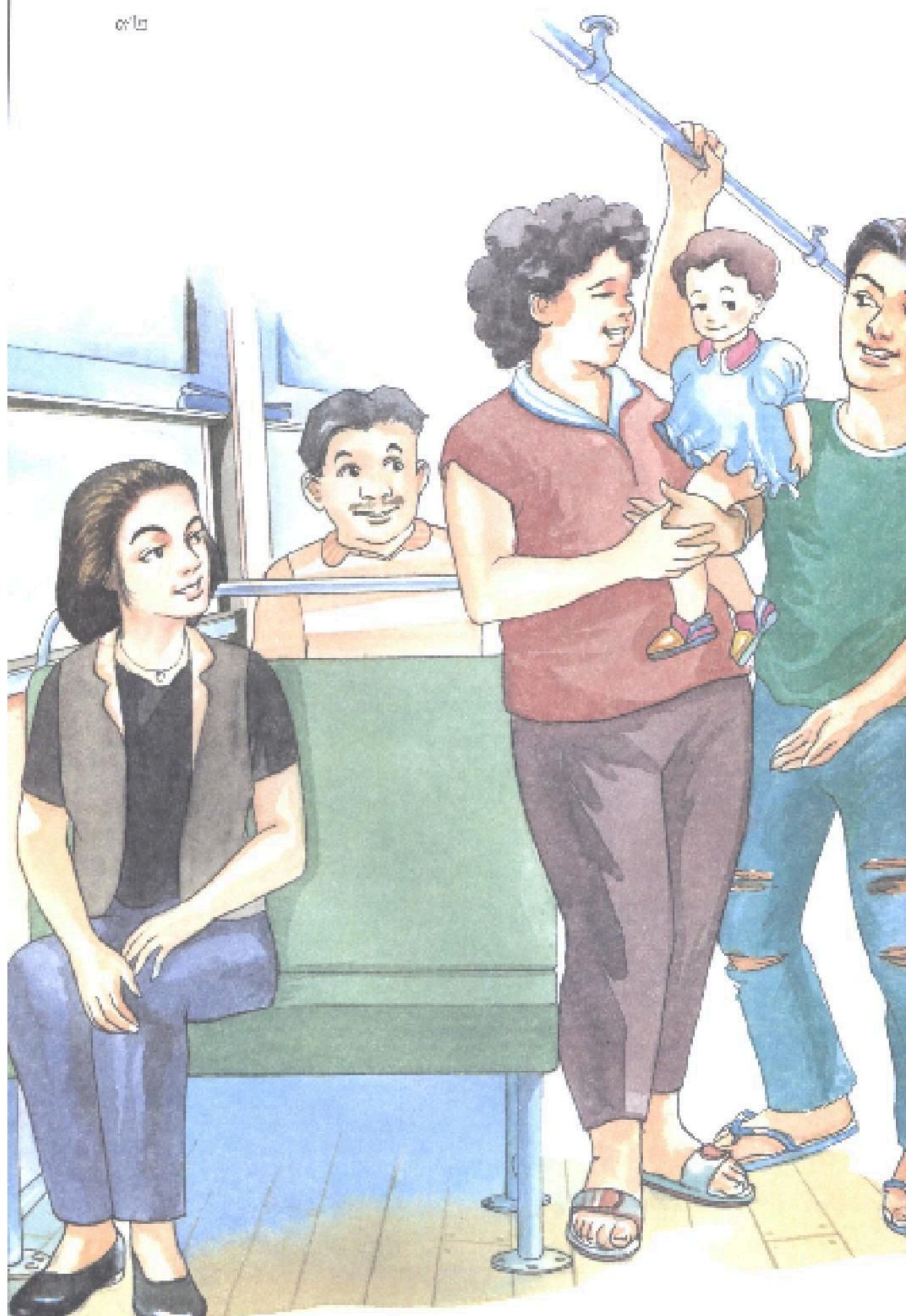
“คนเรานี้ก็แปลกนะแต่ง ชอบไปยืนรอรถบนถนน พอเกิด อันตรายขึ้นมาก็ว่าคนขับรถไม่รู้จักดูคนชะมั้ง ก็คนไปยืนขวางทางรถ เองนี่นา ดูชินนอกจากโป่งแล้ว ก็มีกันหลายคนเลย” ตีพูดแบบวิชาการ แต่งอดหัวเราะไม่ได้ ก็นานๆ จะเห็นตีพูดเป็นหลักเป็นการอย่างนี้สักที

“หัวเราะอะไรแต่ง”

“เธอไปชวนโป่งมานั่งนี้ดีกว่าไป” แต่งไม่ตอบแต่เปลี่ยนเรื่องพูด ตีจึงวิ่งออกไป

เมื่อรถประจำทางมาแล้ว ทั้งหมดก็ขึ้นรถ โชคดียังมีที่ว่างสี่ที่พอดี ตีนั่งกับแต่ง โป่งเลยถือโอกาสนั่งกับแป้นซะเลย คู่กันยังไม่ทันเท่าไหน





รถประจำทางจอดรับผู้โดยสารที่ป้ายถัดมามีแม่อุ้มลูกชายวัยน่ารักมาด้วย
เดินมาทางที่นั่งของโป่งกับแป้น ไม่ต้องสะกิดไม่ต้องเตือนโป่งรีบลุก
ขึ้นทันที ผู้หญิงคนนั้นหันมายิ้มให้

“ขอบคุณค่ะ” แล้วก็อุ้มลูกชายมานั่งกับแป้นส่วนตัวเองก็ยืน
ข้างๆ ลูกชาย แป้นหันมายิ้มให้โป่งอย่างจริงใจที่สุดเท่าที่เคยยิ้มมา
โป่งประทับใจรอยยิ้มนั้นไว้ในหัวใจเรียบร้อยแล้ว

หลังจากไปส่งแดงและแป้นแล้ว ตีกับโป่งก็แยกย้ายกันกลับบ้าน
คืนนั้นก่อนนอน โป่งหยิบกระดาดแผ่นหนึ่งขึ้นมา เขาอ่านข้อความในนั้น
ชื่อของแป้นที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และมีหน้าของแป้นลอยเด่นอยู่ด้วย
โป่งปิดไฟนอน ชกหน้าลงกับหมอน อยากจะหลับเร็วๆ จะได้ฝันถึงแป้น



กำลังใจ

หลังจากเลิกเรียนวิชาสุดท้ายแล้ว เพื่อนในชั้นต่างนัดแนะกันว่าจะไปเยี่ยมอรุณที่โรงพยาบาล คนที่ไปไม่ได้ก็ฝากนม ผลไม้ไปให้

“เธอไปผูกแน่นะ อนันต์” สุดาถามเพื่อความแน่ใจ “อย่าไปผิดห้องเชียวนะ”

“รับรองนา เมื่อวันก่อน อาจารย์ดำรงไปเยี่ยมมาแล้ว ห้อง 138 ชั้น 4 ฉันท่องจนขึ้นใจ” อนันต์หันซ้ายแลขวามองดูสมาชิก

“ไปกันหรือยัง อ้าว...เดชะไปไหนล่ะ”

“อยู่นี้ครับ มาแล้ว นี่เห็นไหม ฉันออกไปซื้อขนมไปฝากนุช”
เดชชูของที่ซื้อมาอวดเพื่อน ๆ

“เพื่อนผู้มีน้ำใจอันประเสริฐ ขอปรบมือให้” สุดาและกมล
หยอกล้อ

“เออละ ไปกันได้แล้ว” อนันต์บอก ทุกคนเดินออกจากโรงเรียน
ต่างช่วยกันถือของเยี่ยมไข้คนละไม้คนละมือ

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล ทุกคนยกให้อนันต์เป็นหัวเรือใหญ่ในการนำทาง เพราะอนันต์ได้รับการบอกเล่ามาจากอาจารย์ดำรง
อาจารย์ประจำชั้นแล้ว

“ฉันเข้าโรงพยาบาลที่ไร ใจคอไม่ดีเลย หวิวๆ ยังไงไม่รู้” กมล
ซุบซิบกับสุดา

“ฉันก็เหมือนกัน เหมือนกลืนยา กลืนคนใช้จนเวียนหัวไปหมด ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ฉันไม่ขอเข้ามาเลย”

“สงสารนุช จังเลยนะสุดา โชคร้ายจริงๆ จะต้องนอนอยู่โรงพยาบาลอีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ ขนาดคนสุขภาพดีๆ อย่างเรา พอเข้ามาแล้วก็เหมือนจะพลอยป่วยไข้ไปด้วย แล้วนุชล่ะ เฮ้อ...” กมลถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฉันเองสงสารนุชมาก คงไม่มีใครเข้าใจถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเขาหรอกว่ามันขมขื่นแค่ไหน พวกเราคงจะเป็นได้ก็เพียงกำลังใจให้เขาเท่านั้นแหละ”

“สองคนนั้น เร็วๆ หน่อย เดินอืดอาดอยู่ได้ มาเยี่ยมคนป่วยนะจะไม่ใช้มาเดินแบบ” เดชตะโกนบอกมา

“บ้า” กมลว่า “แล้วเธอไปถูกเหรอส เดช ทำเดินนำหน้าเชียว” สุดาค้อนหัวงใหญ่ เดชทำท่าวางเชิง เอามือกอดอก

“โธ่...ระดับนี้แล้ว มีคนนำหน้าอยู่แล้ว อนันต์งิมมือขาของฉันไปพวกเรา” สุดาและกมลหัวเราะด้วยความขบขัน

“นึกว่าจะแน่ ที่แท้ก็ต้องให้อนันต์นำทางอยู่ดีแหละเชอะ...”

“เออละ ถึงแล้ว” อนันต์บอก หยุดหน้าห้องๆ หนึ่งวันนี้เป็นวันที่มีคนไข้มากกว่าวันอื่นๆ มองไปทางไหนก็มีแต่คนเจ็บป่วย คนเหล่านี้เจ็บป่วยด้วยอุบัติเหตุทั้งสิ้น อุบัติเหตุเกิดขึ้นทุกวัน นับวันก็จะมีคนเจ็บเพิ่มจำนวนมากขึ้นๆ เมื่อวันก่อนอนันต์อ่านบทความจากวารสารฉบับหนึ่งเขากล่าวเอาไว้ว่า คนในวัยหนุ่มสาว ตายเพราะอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นอันดับหนึ่ง อนันต์เพิ่งจะเห็นจริงด้วยวันนี้เอง เพราะ

เตียงของโรงพยาบาลเต็มไปด้วยผู้คนที่เจ็บป่วยจากอุบัติเหตุ ร่างกายเต็มไปด้วยร่องรอยของการบอบช้ำ บางคนหน้าตาบวมปูดแทบจะจำหน้าตัวเองไม่ได้ บางคนพับผ้าไว้เต็มไปด้วยหมด จะขยับเขยื้อนทีก็แสนจะทรมาน ถ้าเราไม่หามาตรการอะไรป้องกันเอาไว้ตั้งแต่วันนี้ ต่อไปประชากรของเราจะเป็นอย่างไร

“สวัสดีครับ คุณป้า” สวัสดีค่ะ อรุณเป็นอย่างไรบ้างคะ คุณป้า” ทุกคนก้มลงไหว้คุณบังอร แม่ของอรุณด้วยความนอบน้อม

“สวัสดีค่ะ หลานๆ ชอบใจทุกคนนะที่มีน้ำใจมาเยี่ยมหนูมัน นี่ก็เพิ่งจะหลับไปตื่นมาก็เอาแต่ร้องไห้ ป้าเองก็สงสารลูก เจ็บเองได้ก็ขอเจ็บแทน” คุณบังอรพูดพร้อมกลืนก้อนสะอื้นลงคออย่างยากเย็น น้ำตาซึมออกมา สุดาและกมลต้องกลืนน้ำตาเอาไว้อย่างเต็มที่ เพื่อไม่ให้มันไหลออกมา ได้แต่พูดว่า

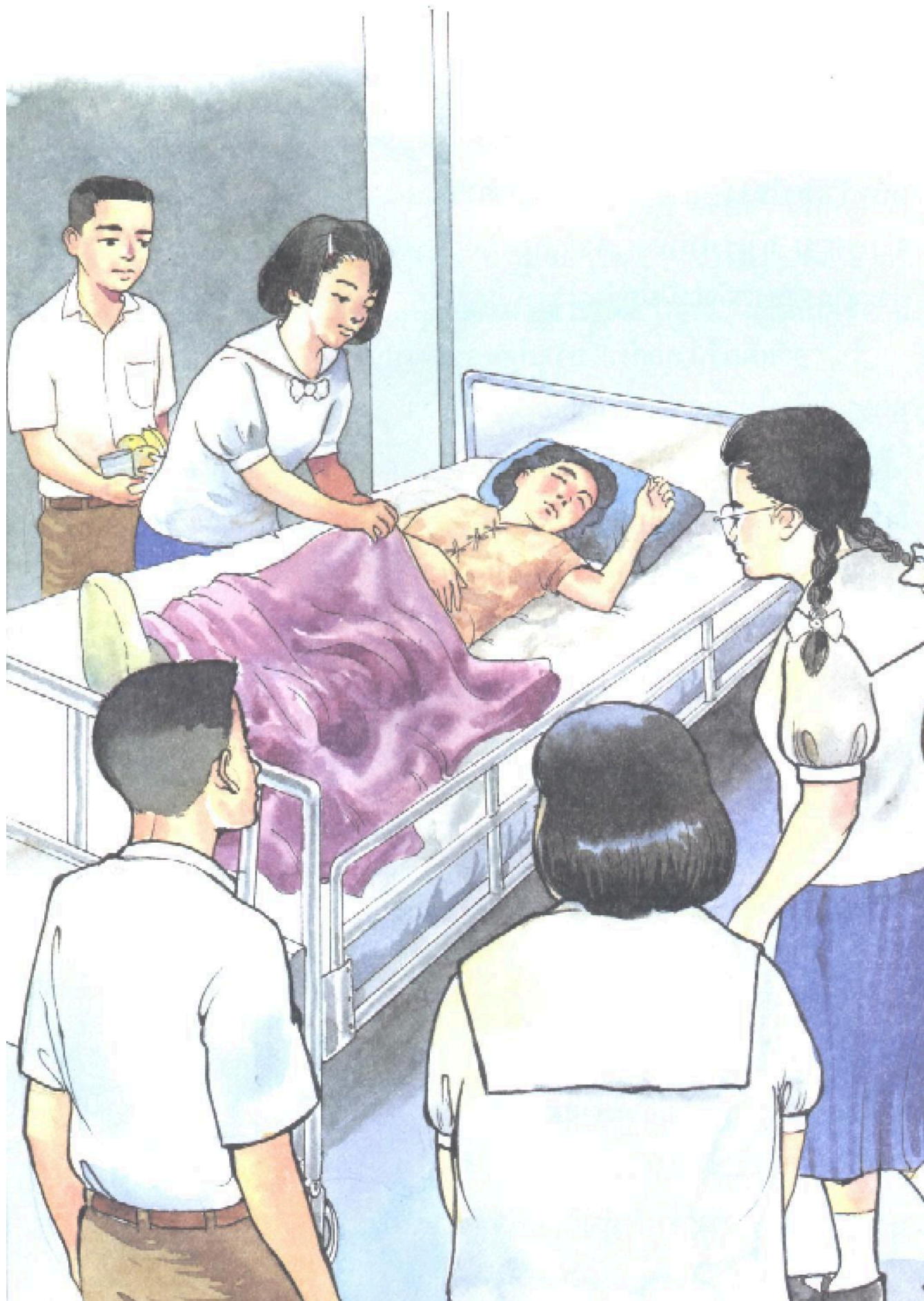
“นึกเสียว่าเป็นคราวเคราะห์ก็แล้วกันคะคุณป้า สักวันหนึ่งหนูจะต้องหาย เดินได้เหมือนคนปกติค่ะ พวกเราจะคอยมาเยี่ยมนะค่ะ”

“แล้วรถคันที่ชนหนู เขาว่าอย่างไรบ้างครับ” อนันต์ถามเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“เขาก็ดี ช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล และก็มาเยี่ยมอยู่เสมอล่ะจ๊ะ” คุณบังอรเล่า

“มันไม่คุ้มกับความเจ็บปวดของหนูหรอกค่ะ ขับรถประมาทแบบนี้ น่าจะติดคุกถึงจะสาสม คราวหน้าคราวหลังจะได้ขับรถด้วยความระมัดระวังขึ้นบ้าง” กมลกล่าวด้วยความเจ็บแค้นแทนเพื่อน

“ช่างเถอะหลาน เขาก็เสียใจกับเรา ป้าคิดว่าคงไม่มีใครอยาก



ให้เกิดขึ้นหรือก ถือว่าเป็นคราวเคราะห์เหมือนหนูสุดาพูดนั้นแหละ”

“เดช ทำไมไม่พูดไม่จา นั่งเงียบเชียวลูก” คุณบังอรทัก เมื่อเห็นเดช นั่งเหม่อ เดชยิ้มอ่อยๆ ตอบว่าผมกำลังคิดอยู่ครับว่า เราควรจะมีวิธีป้องกันอุบัติเหตุบนท้องถนนให้รัดกุมกว่าเก่า รวมทั้งกฎหมายที่ใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดกฏจราจรด้วยครับ

“นั่นซิ ฉันเห็นด้วย” อนันต์เสริม

“แล้วคิดได้หรือเปล่า เดช” สองสาวถามขึ้นเกือบพร้อมกัน อย่างคนรู้ทัน

“แะะ แะะ คิดยังไม่ได้หรอกครับ” เดชทำท่าตอบกระลี้มกระ-
เหลี่ย จึงถูกค้อนเข้าให้อีก

“ฉันว่า เรื่องนี้เอาไว้อาจารย์ดำรงที่โรงเรียนก็แล้วกันดีไหม”
อนันต์ออกความเห็น

“มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว” กมลพูดประชดประชัน คุณ
บังอรหัวเราะได้ด้วยความเอ็นดูเด็กๆ

เมื่อได้เวลาอันสมควรและอรนุชกำลังพักผ่อนทุกคนจึงลาคุณ
บังอรกลับก่อนที่จะมืดค่ำเกินไป

“อาจารย์คะ เมื่อวันก่อนหนูไปเยี่ยมอรนุชคะทำให้หนูเกิด
ความสงสัยที่อาจารย์เคยบอกว่าอุบัติเหตุบนท้องถนนเกิดจากคนไม่
รักษากฎจราจร เป็นอย่างไรคะ อรุณเขาทำผิดกฏจราจรอะไรหรือคะ”
สุดาและเพื่อนถามอาจารย์ดำรงที่ซุ่มเห็นหน้าโรงเรียนก่อนโรงเรียนจะเข้า
ครูดำรงยิ้มอย่างใจดีตอบว่า

“ครูก็ไม่ทราบเหมือนกัน อรุษอาจจะข้ามถนนโดยไม่ดูซ้ายดูขวาให้รอบคอบก็ได้ หรือคนขับรถอาจจะประมาทก็ได้แต่ครูจะอธิบายอะไรให้ฟัง อุบัติภัยบนถนนนะหนู ไม่ได้เกิดขึ้นจากฝ่ายคนขับรถอย่างเดียวหรอก มันเกิดจากบุคคล 2 ฝ่าย คือ คนข้ามถนนและคนขับรถ คนข้ามถนนบางคนมักง่ายไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร คิดจะข้ามตรงไหนก็ข้าม ทำให้เกิดอันตรายได้ เขามีสะพานลอยมีทางม้าลายให้ก็ควรจะข้ามตรงนั้นอีกอย่างก็ควรจะดูไฟแดงไฟเขียวด้วย”

“แล้วเกี่ยวกับคนขับรถล่ะครับ อาจารย์” เดชถามขึ้น

“ส่วนคนขับรถนะ ไม่รักษากฎจราจรเหมือนกันนะซิ บางคนขับรถเร็วเกินไป ทั้งๆ ที่เขามีการจำกัดความเร็วเอาไว้ด้วย บางคนก็ใจร้อน ไม่ระมัดระวัง แซงซ้าย แซงขวา ขับด้วยความคะนอง บางทีก็ดื่มเหล้าเมายาขณะขับรถทำให้ขับรถชนคน บาดเจ็บบ้าง พิการถบ้าง บางคนถึงกับตาย”

“อย่างหนูนี้ถือว่าโชคร้ายนะครับอาจารย์ ผมว่าคนขับรถนั้นต้องผิดแน่ๆ น่าจะมีบทลงโทษที่สาสม” อนันต์แสดงความเห็น

“ตามกฎหมายก็มีบทลงโทษอยู่แล้ว” อาจารย์ดำรงตอบแล้วกล่าวต่อไปว่า “อย่างอรุณนี่ ขาที่ใส่เหล็กเอาไว้ก็คงเดินได้สักวัน ต้องหมั่นทำกายภาพบำบัดและมีกำลังใจที่ดีไม่สิ้นหวัง”

“แต่อรุณเขาไม่ยอมทำอะไรเลยคะ คุณป้าบั่งอรบอก เขาเอาแต่ร้องไห้” สุดาเล่าให้ครูดำรงฟัง

“เพราะเขาไม่มีกำลังใจนะซิ คิดแต่ว่าตัวเองจะพิการ”



“พวกเราจะคอยเป็นกำลังใจให้เขาค่ะ” กมลและสุดาเสนอตัว

“ดีมากจะพวกเธอเห็นแล้วใช่ไหมว่าอุบัติเหตุมันร้ายแรงอย่างไร ไม่เพียงแต่มันจะบั่นทอนความรู้สึกของผู้ประสบอุบัติเหตุเท่านั้น แต่มันยังบั่นทอนความรู้สึกของคนรอบข้างด้วย โดยเฉพาะพ่อแม่ของเขา เพื่อนๆ อย่างเธอ รวมทั้งครูด้วย” ครูดำรงกล่าวในที่สุด

เสียงกริ่งดังขึ้น นั่นหมายความว่าโรงเรียนเข้าแล้ว เป็นเสียงยุติการสนทนาไว้เพียงเท่านั้น ทุกคนต่างแยกย้ายกันเข้าห้องเรียน เพื่อเตรียมตัวทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนกำหนดให้

ปีนี้อรนุชอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 เหลืออีกไม่กี่เดือนก็จะสอบแล้วอรนุชคงเรียนไม่ทันเพื่อน อรุณเคยตั้งใจเอาไว้ว่า จะเรียนให้จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วต่อสายอาชีพ จบออกมาจะได้หางานทำง่ายๆ เพื่อจะได้ช่วยเหลือครอบครัว ซึ่งไม่ร่ำรวยอะไร ตั้งแต่พ่อตายก็มีแต่แม่คนเดียวที่คอยดูแลส่งเสียให้อรุณได้เรียนหนังสือ โดยไม่เคยปรีปากบ่นเลยสักคำ และอรุณก็ตั้งใจเรียนนำความภูมิใจมาสู่คุณบังอรตลอดมา คุณบังอรมีรายได้จากการรับจ้างซักรีดและทำขนมเล็กๆ น้อยๆ ส่งขายร้านค้าหน้าปากซอย รายได้พอจุนเจือสองคนแม่ลูกได้ เพราะคุณบังอรเป็นคนประหยัด และอรุณก็เป็นเด็กเรียบร้อย ไม่เที่ยวเตร่ เชื้อฟุ้งพ่อแม่

“นุชได้เวลาไปทำกายภาพบำบัดแล้วลูก ลูกขึ้นเถอะมา แม่จะช่วยพยุง” คุณบังอรบอกเมื่อเห็นอรุณตื่นแล้ว

“นุชว่ามันไม่หายหรอกแม่ ดุชิ ขานุชมันลืบลงทุกวัน” อรุณ

พูดอย่างคนสิ้นหวัง คุณบังอรปลอบใจและให้กำลังใจ

“ลูกอย่าท้อแท้หะ นี่ลูกยังมีขาอยู่นะ เมื่อมีขาแล้วมันต้อง



เดินได้ เราต้องพยายาม หมั่นออกกำลังกายทุกวัน ชาก็จะแข็งแรงเหมือนคุณหมอบอก”

“แต่มันก็จะไม่เหมือนเดิม นูชจะต้องเดินขาเป๋” อรณูร้อง คุณบังอรเดินเข้ามากอดลูกด้วยความสงสาร หยิบไม้ค้ำส่งให้ อรณูรับเอาไว้ ก้าวลงจากเตียง

“ก็ยิ่งดีกว่าคนไม่มีขา ใช้ไหมลูก ลูกเห็นขอทานที่อยู่ตามสะพานลอยไหม ทำไมเขาไม่คิดสู้ต่อชีวิต แต่เขายังทนสู้ หากินไปวันๆ ถึงมันจะลำบากแค่ไหนเขาก็ทน นูชยิ่งดีกว่าเขาดังหลายเท่า ลูกของแม่ต้องทำได้ ไปเถอะลูก” คุณบังอรช่วยพยุงอรณูชเดินออกไปจากห้องอย่างช้าๆ ด้วยความทุลักทุเล เพื่อไปทำกายภาพบำบัดอีกห้องหนึ่ง

ระยะนี้อรณูชไปทำกายภาพบำบัดทุกวัน ตามคำขอร้องของแม่ แต่ใจของอรณูชเองนั้นมันช่างอ่อนแอไม่อยากจะไปทำเลย ไม่เห็นมันจะดีขึ้นตรงไหนเลย ขางอออกอย่างนี้อรณูชกลัวว่าจะต้องใช้ไม้ค้ำไปตลอดชีวิต อรณูชได้แต่เสียใจในโชคชะตา การเรียนก็ต้องหยุดเอาไว้ เริ่มเรียนใหม่ในปีหน้า

“นูช สูดากับกมลมาเยี่ยมแน่นะลูก” คุณบังอรร้องบอกอรณูชที่นั่งซึมอยู่บนเตียง สูดาเดินเข้ามาทักทาย อรณูชยิ้มด้วยความดีใจ คุณบังอรเดินออกไปปล่อยให้เด็ก ๆ คุยกัน

“เป็นไงบ้างนูช ดูหน้าตาแจ่มใสขึ้นแล้วนี่” กมลทัก อรณูชทำหน้าอโล่เพื่อน

“เธอไม่ต้องมาพูดดีหรอก ฉันรู้ตัวดีหรอกน่า” อรณูชทำเสียงเง้างอ

“กมลเขาพูดจริงนะนุช ฉันก็เห็นอย่างนั้น” สูดาช่วยให้คำพูดของกมลมีน้ำหนักมากขึ้น

“เฮ้ย... นีอนันต์กับเดช เขาฝากมาเยี่ยมจะเขาไปธุระมาไม่ได้” สูดายกผลไม้เอาไว้นบนโตะข้างเตียงหยิบส้มขึ้นมากปอก ส่งให้อรนุช

“กินซะ คนซื้อเขาจะได้ไม่เสียน้ำใจ” สูดาพูดหย่อยอรนุชยิ้มอายๆ รับมากิน

กมลเดินเข้าไปดูรอยแผลที่หมอผ่าตัดที่ขาของอรนุชเอามือลูบเบาๆ

“ใกล้หายแล้วนี่ คงจะเป็นแผลเป็นเพียงเล็กน้อยเท่านั้นแหละนุช เพราะเธอผิวขาว”

“นั่นนะซิ เธอยังโชคดีมากรู้ไหมจะ พอหายแล้วเราก็ก็นไปโรงเรียนด้วยกันเหมือนเดิม” สูดาพูดให้อรนุชนึกถึงวันแห่งความสุข เมื่อครั้งเคยไปโรงเรียนด้วยกัน

คุณบังอรเดินเข้ามา “ได้เวลาทำกายภาพบำบัดแล้วลูก”

“ไปซิ เราจะไปด้วย” สูดารับพูด

“มาฉันจะช่วยพุง” กมลเข้าไปช่วยพุงอรนุชลงจากเตียง อรนุชตื่นตัวในความดีของเพื่อนทั้งสอง จนต้องไปแต่โดยดี

นี่ก็เป็นเวลาเกือบสองเดือนแล้วที่อรนุชได้รับบาดเจ็บและไปทำกายภาพบำบัดทุกวัน ตอนนี้อรนุชกลับมาอยู่บ้านแล้วแต่ต้องไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล จนกว่าจะหายเป็นปกติมีเพื่อนๆ มาเยี่ยมแทบทุกวัน บ้างก็เป็นเพื่อนคุย บ้างก็เอาตำราเรียนมาให้เล่าให้ฟังว่าเรียนไปถึงไหนแล้ว เสาร์อาทิตย์สูดากับกมลจะผลัดกันมาเยี่ยม เป็น



เพื่อนอรนุชอยู่จนเย็น น้ำใจของเพื่อนๆ ออรนุชไม่อาจลืมเลือนได้ ทุกคนดีต่ออรนุชเสมอ

วันนี้ก็เช่นกันอนันต์ สุตาและกมล มาเยี่ยมตั้งแต่เช้าคุณบังอร จึงทำขนมเลี้ยง หลังจากทักทายกันพอสมควรแล้ว สุตากับกมล เข้าไปช่วยคุณบังอรทำขนมในครัว ปล่อยให้อนันต์อยู่เป็นเพื่อนคุยกับอรนุชที่ระเบียงหน้าบ้าน

“เธอลองเดินให้ฉันดูหน่อยซิ นุช” อนันต์ขอร้องอรนุชบ้ายเบียง

“ฉันยังเดินไม่คล่อง มันรู้สึกเสียวแปล๊บๆ กลัวจะล้ม อายเธอเปล่าๆ อนันต์”

“เธอทำจิตใจให้เข้มแข็งซิ ฉันจะคอยดูอยู่ข้างๆ เธอ ไม่ให้เธอ ล้มได้หรอก” อนันต์ยังรบเร้า เพราะเขาต้องการให้ออรนุชหัดเดินให้ได้

อนันต์ช่วยพยุงอรนุชให้ลุกขึ้น ออรนุชเดินโยกเขยักโดยใช้ไม้ค้ำช่วย

“ทำไมไม่ลองเอาไม้ค้ำออกไปละ นุช ฉันว่าเธอทำได้นะ”

“ไม่ ฉันไม่กล้า ฉันกลัวขาหัก” ออรนุชส่ายหน้า ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“เออละ เออละ ไม่เป็นไร ตอนนี้อลองหัดลงเท้าให้เต็มที่ แล้วค่อยๆ ก้าวช้าๆ ซิ” อนันต์คอยเตือนและช่วยจับ

“ต่อไปฉันเห็นจะต้องมาคอยดูเธอซิว่า เธอเดินได้ก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว” อนันต์พยุงอรนุชให้นั่งลง

คุณบังอร สุตาและกมลถือถ้วยขนมมาให้ทั้งสอง หยุดยืนฟัง

อยู่ตรงประตู คุณบังอรดีใจมากที่เห็นอรนุชหัดเดิน เสียงอนันต์กล่าวว่า

“ถ้าเธอมีวแต่กลัว ๆ กล้า ๆ อย่างนี้เมื่อไร จะเดินได้เป็นปกติเสียที
ทำความลำบากให้แก่คุณป้าด้วย” ออรนุชมองหน้าอนันต์

“เธออย่าบังคับฉันเลย อนันต์ ฉันมันคนพิการขาเป่” พูดด้วย
เสียงสั่นเครือ “ฉันสงสารแม่จังเลย แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร”

“เธอก็ต้องพยายามหัดเดินให้ได้ซิ” จะได้กลับไปเรียนหนังสือ
หางานทำมาช่วยเหลือแม่ของเธอ อย่งไรละ ท่านเหนื่อยมามากแล้ว
ต่อไปเธอต้องเป็นเสาหลัก คอยดูแลท่าน ฉันและเพื่อน ๆ ทุกคนจะ
คอยเอาใจช่วยเธอนะ นุช”

“ฉันจะพยายามให้ถึงที่สุดนะ อนันต์ ฉันสัญญา” ออรนุชยิ้มทั้ง
น้ำตา

คุณบังอรเดินนำสุดาและกมลเข้ามา

“อนันต์ นุช กินขนมจีบ แม่เพิ่งทำเสร็จ”

“ขอบพระคุณครับ คุณป้า คุณป้าเป็นแม่ที่ประเสริฐที่สุดเลยครับ
ใจดีอีกต่างหาก” อนันต์ยกย่องเสียงกมลแซวเบา ๆ ว่า

“ทำขนมอร่อยด้วย ไซ้ไหมล่ะ”

“ฝีมือของฉันด้วยนะ” สุดาขัดขึ้น “คราวหน้าหนูต้องมาเป็น
ลูกมือคุณป้าอีก ได้ความรู้เยอะแยะเลย” หันไปอ้อนคุณบังอร

“ได้ซิจะ จะเป็นอะไรไป”

บ่ายวันนี้อากาศดีมาก แสงแดดอ่อน ๆ ส่องลงมา ออรนุชลงมา
เดินในสวนหน้าบ้าน เพื่อออกกำลังกาย นึกถึงคำพูดของอนันต์เมื่อวันก่อน





ทำให้อรนุชเกิดความเข้มแข็งขึ้นมา ออรนุชวางไม้เท้าไว้บนมานั่งใต้ต้นไม้
ค่อยๆ ใช้สองมือนยันต้นไม้เอาไว้ ก้าวขาซ้าย แล้วก้าวขาขวาตามไปช้าๆ
เราจะต้องไม่เป็นการของแม่อีกต่อไปอรนุชค่อยๆ ปล่อยมือจาก

ต้นไม้ออก เธอจะเดินด้วยขาของตัวเองโดยไม่ต้องยืดอะไรอีกต่อไป
 อรณฺขยีนอยู่บนพื้นหญ้าด้วยขาที่ยังไม่ตรงด้นัก ก้าวเท้าออกไปแล้วก็
 ล้มลง อนันต์สุตาและกมลแอบดูอยู่นานจึงเดินเข้ามา

“ฉันว่าเธอทำได้นะ นุช ลูกขึ้นซิ” สุตายืนมือออกไปให้อรณฺข
 จับแล้วลุกขึ้นมา

“ลองใหม่ซิ นุช เมื่อกี้เธอเดินได้แล้วนี่” อนันต์ให้กำลังใจอรณฺขยิ้ม

“ใช้ฉันต้องทำได้ ถึงฉันจะล้มฉันก็จะลุกขึ้นมาใหม่”

“ใช้แล้วจะ นุช เธอพูดถูกแล้ว ไม่มีใครที่ล้มแล้วไม่ลุกหรือจะ
 กมลเสริม

“แล้วนี่คุณป้าไปไหนล่ะ สงสัยจะอยู่ในครัวแหงๆ ฉันได้กลิ่น
 อาหารหอมฉุยมาตั้งแต่เดินเข้ามาแล้ว” สุตาคาดคะเน พอดีคุณบั้งอร
 เดินออกมาพอดี

“เฮ้อ...นี่น้ำส้มคั้น ป้าเห็นส้มราคาถูกลงก็เลยซื้อมาคั้นแช่
 น้ำเย็นเอาไว้ ลองดื่มซิจ๊ะ” อนันต์รับแก้วน้ำส้มมาดื่ม

“อ้ออ้อ...ชื่นใจจังเลยครับ คุณป้านี้เก่งจริงๆ”

“คุณป้ารู้ไหมคะ นุชเขาเดินโดยไม่ต้องใช้ไม้ค้ำได้แล้วค่ะ”
 กมลบอก คุณบั้งอรหันมากอดลูกสาวเอาไว้

“จริงหรือลูก” คุณบั้งอรกล่าวอย่างยินดี “ไหน ลองเดินให้แม่
 ดูหน่อยซิจ๊ะ”

สุตาและกมลรีบมาพยุงให้อรณฺขลุกขึ้น แล้วปล่อยแขนอรณฺข
 อรณฺขพยายามยืนให้มั่นคงเพื่อแม่อรณฺขจะต้องทำให้ได้ อรณฺขเดินไป
 ได้สองสามก้าวก็เซ สุตาและกมลรีบวิ่งเข้าไปประคอง

“นุชเดินได้แค่นี้แหละค่ะแม่ แต่ต่อไปมันจะต้องดีขึ้นทุกวัน ๆ นุชให้สัญญาค่ะ”

“แม่ดีใจจังเลย ที่ลูกของแม่เข้มแข็ง” คุณบังอรพูดด้วยความภูมิใจ อรนุชกอดคุณบังอรเอาไว้ทั้งยืน

“เพราะแม่ชिका เป็นกำลังใจให้นุช”

“เพื่อน ๆ ด้วยจ๊ะ” คุณบังอรต่อให้

“ใช่ค่ะ เพื่อน ๆ ด้วย พวกเธอช่างดีต่อฉันจริงๆ ฉันคงหาเพื่อนที่หวังดีและจริงใจกับฉัน อย่างพวกเธอไม่ได้อีกแล้ว”

สุตาและกมลเข้ามาจับมือของอรนุชเอาไว้บีบเบา ๆ

“เพราะเธอเป็นเพื่อนที่ดีของเรานะชิจะนุช นี่เป็นแผนของอนันต์นะจ๊ะ”

“แผนอะไร อนันต์” อรนุชทำหน้าสงสัย อนันต์ตอบว่า

“ก็ฉันรู้ว่า เธอจะรักคุณแม่มาก ฉันก็เลยอ้างความลำบากของแม่เธอนะชิ เธอจะได้ไม่อ่อนแอ เพราะถ้าให้เธอทำเพื่อตัวเองแล้ว ไม่สำเร็จแน่ ฉันก็เลยคิดว่าจะต้องให้เธอทำเพื่อแม่ เธอถึงจะทำ ซึ่งก็จริงเสียด้วย แต่ถึงอย่างไรพวกเรา ก็ขอแสดงความยินดีด้วยที่เธอทำได้สำเร็จนะนุช” คุณบังอรกอดอรนุชด้วยความรักใคร่ ทั้งคู่ยิ้มอย่างมีความสุข

ถึงแม้วันนี้อรนุชจะยังเดินไม่ได้ตามปกติแต่สักวันหนึ่งอันไกลสันเธอคงจะเดินได้ดังที่เธอและทุกคนปรารถนาเพราะเธอมีกำลังใจที่ดีจากแม่อันเป็นที่รักยิ่งของเธอ และจากเพื่อนแท้ ที่หาไม่ได้ในยุคสมัยนี้สักวันหนึ่ง วันนั้นต้องมาถึง อรนุชยิ้มอย่างมีความสุข

คณะผู้จัดทำ

รายชื่อคณะกรรมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับอุนัตถิย ระดับมัธยมศึกษา
ที่ปรึกษา

ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ

คณะกรรมการจัดทำ

นายแพทย์วิจิตร บุญยะโทตระ	ประธานกรรมการ
นายบุญตา โพธิ์พันธ์ระราช	กรรมการ
นางสุนิสา ถาวระ	กรรมการ
นายประทีป เอี่ยมศิริ	กรรมการ
นายถนันทน์ สุวรรณรัตน์	กรรมการ
นางรัตนา ภาชาฤทธิ์	กรรมการ
นางสุกัญญา งามบรรจง	กรรมการ
นางสาวพริ้มเพรา คงธนะ	กรรมการ
นางรัตนวิภา ธรรมโชติ	กรรมการและเลขานุการ

เรียบเรียง

นายแพทย์วิจิตร บุญยะโทตระ	วาดภาพประกอบ
นายอภิสิทธิ์ เจริญรอย	นายสุรพล พิทยาสกุล

บรรณาธิการ

นางสุกัญญา งามบรรจง	ออกแบบรูปเล่มและตัวอักษร
นางรัตนวิภา ธรรมโชติ	นายณรงค์ แก้วสว่าง
	นายสฤชดี สิงห์ลำพอง
	นางสาวสละ กำทรัพย์

ศึกษารัณที่พาณิทย



พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสมาล ดพวาว นายสมมาตร ธิกุล (ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา) พท ๒๕๕๐



ISBN 974-00-7757-9



9 789740 077572

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุฑลาดพร้าว

นายวิชัย พยัคฆ์โส ผู้พิมพ์และแก้ไข

๕๐๐๐๗๐๕